

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1972 மார்ச் 18]

எனினும், நீண்ட கடிதப் போக்குவரத்துக்குப் பின்பும் நேரில் பலமுறை விளக்கியதற்குப் பின்பும் மத்திய அரசு நம் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளப் பிடிவாதமாக மறுக்கிறது என்ற காரணத்தாலும், அவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிற இடத்தில் சிலையை அமைப்பது, கோயிலைக் கட்டிய மாமன்னரைக் காவற்காப்போன் நிலையில் வைத்து இழிவுபடுத்துவதற்குச் சமமாகுமென்று நாம் அஞ்சுவதாலும், இச்சிலையைக் கோயிலுக்கு வெளியே பொது இடம் ஒன்றில் நிறுவுவது தவிர வேறு வழியில்லை என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளவர்களாயுள்ளோம்.

அவ்வாறே இச்சிலையைக் கோயிலுக்கு வெளியே, மாநில அரசுக்குச் சொந்தமான இடத்தில் நிறுவ நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப்படும். தமிழக வரலாற்றில் தகைமைசால் இடத்தையும், தமிழர் உள்ளத்தில் நீங்காத இடத்தையும் பெற்றுள்ள இம்மா மன்னரின் சிலையைப் பொருத்தமற்ற—பெருமைக்கு ஏற்காத இட மொன்றில் வைத்து மாமன்னரின் நினைவுக்கு மாசு கற்பிக்கும் செயலுக்கு நாம் உடந்தையாயிருக்க மறுத்துவிட்டோமென்ற ஆறு தலாவது நமக்கு எஞ்சி நிற்கட்டும் என்ற அடிப்படையில், இந்த நடவடிக்கைக்குப் பொதுமக்கள் ஆதரவு கிட்டுமென்று நம்புகிறேன். இது போன்ற சிறு பிரச்சனைகளில் கூட மக்களின் ஒருமித்த கருத்துக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் முறையில் செயலாற்றும் உரிமை, இன்றைய அமைப்பில் மாநில அரசுக்கு இல்லையே என்ற வருத்தமும் வேதனையும் அடைவதைத்தவிர, வேறுவழியில்லையே என்ற ஏக்கத்தையும் இம்மாமன்றம் முன் வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

4. 1972-73-ஆம் ஆண்டுக்கான நிதி கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

நிதிக் கோரிக்கை எண்-13—கல்வி.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின் மேல் கீழ்க் கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகின்றேன்.

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 13—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 91,24,22,800-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்” .

1972 மார்ச் 18]

DR. H. V. HANDE : Sir, I move the following cut motion to discuss policy—

“ That the allotment of Rs. 91,21,22,800 under Demand No. 13—Education—be reduced by Rs. 100. ”

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI : Sir, I move the following cut motion to discuss about the language policy of the Government in Schools and Colleges—

“ That the allotment of Rs. 91,24,22,800 under Demand No. 13—Education—be reduced by Rs. 100 ”.

திரு. சோ. அழகர்சாமி : தலைவர் அவர்களே, கல்வி நிலையங்களில் மதசம்பந்தமான பாடங்கள், படங்கள் வைத்திருப்பதை தடுப்பது பற்றி விவாதிக்க

“நிதிக்கோரிக்கை எண் 13—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 91,24,22,800 இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. கே. ஏ. வகாப் : தலைவர் அவர்களே, பள்ளிகளுக்கு அளிக்கப்படும் ஆய்வுக்கூட சாமான்கள் தரமில்லாதவைகளாக இருப்பதைப்பற்றி விவாதிக்க

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 13—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 91,24,22,800 இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH : Sir, I move the following cut motion to discuss about the facilities to be provided for the linguistic minorities in the State and to develop their language and literature quickly and promptly,

“ That the allotment of Rs. 91,24,22,800 under Demand No. 13—Education—be reduced by Rs. 100. ”

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, கல்வி பற்றி முழுவிவரங்கள் அடங்கிய குறிப்பு *இந்த மாமன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற காரணத்தினால் தனியாக விளக்க

* 142-195 பக்கங்களில் இரண்டாவது இணைப்பாக அச்சிடப் பட்டுள்ளது.

[1972 மார்ச் 18]

வேண்டிய தேவையில்லை என்று கருதி அதனை நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டு அமர்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இன்றைய விவாதத்தில் கலந்து கொள்ள ஏறக்குறைய 19 உறுப்பினர்கள் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லியாகவேண்டும். இன்றையதினம் மாலையிலும் கூட்டம் நடத்த பிசிஎஸ் அட்வைசரி கமிட்டியில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும் மாலை நிகழ்ச்சியில் உற்சாகக் குறைவு காணப்படுகிற காரணத்தினால் இன்றைக்கு காலைலேயே நிகழ்ச்சியை முடித்து விடக் கருதுகிறேன். சுருங்கச் சொல்லியே விளங்க வைக்க முடியும். ஆகவே ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் 5 நிமிடத்திற்கு மேல் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. யாராவது ஒரு உறுப்பினர் அதிக நேரம் எடுத்துக்கொண்டால், அவரது கட்சிக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நேரம் குறைக்கப்பட்டுவிடும். இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் பிற்பகல் 1½ மணிக்கு மேல் போகாதிருக்க அமைச்சர் அவர்களும் ஒத்துழைப்பார்கள் என்று நம்பி—திரு. கே. பி. கோபால் அவர்களைப் பேச அழைக்கிறேன்.

*** திரு. கே. பி. கோபால் :** மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது ஒருசில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

சென்ற ஆண்டு கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்போது இந்தப் பேரவையில் பல உறுப்பினர்கள் பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். அந்தக் குறைகள் நீக்கப்பட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் தனியார் துறையில் பணியாற்றும் ஆசிரியர் அல்லாத பணியாளர்கள் பகுதி நேர ஆசிரியர்கள் குறை நீக்கப்படவில்லை. அப்பரெண்டிஸ் ஆசிரியர்கள்—முழுத் தகுதிபெற்று—முழுநேர வேலை செய்தாலும் கூட அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டிய ஊதியம் கொடுக்கவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்துள்ள குறிப்பில் 24—6—1971 இல் 3,671 ஆசிரியர்கள் வேலையில் நியமனம் செய்யப்பட்டிருப்பதாக தெரிவித்துள்ளார். ஆனால் சென்ற ஆண்டு நடைபெற்ற கவர்னர் பெருமான் உரைக்கு நன்றிதெரிவிக்கும் தீர்மானத்தின் மீது பதிலளிக்கையில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் 6,500 ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

1972 மார்ச் 18] [திரு. கே. பி. கோபால்]

கிறது என்று தெரிவித்தார்கள். உண்மைக்குப் புறம்பான ஒரு செய்தியை முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தது குறித்து உண்மையிலேயே வருத்தமடைகிறேன்.

மேலும் சென்ற ஆண்டு ஆசிரியர் மாணவர் சதவிகிதத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்று பல உறுப்பினர்கள் கூறினார்கள். 24—10—1970-ம் தேதிக்கு முன்பு மனுச் செய்துகொண்ட ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை இன்று சுமார் 25,498. இந்த நிலையில் 24—10—1972-க்கு மனு செய்தவர்கள் தவிர, மனு செய்ய தவறியவர்களும், அதற்குப்பின்பு பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களும் ஆக பலர் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் மாணவர் ஆசிரியர் சதவிகிதத்தைக் குறைத்தால் ஆசிரியர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கிடைக்கச் செய்வது என்பது முடியாது. மேலும் 11 ஆண்டு கல்வித் திட்டத்தை 10 ஆண்டாகக் குறைப்பது பற்றி பரிசீலிக்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது. அவ்வாறு 11 ஆண்டு கல்வித் திட்டத்தை 10 ஆண்டு கல்வித் திட்டமாகக் குறைத்தால், மேலும் ஆசிரியர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு குறைந்துவிடும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கல்வியின் தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டும். அதற்காக இந்த அரசு எல்லா முயற்சிகளும் மேற்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. கல்வியின் தரம் உயர்வதற்கு முக்கியமாக பல்கலைக்கழக சிண்டிகேட் முழு பொறுப்பு ஏற்கவேண்டியிருக்கிறது. பல்கலைக்கழக சிண்டிகேட் குழுவில் நல்ல நிபுணர்களையும் கல்லூரிகளில் தொடர்புள்ளவர்களையும் நியமிக்கவேண்டும். மேலும் அந்த குழுவில் மாணவர் பிரதிநிதி ஒருவரையும் நியமிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் மாணவர்களுக்கிடையே அடிக்கடி ஏற்படும் அமளிகள், அமைதியின்மை குறையும் என்று நினைக்கின்றேன்.

மேலும் இந்த அரசின் மொத்த வருமானத்தில் 23 சதவிகிதம் கல்வி மானியத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு கல்வி மானியத்திற்கு அதிகமான தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், கல்வியின் தரம் அதற்கு ஏற்ற வகையில் உயரவில்லை. கல்வி மானியத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட மொத்த மானியமான 23 சதவிகிதத்தில் ஆரம்பப்பள்ளிகளுக்கு 54 சதவிகிதம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இந்த அரசாங்கம் ஆரம்பக்கல்வியில் எவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அதற்காக இந்த அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன்.

[திரு. கே. பி. கோபால்] [1972 மார்ச் 18]

அடுத்தபடியாக, கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தும் வகையில் இப்போது பஞ்சாயத்து கல்வி நிதி விசாரணைக்குழு சில கருத்துக்களை குறிப்பிட்டுள்ளது. ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் சோசியல் எடியூக்கேஷன் ஆபீசர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் பதவியை மாற்றி-எடியூக்கேஷன் எக்ஸ்டன்ஷன் ஆபீசர் என்று மாற்றி அமைத்து, அவர்களுக்கு இன்னும் அதிக அதிகாரங்களையும் கொடுத்தால், மேலும் ஊராட்சிகளில் கல்வியின் தரம் உயரும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அகில இந்திய அளவில் முன்பு நமது மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 27 சதவிகிதம்பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் இப்போது 8 சதவிகிதம் பேர்கள் தான் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். இது கல்வியின் தரம் குறைந்துவிட்டதையே காட்டுகிறது. கல்வியின் தரம் குறைவதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் பயிற்சி மொழித் திட்டம் என்று பரவலாகச் சொல்லப்படுகிறது. எனவே, பயிற்சி மொழி விஷயத்தில் மாணவர்கள் விருப்பம்போல், ஆங்கிலம் படிக்க விரும்புவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் கல்வி கற்க போதிய வசதி செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் சொன்னதுபோல் பல ஊராட்சிப் பள்ளிகளிலும் கூட, ஆங்கிலத்தில் கல்வி கற்க அதிகமான மாணவர்கள் முன்வந்தால், அவர்களுக்கு அந்த வசதியை செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கல்வி இலாகாவில் ஆசிரியர்களை நியமிப்பதில் ஒருசில சந்தர்ப்பங்களில் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு போதுமான ஆசிரியர்களை உரிய காலத்தில் நியமித்தால் மாணவர்கள் கல்வி தரம் உயரும். மேலும் அவர்கள் கற்கவேண்டிய பாடங்களும் பாதிக்கப்படா. உதாரணமாக 29-4-1964-ல் அப்போதிருந்த இயக்குநர் அவர்கள், பள்ளி ஆரம்பித்த ஒரு வாரத்திற்குள் மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கையை வைத்து அந்த பள்ளிக்கு போடவேண்டிய ஆசிரியர்களை நியமித்துவிட வேண்டுமென்று ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பினார். ஆனால் சென்ற ஆண்டு 14-9-1971-ம் தேதி தான் ஒவ்வொரு பள்ளிக்கும் மேற்கொண்டு எத்தனை ஆசிரியர்களை நியமிக்கலாம் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் மாணவர்களுடைய படிப்பு பாதிக்கப்படுகிறது. அதோடு ஆசிரியர்களுக்கு வெக்கேஷன் சாலரியும் கிடைப்பதற்கு வழியில்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆசிரியர்களுக்கு வெக்கேஷன்

1972 மார்ச் 18]

[திரு. கே. பி. கோபால்]

சாலரி கொடுக்கப்பட வேண்டுமானால், அவர்கள் 7 மாதங்கள் வேலை செய்திருக்கவேண்டும். உரிய காலத்தில் ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப் படுவார்களானால், அவர்களுக்கு வெக்கேஷன் சாலரியும் கிடைக்கும்; கல்வியின் தரமும் மாணவர்களின் திறமையும் உயரும்.

இப்போது அரசாங்கம் புகுமுக வகுப்பு வரையில் இலவசக் கல்வித் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தி வருகிறது. இலவசக் கல்வி அளித்த போதிலும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சைக் கட்டணமும், வேறு சிலவகை கட்டணங்களும் வசூலிக்கப்படுகின்றன. இந்த கட்டணங் களும் வசூலிக்கப்படாமல் இருக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். புகுமுக வகுப்பு வரையிலும் முடியாவிட்டால் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை யிலாவது இந்தக் கட்டணங்களை வசூலிக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்த அளவுக்கு பேச வாய்ப்பளித்ததற்கு நன்றிகூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. ஆ. பரந்தாமன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, இன்று நடைபெறுகின்ற கல்வி மானிய கோரிக்கையின்மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ளவிழைகிறேன்.

எந்த ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சியையும், அதனுடைய பொருள் வளத்தையும், நிலவளத்தையும் ஒட்டி கணக்கிடப்படுவதில்லை. அந்த நாட்டின் பெருமையைப் பற்றி பேசிக்கொள்ள இவை போதாது. இதை வைத்துத்தான் ஹெர்பர்ட்டு கேசன் என்ற அறிஞர் ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சியினைக் கணக்கிட வேண்டுமென்றால், அந்த நாட்டிலே எத்தனை படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கணக்கை வைத்துதான் அதன் வளர்ச்சியினைக் காணமுடியும் என்று கூறியுள்ளார். அதை மனதிலே வைத்துதான் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களின் அரசு இன்றைய தினம் கல்வித் துறையிலே முழு கவனம் செலுத்தி வருகிறது. அதனுடைய பலன்தான் இன்றைக்கு இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே இருக்கின்ற கல்வி நிபுணர்கள் எல்லாம் நல்லமுறை யிலே நம்முடைய அரசைப் பாராட்டுகிறார்கள். we have earned the encomiums of the educationists என்று அறிக்கையிலே கூறியிருக் கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்த்தாலே தமிழக அரசு கல்வித் துறையிலே எந்த அளவுக்கு நாட்டம் செலுத்துகிறது என்பதை நாம் நினைத்துக்கொள்ளமுடியும்.

அதேநேரத்தில் இன்றையதினம் தமிழக அரசு கல்வித்துறையிலே இன்று எதைச் சிந்தித்துச் செயல்படுகிறதோ, அதைத்தான் மற்ற மாநிலங்களிலே நாளை சிந்திக்கின்றார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்

[திரு. ஆ. பரந்தாமன்]

[1972 மார்ச் 18]

போது நாம் அதை எண்ணியெண்ணிப் பெருமைப்படலாம். இவ்வளவு செய்கின்ற தமிழக அரசு, 396 கோடி ரூபாய் நிதிநிலை அறிக்கையில் 23 சதவிகிதம் கல்விக்காக ஒதுக்கி இருக்கின்ற இந்த நேரத்தில் பொதுவாக கல்வியின் தரம் எந்த நிலையில் இருக்கின்றது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்கிறோம். we are only in the learning stage and we have not yet come to the thinking stage. இதைக்கூர்ந்து இந்த அரசு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஜப்பான் நாட்டிலே, ஜெர்மனி நாட்டிலே அவர்கள் சிந்திக்கக் கூடிய கல்வி முறையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் அங்கே கல்வியின் தரம் உயர்ந்து காணப்படுகிறது என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே நமது நாட்டில் குருகுலம் என்ற முறையிலே கல்வி கற்பிக்கப்பட்டுவந்தது. அந்த குருகுல முறையிலே பெற்ற பொது அறிவினை இன்றையதினம் மாணவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. அதன் காரணம் என்ன என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். ஆகவே, இந்த நிலையை உருவாக்கக்கூடிய, சிந்திக்கக்கூடிய கல்வியாக இன்றைக்கு இருக்கின்ற கல்வி முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாணவர்களுடைய அறிவு எந்தத் துறையிலே செல்கிறதோ, அந்தத் துறையிலே மாணவர்களுக்கு பாடம் கற்கின்ற வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக்கொடுக்க வேண்டும். இந்த இலாகா வேகமாகச் செயல்பட்டு, அதற்கேற்ப நல்ல பலனை காணவேண்டுமானால், இந்த இலாகாவை தனியாகப் பிரித்து “எஜுகேஷனல் போர்டு” அதாவது தனி கல்வி வாரியமாக அமைத்துச் செயல்படச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் கல்விக்கு எவ்வளவுதான் முக்கியத்துவம் கொடுத்தாலும், இன்று நம் தமிழகத்தில் படித்தவர்களின் எண்ணிக்கை 39.31 சதவிகிதமாகத்தான் இருக்கிறது. இன்னும் படித்தவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க பட்டிதொட்டிகளில் எல்லாம் முதியோர் கல்வித் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தி, வெற்றிகரமாக நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 18]

[ஆ. பரந்தாமன்]

அதேபோன்று, இன்றைக்கு பி.யு.சி. என்று இருப்பதை மாற்றி பழைய இன்டர்மீடியேட் வகுப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேமாதிரி இப்போது மூன்று ஆண்டு பட்டப்படிப்பை மாற்றி இரண்டு ஆண்டாகக் கொண்டுவரவேண்டும். அதன் மூலமாக நன்கு பலன் கிட்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

டாக்டர் கலைஞர் அவர்களின் அரசு, இந்தத் துறையை டாக்டர் நாவலர் அவர்களின் தலைமையில் இயங்கச் செய்து, தமிழ்நாட்டு மாணவர்கள் நல்ல மாணவர்களாக, பொது அறிவு உள்ள மாணவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்று திட்டமிட்டுச் செயல்படுகிறது. அதை நான் பாராட்டுகிறேன்.

ஆனால் அதே நேரத்தில் இன்றையதினம் ஐ.ஏ.எஸ். பிரிவில் எத்தனை பேர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தேறுகிறார்கள் என்று பார்க்கும் போது மிகமிக வேதனையாக இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஐ.ஏ.எஸ். பரிட்சைக்குப் போய் தேறியவர்களுடைய எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தது. இன்றையதினம் குறைந்திருக்கிறது. இதைச் சீர்படுத்த நல்ல முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறி, பேச வாய்ப்பளித்த தலைவருக்கு நன்றி கூறி, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா : தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தின்மீது ஒருசில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். 1969-70-ல் ட்யூஷன் பீஸுக்குமேல் அதிகமாக கல்லூரிகளில் விதிக்க கூடாது என்ற உத்தரவு செய்திருந்தும், சில கல்லூரிகள் தவறாக நடந்துகொண்டன. அரசு உத்தரவுக்குப்பணியாத கல்லூரிகளின் மேல் நடவடிக்கை எடுக்க வழிவகுக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக கல்லூரிகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய கிராண்டுகளை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி உயர்த்தும்போது ரூரல் ஏரியாக்களில் உள்ள மாணேஜ்மெண்டுகளைக் கலந்துகொண்டு இதைச் செய்ய வேண்டும். செகண்டரி ஸ்கூல்களைப் பொறுத்தவரையில் 15 பர்சென்ட் மனேஜ்மெண்டு கொடுக்க வேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது. ஆகவே, எல்லாவற்றையும் கலந்து நல்ல முறையில் ஒரு வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

[திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா] [1972 மார்ச் 18]

அடுத்தபடியாக, புதுக் கல்லூரிகளை ஆரம்பிக்க 5 லட்சம் ரூபாய் வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அது வரவேற்கக்கூடியது என்றாலும், நடைமுறையில் அது சாத்தியமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். டிரஸ்ட் ப்ராபர்ட்டிகள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் ஒரு கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பூராவும் கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்பட வேண்டும். புதுக்கல்லூரி வேண்டுமென்று கேட்கும் போது ஒரே சமயத்தில் 5 லட்சம் வேண்டும் என்கிறார்கள். அந்த டிரஸ்ட்டுக்கு அதைக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தி இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே, இதற்கான விதிமுறைகளைச் சற்று தளர்த்தி, விதிவிலக்கு அளித்து, செயல்பட வேண்டும்.

1972-73-ல் பில்லிங்ஸ் பண்ட் என்று மானேஜ்மெண்டு கல்லூரிகளுக்கு நிதி ஒதுக்கப்படவில்லை. சென்ற ஆண்டு குறைவாக இருந்தது. மானேஜ்மெண்டு கல்லூரி வர வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இதுசம்பந்தமாக எக்ஸிப்மெண்ட் கிராண்டுக்கும் வழிவகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விடுதிகளைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு மாணவனுக்கு 60 ரூபாய், 70 ரூபாய் என்ற அளவில் செலவு ஏற்படுகிறது. சில இடங்களில் 45 ரூபாய் என்ற அளவில் செலவு ஏற்படுகிறது. ஒரு சிலர் விடுதிகளை ஒரு வியாபார நோக்கத்தோடு நடத்தி, லாபம் அடிக்க முயல்கிறார்கள். இதைச் சர்க்கார் கண்காணித்து, ஏன் அதிகமாகச் செலவாகிறது என்பதைக் கண்காணித்து தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா அவர்களை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். அவருக்குப் பேசுவதற்கு ஐந்து நிமிட நேரம் கொடுத்தால்கூட, அவர் தன்னுடைய பேச்சை மூன்று நிமிஷங்களுக்குள் முடித்துக்கொண்டு, இரண்டு நிமிஷ நேரத்தைக் காப்பாற்றி பேரவைக்குத் தந்திருக்கிறார்கள். அவர் நெடுங்காலமாக பேரவையின் உறுப்பினராக இருந்து வருகிறார். அவரை எல்லோரும் முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு பின்பற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

புலவர் சி. பழனிச்சாமி: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 1972-73-ம் ஆண்டு கல்வி மானியக்கோரிக்கையை வரவேற்று என்னுடைய நன்றியை முதற்கண் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். 1971-72-ம் ஆண்டில்

1972 மார்ச் 18] [புலவர் சி. பழனிச்சாமி]

கல்வி வளர்ச்சிக்காக தமிழக அரசு 81.84 லட்சம் ரூபாயை செலவழித்திருக்கிறது. 1972-73-ம் ஆண்டில் அதைவிட அதிகமாக 89.85 லட்சம் ரூபாய் செலவிட வகை செய்துள்ளதைப் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இரண்டாவது சம்பள ஆணைக் குழுவில் காணப் பட்ட சில குறைபாடுகள் அகற்ற முன்வந்திருக்கிறது. பி.டி. பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் குறைகளை நீக்க ஒரு நபர் ஆணைக் குழுவை நியமித்து இரண்டு திங்களுக்குள் பரிவுரையை அனுப்புமாறு கேட்டுக் கொண்டுள்ளது. அதற்காகவும் இந்த அரசை நான் பாராட்டுகிறேன்.

பொதுக் கல்விக்காக 1972-73-ல் 89.85 கோடி ரூபாயை வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கியிருக்கிறது. தொழில் நுட்பக் கல்விக்காக 77 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது. அதில் 54 சதவீதமான 42 கோடியை தொடக்கக் கல்விக்குச் செலவிடப்படுகிறது பாராட்டத்தக்கதாகும். எந்தவித உயர்கல்விக்கும் தொடக்கக் கல்வியே ஆதாரம் என்பதை அரசு நன்கு உணர்ந்திருக்கிறது.

அடுத்து, தொடக்கப் பள்ளிகளினுடைய நிர்வாகத்தைப்பற்றிக் கூற விரும்புகிறேன். இன்றையதினம் நாட்டில் நடக்கின்ற தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளை, பேரவைத் தலைவர் அவர்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்—அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழகத்திலே கல்வி வளர்ச்சி பெருக வேண்டும், எல்லோரும் கல்வி கற்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தில்தான் தனியார் பள்ளிகள் நடைபெறுகின்றன என்று சொல்ல முடியாது. அவர்களுடைய நடவடிக்கைகள் எல்லாம் ஒரு லாப நோக்கத்திற்காகத்தான். ஒரு வியாபார நோக்கத்தில்தான், கொள்ளை லாபம் அடிப்பதற்காகத்தான் இதை நடத்துகிறார்கள்.

மேலும் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளில் பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்களிடமிருந்து மாதம் 10 ரூபாய் அல்லது 20 ரூபாய் என்ற அளவிலே சம்பளத்தில் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் முழுச் சம்பளம் பெற்றதாக ஆசிரியர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, அந்த ஆசிரியர்களை நியமிக்கும்போது அவர்களிடமிருந்து 400 ரூபாய் முதல் 500 ரூபாய் வரையிலே கையூட்டு வாங்கிக்

[புலவர் சி. பழனிச்சாமி] [1972 மார்ச் 18]

கொள்கிறார்கள். இதை கற்பனை என்று யாரும் நினைத்துவிடக் கூடாது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். நானும் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியனாகப் பணிபுரிந்தவன். ஆசிரியர்களின் தொல்லைகளை பூரணமாக உணர்ந்தவன். நானும் இம்மாதிரியான துன்பங்களை அனுபவித்திருக்கிறேன். என் மன வேதனை வெடித்துத்தான் இந்தப் பேரவையில் சொற்களாக வெளிவருகின்றன.

தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளை எல்லாம் தமிழக அரசே ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள ஆவன செய்ய வேண்டும். இந்தப் பள்ளிகளை உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும், அந்தப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றும் ஆசிரியர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து அவர்களிடமிருந்து பெறுகின்ற பணத்தைத் தடுக்க எந்த வகையிலாவது அரசு தீவிர நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மதிய உணவுத் திட்டம். ஆசிரியர்களுக்கும் மதிய உணவுத் திட்டத்திற்கும் தொடர்பு இல்லாமல் செய்ய வேண்டும். ஆசிரியர்களின் முழுநேர ஊழியமும் கல்விக்குப் பயன்பட வேண்டும். அப்போதுதான் மாணவர்களின் கல்வித்தரமும் உயரும். மதிய உணவுத் திட்டத்தைப் பற்றி ஆசிரியர்கள் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது பிள்ளைகளின் பாடங்களில் அவர்கள் எப்படி கவனம் செலுத்த முடியும். அதுவும் தவிர சில இடங்களில் ஆசிரியர்கள் மதிய உணவுத் திட்டத்தின் கணக்கப்பிள்ளைகளாகவும், சமையற்காரர்களாகவும்கூட வேலை செய்ய வேண்டிய அவல நிலைமை இருக்கிறது. மதிய உணவுத் திட்டத்திற்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பந்தமில்லாமல் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் கல்வியின் தரம் உயர்ந்து, கல்வி நல்ல முன்னேற்றம் அடையும்.

அடுத்தபடியாக, மைய சமையற்கூடங்கள் 61 ஏற்கெனவே இருந்து வருகின்றன. 1970-71-ல் 31 மைய சமையற்கூடங்களும், 1971-72-ல் 30 மைய சமையற்கூடங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆண்டிலும் 1972-73-ல் 30 மைய சமையற்கூடங்கள் அமைக்க வழிவகைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த மைய சமையற்கூடங்களை அமைக்கும்போது என்னுடைய மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள பழனி பகுதியில் இதை ஏற்படுத்த ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 18]

[புலவர் சி. பழனிச்சாமி]

அடுத்தபடியாக, இரண்டாவது சம்பளக் குழுவினால் ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல பலன்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. செலக்ஷன் கிரேடு என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சப் படியை சம்பளத்துடன் இணைத்திருக்கிறார்கள். மேலும் ஆசிரியர்கள் ரிடையராகும் போது மிகுந்த நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நன்மைகளெல்லாம் செய்துகொடுத்த நமது மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுக்கும் கல்வி அமைச்சர் டாக்டர் நாவலர் அவர்களுக்கும் மனமுவந்த நன்றியை ஆசிரியர்களின் சார்பாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழாசிரியர்கள் பதவி உயர்பெற்று இரண்டாம் நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்னும் பலருக்குப் பதவி உயர்வு அளிக்கப்படாமல் இருக்கிறது. எனவே அவர்களுக்கும் அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பள்ளியிறுதித் தேர்வு மட்டும் படித்த தனித் தமிழ் புலவர்கள் பணியாற்றுகிற காலம் வரையிலும் இரண்டாம் நிலை ஆசிரியர்களாகவே இருக்கிறார்கள். எனவே நான் மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்களையும் டாக்டர் நாவலர் அவர்களையும் தங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், தனித்தமிழ் புலவர்களையும் பத்து ஆண்டுக்காலம் ஊழியத்தை வைத்து அவர்களை முதல் நிலை ஆசிரியர்களாகப் பதவி உயர்வு கொடுக்கவேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். மருதாசலம்: தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியத்தின்மீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

கல்வியானது இந்த நாட்டிற்கு மிக மிக அத்தியாவசியமானது. கல்வியிலே பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற நிலையில் இந்த அபிவிருத்தியைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று அரசு கூறியிருக்கிறது. ஆனால் அதே சமயத்திலே கல்வியானது அஸ்திவாரம் இல்லாமல் இருக்கக்கூடாது. ஆரம்பப் பாடசாலைதான் அஸ்திவாரம் ஆகும். அந்த அஸ்திவாரமான கல்வியை ஊட்டுவதற்கு ஏற்ற முறையிலே ஒரு வகுப்பிலே இப்பொழுது 50,60 பிள்ளைகள் இருக்கின்ற நிலைக்கு ஒரு வாத்தியார்தான் பாடம் சொல்லித்தருகின்றார். அப்படி அதிகமான அளவில் பிள்ளைகள் ஒரு வகுப்பில் இருந்தால் கல்வியின் தரம் குறைந்துவிடும். எனவே

[திரு. என். மருதாசலம்] [1972 மார்ச் 18]

பிள்ளைகள் 35 பிள்ளைகளாகக் குறைத்துவிட்டால் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு நன்மை ஆகும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பள்ளிக்கூடமானது சில இடங்களிலே தங்களுடைய சொந்தப் பெயராலும், மதத்தின் பெயராலும், ஜாதியின் பெயராலும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பள்ளிகளையெல்லாம் அரசாங்கம் உடனடியாக அகற்றிவிட்டு பொதுவான ஸ்தாபனமாக ஏற்படுத்த வேண்டும். எனவே மதத்தின் பெயரால் உள்ள பள்ளிகளையும் ஜாதியின் பெயரால் உள்ள பள்ளிகளையும் உடனடியாக அகற்றிவிட வேண்டும்.

மேனேஜ்மெண்டார் சொந்தப் பள்ளிகளை சொந்தப் பிழைப்புக் காக நடத்திவருகிறார்கள். எங்கள் பகுதியிலே மானேஜ்மெண்டார் நடத்துகிறார்கள். பள்ளிக்கூட வாத்தியார்களுக்குச் சம்பளம் சரியாகக் கொடுக்கவில்லை. பெண் வாத்தியார்கள் சம்பளம் கேட்டால் வீட்டுக்கு வா என்று சொல்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் வாத்தியார்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தக்கூடிய பள்ளிகளை—மதுக்கரை பிரிக்காவிலே இருக்கக்கூடிய மேனேஜ்மெண்ட் பள்ளியின் ஆசிரியர்கள் ரொம்ப மோசமான நிலையில் இருக்கிறார்கள், தோழர் பாலதண்டாயுதத்திடமும் அந்த ஆசிரியர்கள் எல்லாம் வந்து ரிப்போர்ட் செய்திருக்கிறார்கள்—பொறுத்தவரையில் அவற்றிற்கு அரசாங்கம் கொடுக்கிற கிராண்டை குறைத்து அந்தப் பணத்தை வைத்து வாத்தியார்களுக்கு அரசாங்கமே நேரடியாகச் சம்பளத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்தால்தான் அவர்கள் சரிவர வேலை செய்யமுடியும், தங்களுடைய குடும்பங்களையும் கவனிக்கமுடியும்.

அதே சமயத்திலே உடல் பயிற்சி வாத்தியார்கள் பயிற்சிபெற்றும் கூட சும்மா இருக்கிறார்கள், வேலையில்லை. ஒவ்வொரு பள்ளியிலேயும் தேகப்பயிற்சி வாத்தியார்கள் போட்டால் பல பள்ளிகளிலே அவர்களுக்கு வேலைகிடைக்கும், பள்ளிகளும் அபிவிருத்தியாகும், எனவே சும்மா இருக்கிற அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே சமயத்திலே கல்வியானது இன்றைக்குத் தொழில் கல்வி என்று இருக்கிறது. மாணவர்களுக்கு தொழில் கல்விதான் முக்கியமாகக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் தொழில் கல்வி பயின்று வெளியே வந்தவுடன் சொந்தத் தொழில்கள் செய்து

1972 மார்ச் 18]

[திரு. என். மருதாசலம்]

பிழைக்கிற மாதிரி இருக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் வேலை யில்லாத் திண்டாட்டத்தை ஒழிப்பதற்கான சூழ்நிலை ஏற்படும், எனவே அந்த முறையை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பாடப் புத்தகங்களை முறைப்படி திருத்தியமைக்கவேண்டும். பாடப் புத்தகங்களில் மதப்போதனைகள், சாதிப் போதனைகள் இருக் கக்கூடாது. நமக்குச் சமதர்மகொள்கையை வரையறுத்து இருக் கிறோம், எனவே பாடப் புத்தகங்களில் மதபோதனை, ஜாதி போதனைகள் இருந்தால் சமதர்மக் கொள்கைக்கு விரோதம் ஆகும், எனவே அவற்றை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

* திரு. பி. பொன்சொக்கலிங்கம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது நான் பேசுகின்ற நல்லதொரு வாய்ப்பைப் பெற்றமைக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இன்றைய தினம் நம்முடைய தமிழக அரசு கல்வித் துறையிலே பல முன்னேற்றங்களைச் செய்து வருவதை உள்படியே நான் மனமுவந்து பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

நாளடைவில் நாம் அதிகமாகத் தொகை கல்விக்காக ஒதுக்கீடு செய்தாலும் சிலபல இடங்களிலே கல்வியின் தரம் குறைந்துவருகிறது என்பதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். உதாரணமாக வெல்பேர் கிராண்ட் அதிகமாகக் கொடுக்கிறோம். அதற்காக மாவட்டந் தோறும் தனியாகப்பிரித்து அந்த நிதியை ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தி அதன்மூலமாகத் தரலாம் என்ற கருத்தை இந்த நேரத்திலே நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

படித்த மாணவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பில்லாமல் இருக்கிற நிலை இருக்கிறது. அதைப் போக்குவதற்கு வேலைவாய்ப்பிற்குரிய வயதை 25 வயதாக இருப்பதை 30 வயதாக உயர்த்தினால் நலமாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எப்படிப் பல இடங்களிலே ஏழை மாணவர்களுக்குக் கல்விச் சலுகைகள் பின் தங்கிய மாணவர்களுக்குச் சலுகைகள் தருகிறோமோ அதைப் போன்று எந்த இனம் எந்த ஜாதி என்று பார்க்காமல் சமதர்ம சோசலிஷ் சமுதாயத்தை உருவாக்குகின்ற வகையிலே

[திரு. பி. பொன்சொக்கலிங்கம்] [1972 மார்ச் 18]

ஏழை எளிய மாணவர்களுக்கு அவர்கள் எந்த வகுப்பினராக இருந்தாலும் உதவித் தொகைகள் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேற்சொன்ன மூன்று திருத்தத்தை அரசு பரிசீலனை செய்து ஆவன செய்யும் என்றுதான் இதனை கூறுகிறேன்.

சிலபல இடங்களிலே ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். அதனால் கல்வியின் தரம் குறையக் காரணமாக இருக்கிறது. சில இடங்களிலே ஆசிரியர்களைப் பழிவாங்குகிற நோக்கத்தோடு அந்தக் காரியங்களிலே தலைமையாசிரியர்களும் நிர்வாகிகளும் ஈடுபடுகின்றார்கள் அவற்றைக் களைவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் இருக்கிற மாணவர்களை—குறிப்பாக கடலூரிலிருந்து தந்தி வந்திருக்கிறது மாணவர்களைத் தலைமையாசிரியர்கள் கடுமையாகத் தண்டிக்கிறார் என்று தந்தி வந்திருக்கிறது—கடுமையாகத் தண்டிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட குறைபாடுகளையெல்லாம் போக்கிஸ் தான் நாம் அதிகமாகத் தொகையைச் செலவு செய்கின்ற நேரத்திலே கல்வி மக்களுக்கு உறுதுணையாக நிற்கக்கூடிய முறையிலே சூழநிலை உருவாகும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தின்மீது ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

நம்மை அன்னியன் ஆண்டகாலம்தொட்டு கிளார்க்குகள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய ஸ்தாபனமாகவே கல்வித் துறை இருந்துவருகிறது. அந்தக் கொள்கையை நாம் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. ஒருவன் பி.எஸ்ஸி. படித்த பட்டதாரியாக ஆகி அவர் வழிக்கறிஞராக மாறுகிறார் அல்லது வர்த்தகராக மாறுகிறார். வெகு சிலரே தாம் படித்த விஞ்ஞானக் கல்வியைப் பயன்படுத்தக் கூடியவகையிலே விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியிலே ஈடுபடக்கூடிய தன்மை இருக்கிறது. ஆகவே விஞ்ஞான கல்விக்காக நாம் அதிகமாகப் பணம் செலவழித்தாலும் பி.எஸ்ஸி. பட்டதாரியும் மற்ற பட்டதாரிகளும் அவர்கள் கற்ற தொழில்களை சமுதாயத்திற்கு அளிக்கவில்லையென்றால் என்ன பயன்? ஓரளவிற்கு பொது அறிவு கொடுக்கப்பட்ட பிறகு மாணவர்கள் எந்த எந்தத் துறையிலே சிறந்து விளங்குகிறார்களோ—எந்தத்

1972 மார்ச் 18] [திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

துறையிலே சிறந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு ஆராய்ச்சிப் பிரிவை ஏற்படுத்தி—அதற்கேற்ற முறையிலே—ஒருவன் வர்த்தகத் துறையிலே முன்னேறுவதற்கு தகுதியிருந்தால் வர்த்தகத் துறைக்கான கல்வியையும், விஞ்ஞானத் துறையிலே முன்னேறத்தக்க ஆர்வம் இருந்தால் விஞ்ஞானத் துறையிலேயும் கல்வியையும். தொழில்நுட்பத் துறையிலே முன்னேற்றக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று தெரிந்தால் அந்தத் துறைக்கான கல்வியையும்—இப்படி எந்த எந்தத் துறையிலே சிறந்து விளங்குகிறார்கள் என்பதை அறிஞர்கள் எப்படி நிர்ணயிக்கிறார்களோ அந்த முறையிலே அப்படிப்பட்ட கல்வியைத் தருவதின்மூலமாகத்தான் நாம் இந்த நாட்டிலே நூறு கோடி ரூபாய் செலவு செய்வதற்கு மதிப்பு ஏற்படமுடியும்.

பொதுவாகப் பார்க்கிறோம். ஒரு பெண், பி.எஸ்ஸி. வரை படித்துவிட்டு பிறகு வெறும் வீட்டுப்பெண்களாக அடுப்பங்கரையிலே வாழ்நாளையெல்லாம் போக்கிவிடுகிறார்கள். இத்தனை தூரம் பாடுபட்டு பி.எஸ்ஸி. அல்லது எம்.எஸ்ஸி. வரை படித்து விட்டும் பட்டம்பெற்றும் அப்படிப்பட்டவர்களால் அரசாங்கம் என்ன பயன் அடைந்தது? அதைவிட வீட்டுக் கல்வி அதாவது பிள்ளைகளை எப்படி வளர்ப்பது, எப்படி போஷாக்குடன் வளர்ப்பது, நல்ல, நல்ல புத்தகங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பது என்பதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தால் இந்த நாட்டில் நல்ல புத்திரர்களை அவர்கள் சமுதாயத்திற்குத் தர முடியும். ஆகவே, இந்தக் கல்வி முறையிலே அரசு தீவிரக் கவனம் செலுத்தி நல்ல ஆர்வம் மிக்கவர்களைக் கொண்ட குழுவை அமைத்து ஏற்றமிக்க மாறுதலைச் செய்வதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்றைக்கு நாம் என்ன காண்கிறோம் என்று சொன்னால் மாணவ சமுதாயத்தில் ஒரு கட்டுப்பாடு இல்லாத தன்மையை ஆங்காங்கே காண்கிறோம். இதற்கு என்போன்றவர்கள் கருதும் காரணம் என்னவென்றால் ஓரளவேனும் மதக்கல்வி, வாழ்க்கையிலே புனிதம் என்று சொல்லக்கூடிய தத்துவங்கள் இல்லாததுதான் கட்டுப்பாடின்மைக்குக் காரணம் என்று நான் நம்புகிறேன். நமது தாய்நாடு ஒரு மதச் சார்பற்ற நாடு என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அப்படி மதச்சார்பற்ற நாடு என்று சொல்வதினாலேயே மதக் கல்வியைப் புறக்கணிக்க வேண்டும், மதத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாது என்று சொல்வது உண்மையிலேயே என்னுடைய புத்திக்குச் சரியாகப் புலப்படவில்லை.

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்] [1972 மார்ச் 18]

ஆகவே, கல்விக்கூடங்களிலே ஓரளவுக்காவது ஒவ்வொரு மதத்திலுமுள்ள புனிதமான உண்மைத் தத்துவங்களைப் போதிக்க வேண்டும். பெரியோர்களை எப்படி மதிக்க வேண்டும், எப்படிப் கட்டுப்பாட்டோடு நடக்க வேண்டும் என்பதுபோன்ற தத்துவங்களைப் போதித்தால்தான், அவர்களுக்கு ஒழுக்கம் வளர்ந்தால்தான், இன்றைக்கு இளைஞர்களைப் பீடித்துள்ள எரி, அழி என்பது போன்றவைகள் மாறி ஆக்கு என்ற தத்துவத்திற்கு வர முடியும் என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, புத்தகக் குழுவில் சிறுபான்மையோருக்குப் போதிய பிரதிநிதித்துவம் தரப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்துடன் கல்விமுறையிலே சிறுபான்மையோரின் மத சம்மந்தமான விஷயங்கள் பாடப்புத்தகங்களில் புகுத்தப்பட வேண்டும். அதை சிறுபான்மையோரைச் சேர்ந்த சிறந்த அறிஞரைக் கொண்டு ஆராயப்பட்டு அந்தப் பாடங்களைப் பாடப்புத்தகங்களில் புகுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

துரதிருஷ்டவசமாக இந்த நாட்டிலே பல சமயத்தவர் வாழ்ந்த போதிலும் ஒரு சமயத்தைப்பற்றி இன்னொரு சமயத்தவர் புரிந்து கொள்ளக்கூட முடியாமல் உள்ள நிலை நம்நாட்டில் இருக்கின்றது. உதாரணமாக என்னுடைய பெயரை அப்துல் ஜப்பார் என்று உச்சரிப்பதற்குக்கூட முடியாமல் இருக்கிறது. இந்த அளவில் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ள முடியாமல், ஒருவருக்கொருவர் சமயத்தைப்பற்றிய அறிவு பெற முடியாமல் துவேஷங்களும், மாச்சரியங்களும், சகிப்பில்லாத தன்மையும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு சமயத்திலுள்ள உண்மைகளையும் மற்றவர்களும் புரிந்து கொண்டு ஒருவரையொருவர் மதிக்கக்கூடிய வகையிலே ஒவ்வொரு மதத்திலுமுள்ள சிறப்பான கோட்பாடுகளையும், தத்துவங்களையும் மாணவர்களுக்குச் சிறு வயதிலேயே போதிக்கின்ற நல்ல திட்டங்கள் வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அத்துடன் தற்பொழுது பெருவாரியான கல்விக்கூடங்களில் வேலைநிறுத்தம் சகஜமாகிவிட்டது. இதைத் தடுப்பதற்கு நான் கூறுகின்ற மாற்றுத்திட்டம் என்னவென்றால், ஒரு கல்லூரியிலே வேலைநிறுத்தம் நடக்கிறது என்றால் அந்தக் கல்லூரியின் விடுமுறை நாட்களை ரத்து செய்து விட்டு வேலைநிறுத்தத்தால் இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கும் நாட்களைச் சரிக்கட்டும் முறையிலே தொடர்ந்து

1972 மார்ச் 18]

[வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

கல்லூரிகள் நடக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தால் அடிக்கடி ஏற்படும் கல்லூரி வேலைநிறுத்தங்கள் குறையலாம் என்று நான் கருதுகின்றேன்.

அத்துடன் இரண்டு மூன்று மாதங்கள்வரை கல்லூரிகள் மூடப்பட்டால் அந்த அளவிற்குப் பாடங்கள் போதிக்கப்படாமல் இருக்கும்பொழுது தேர்வுகள் நடக்கும்பொழுது பெரும்பாலோர் தேர்வில் தேர்ச்சிபெறாமல் போய்விடுகிறார்கள். இதை நீக்குவதற்கு கல்லூரிகளின் விடுமுறை நாட்களை ரத்து செய்துவிட்டு இழப்பு ஏற்பட்ட நாட்களுக்கு உண்டான பாடங்களை நடத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பள்ளிகளில் அறிவியல்கூடங்கள் ஏற்படுத்துவதிலே அரசாங்கப் பள்ளிகளுக்குத்தான் முதலிடம் கொடுப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த முறையை நீக்கி தனியார் பள்ளிகளுக்கும் இந்தச் சலுகையைத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியாகிய அரவக்குறிச்சியில் பெண்களுக்காக ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி கூட இல்லை. குறிப்பாக பள்ளப்பட்டியில் அதிகமாக. கோஷாப் பெண்கள் வாழ்கிறார்கள். அங்கு பெண்களுக்கு என்று பள்ளிக்கூடம் ஏற்பட்டால் எங்கள் சமுதாயத்தினரும் நல்லமுறையில் கல்வியைக் கற்று மற்றவர்களுக்கு இணையாக வாழ்க்கையிலே முன்னேற முடியும் என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது)

திரு. சௌடி எஸ். சுந்தரபாரதி: பேரவைத் தலைவரவர்களே, கல்வி மானியத்திலே ஒருசில கருத்துக்களை நான் சொல்வதற்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்காக என்னுடைய நன்றியைத்தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

முதன்முதலாக, உயர்நிலைக்-கல்வியைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். உயர்நிலைப்பள்ளிகள் பல நம்முடைய நாட்டிலே இருந்தாலும்கூட கிராமங்களிலே இருக்கின்ற உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களிலே சயன்ஸ் படிப்பிலே அதிகமாகத் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு முடியாமல் இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், அவர்களுக்கு சயன்ஸ் பிளாக்குகள் இல்லை. அப்படியே இருந்தாலும்கூட அவர்களுக்கு சப்ளை செய்யப்படும் சயன்ஸ் எக்ஸிப்மெண்ட்ஸ் தரமற்றவைகளாக இருக்கின்றன. கிராம

[திரு. செளடி. எஸ். சுந்தரபாரதி]

[1972 மார்ச் 18]

மங்களில் உள்ள பள்ளிகளுக்கு அளிக்கப்படும் சயன்ஸ் எக்விப்மெண்ட்ஸ் தரமுள்ளவைகளாக இல்லை என்பதைப் பலயிடங்களில் காண்கிறோம். இம்மாதிரியாக தரமில்லாத ஸயன்ஸ் எக்விப்மெண்டுகளை வைத்துக்கொண்டு எந்த முறையிலே ஆசிரியர்கள் பாடங்களை சொல்லிக் கொடுக்கமுடியும். முக்கியமாக இந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்வதற்கு கல்வி இலாக்கா நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

அதுவும் சயன்ஸ் பிளாக்குகளே இல்லாத பல உயர்நிலைப்பள்ளிகள் கிராமங்களில் ஏராளமாக இருக்கின்றன. பெரிய பள்ளிக் கூடங்களில் பெரிய அளவில் ஆயிரம், இரண்டாயிரம் மாணவர்கள் படிக்கும் பள்ளிகள் என்று பெரிய ஊர்களில் இருக்க முடியும், ஆனால் சாதாரணமாகக் கிராமப்புறங்களில் இருக்கும் உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இவ்வளவு பெரிய மாணவர்களைக் கொண்டதாக இருக்க முடியாது. 300, 400 அல்லது 500 மாணவர்கள் இருந்தாலே அது பெரிய உயர்நிலைப்பள்ளிக்கூடம் என்றுதான் கிராமங்களில் சொல்லவேண்டும். அந்தமாதிரியான பள்ளிகளில் சயன்ஸ் பிளாக்குகள் கட்ட வேண்டுமென்றால் அரசினரின் பணம் கிடைக்கிறதா என்றால் கிடைப்பதில்லை. ஏனென்றால் மிக அதிகமாக மாணவர்கள் எந்தப் பள்ளிகளில் இருக்கிறார்களோ அந்தப் பள்ளிகளுக்கு அவர்களுக்கு வேண்டிய சயன்ஸ் பிளாக்குகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அதற்குப்பிறகுதான் சற்றுக்குறைவாக இருப்பவர்களுக்குக் கொடுப்பது என்ற விதிமுறையை அல்லது பிரின்சிபிளை அனுசரித்து வருகின்ற ஒருமுறை இருக்கிறது. இதை மாற்றி எந்தப் பள்ளிக்கூடம் எங்கேயிருந்தாலும் சரி எந்த ஊரிலேயிருந்தாலும் சரி அதிலே படிக்கும் மாணவர்களின் வீதாச் சாரம் குறைவாக இருந்தாலும் சரி அவர்களுக்கு, எல்லாப் பள்ளிக் கூடங்களிலும் சயன்ஸ் பிளாக் அமைத்து, தரமான சயன்ஸ் எக்விப்மெண்ட்ஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹையர் எலிமெண்ட்ரி ஸ்கூல்களிலேயிருக்கும் லேடி பி.டி. டீச்சர்ஸ் பற்றிக் கூற வேண்டும். அதாவது ஹையர் எலிமெண்ட்ரி பள்ளிக்கூடங்களில் பி.டி. ஆசிரியர்களை நியமிக்கிறோம். அதிகமாகப் பெண்கள் சேர்ந்து படிக்கின்ற ஹையர் எலிமெண்ட்ரி ஸ்கூல்களில் நம்முடைய மாநிலத்தில் பல இடங்களில் இருக்கின்றன. அந்த இடங்களில், ஹையர் எலிமெண்ட்ரி ஸ்கூல்களில் லேடி பி.டி. டீச்சர்ஸ் போட்டுக்கொள்ளலாம் என்ற முறையிருந்தது. ஆனால் அந்த முறை நடைமுறைக்குக் கொண்டு செல்லமுடியாமல் இருக்

1972 மார்ச் 18]

[திரு. செளடி. எஸ். சுந்தரபாரதி]

கிறது. ஒருவேளை பணக்கஷ்டமாக இருக்கலாமோ என்னவோ தெரியவில்லை. இந்த மாநிலத்தில் அதிகமாகப் பெண்கள் படிக்கின்ற எல்லா ஹையர் எலிமெண்டரி பள்ளிக்கூடங்களிலும் லேடி பி.டி. டீச்சர்களைப் போட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்லூரிகளுக்கு ஃபீ காம்ப்ன்சேஷன் கொடுப்பதைப்பற்றி ஒரு வேண்டுகோளை நான் சமர்ப்பித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். புதிதாகத் திறந்த கல்லூரிகளுக்கெல்லாம் இப்பொழுது ஃபீ காம்ப்ன்சேஷன் ரூபாய் 50. ஆனால் ஏற்கனவே இருந்துவந்த கல்லூரிகளாக இருந்தால் 80 ரூபாய் வரையில் பெற்று வருகிறார்கள். புதிதாகத் திறந்த கல்லூரிகள் என்றே ஒரே காரணத்திற்காக இந்த வித்தியாசம் இருப்பது வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் நிர்வாகத்திலே பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. ஏற்கனவே இருக்கும் கல்லூரிகள் நல்லமுறையிலே நடப்பதற்கு வாய்ப்பு வசதிகள் இருக்கும்பொழுது புதிதாகத் தொடங்கும் இந்தக் கல்லூரிகளுக்கு மட்டும் ஒரு இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டிருப்பதை அரசு பரிசீலிக்க வேண்டும், பரிசீலித்து அதை மாற்ற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பயிற்சிமொழியாக நாம் தமிழ் மொழியைக் கொண்டிருக்கிறோம். அதுசம்பந்தமாக நான் ஒரு வேண்டுகோளை விடுக்க விரும்புகிறேன். இந்தியோ, தெலுங்கோ, மலையாளமோ படிக்க விரும்பும் மாணவர்கள் இருந்தால் அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பைத் தர வேண்டும். கல்லூரியானாலும் சரி, அல்லது உயர்நிலைப்பள்ளியானாலும் சரி மாணவர்களில் யார் விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் இந்தி படிக்கவும் ஒரு வாய்ப்பைத் தர வேண்டும். நம் முடைய குழந்தை இருக்கிறது என்றால் அதற்கு இந்தியாவிலுள்ள எந்த மொழியையும் படிப்பதற்கு உரிமை இருக்கிறது. அதை நாம் தடுத்துக்கொண்டிருப்பதாக இருக்கிறது. விருப்பமாக எடுத்துப் படிக்க விரும்பும் யாராகயிருந்தாலும் அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பைக் கொடுக்க வேண்டும். இந்தி, தெலுங்கு, மலையாளம், பிரெஞ்சு இதைப்போன்ற மொழிகளைப் படிக்க ஒரு வாய்ப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒருமுறையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

இன்றைக்கு பி.யு.சி. வரை இலவசக் கல்வி முறை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதை பி.ஏ. வரை நீட்டித்தர உள்ள சாத்தியக் கூறுகளை எல்லாம் அரசு ஆராய வேண்டும்.

[திரு. செளடி. எஸ். சுந்தரபாரதி]

இப்போது செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் பி.ஏ. படிக்கவும், பி.ஏ. படித்த ஆசிரியர்கள் எம்.ஏ. படிக்கவும் சலுகைகள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்தச் சலுகையை மற்றவர்களுக்கும் கொடுத்தால் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்கள் மேல்படிப்பு படிக்க வாய்ப்பு ஏற்படும். (மணி அடிக்கப்பட்டது)

* திரு. வீ. செ. கோவிந்தசாமி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வியமைச்சர் டாக்டர் நாவலர் அவர்களின் கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நமது அரசு கல்விக்காக ஆண்டுதோறும் மிக அதிகமான தொகையை ஒதுக்குவதிலிருந்தே கல்வியின் மேம்பாட்டிற்கு எவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மேலும் ஆரம்பக் கல்வி மாணவர்களின் கல்வித் தரத்தை அதிகப் படுத்த, மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் விசிதாசாரத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

பொதுவாக ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு நல்ல கட்டடங்கள் கட்டித் தரவேண்டும். காரணம், பல ஊராட்சிகள் பங்குத் தொகை கட்ட வசதி இன்மையால் கட்டடங்கள் கட்ட முடிவதில்லை. ஆதலால் அதுபோன்ற ஊராட்சிகளுக்கு அரசே முழு மானிய அளவில் ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டடம் கட்டிக் கொடுக்க முன்வர வேண்டும்.

படித்தவுடன் மாணவர்கள் அரசு உத்தியோகத்தையே நாடுவதை மாற்றியமைக்க ஆரம்பக் கல்வி முறையையே மாற்றியமைத்து தொழிற் கல்விக்கு முதலிடம் தரவேண்டும்.

பல மாவட்டங்களில் மதிய உணவு, கேர் நிறுவனமே தயாரித்து வழங்கும் திட்டத்தை எங்கள் மாவட்டமான தர்மபுரி மாவட்டத் திற்கும் விரிவுபடுத்தக் கோருகிறேன்.

எங்கள் மாவட்டத்தில் இருக்கும் இரண்டு அரசு கலைக் கல்லூரிகளில் போதுமான அளவில் பெண்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதில்லை. ஆதலால் எங்கள் மாவட்டத்தில் அரசு தனியாக பெண்கள் கல்லூரி ஆரம்பிக்க வேண்டுகிறேன்.

1972 மார்ச் 18] [திரு. குழ. செல்லையா]

எனது தொகுதியில், காவேரிப்பட்டினத்தில், சுமார் 500 பெண்களுக்குமேல் படித்து வருகின்றனர். எனவே, அரசு இந்த ஆண்டு காவேரிப்பட்டினத்தில், பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி அமைக்க அரசு ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுகிறேன்.

எனது தொகுதியில் பன்னிரண்டு அரசினர் உயர்நிலைப்பள்ளிகள் உள்ளன. அவைகளுக்குப் போதுமான கட்டட வசதிகளும், விஞ்ஞான ஆய்வுக் கூடங்களும் இல்லாமல் இருக்கிறது. அது போன்ற பள்ளிகளுக்குக் கட்டடங்கள், விஞ்ஞான ஆய்வுக்கூடங்கள் கட்ட அரசு முன்வரவேண்டும்.

வேலம்பபட்டி, ஜக்கசமுத்திரம் உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு வசதியாக, மாணவர் விடுதிகள் கட்ட அரசு முன்வர வேண்டும். பள்ளி மாணவர்களுக்கு இலவச வைத்திய பரிசோதனை செய்து, மாணவர்களின் உடல்நிலை பற்றிய பதிவேடு, ஒவ்வொரு பள்ளிகளிலும் வைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. குழ. செல்லையா: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வியமைச்சர் மாண்புமிகு டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் கல்வி மானியத்தை வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நாட்டிலே ஏழை, எளிய மக்கள், பாட்டாளி மக்கள் ஏற்றத் தாழ்வு போக்கப்பட வேண்டுமென்றால் அதை வேறு எந்த ஸ்தாபனத்தின் மூலமோ, நிர்வாகத்தின் மூலமோ உண்டாக்க முடியாது. கல்வியின் மூலமாகத்தான் உண்டாக்க முடியும் என்ற கருத்தை அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூற விரும்புகிறேன். கல்வியின் மூலமாக நாட்டிலே மறுமலர்ச்சி ஏற்பட வழிவகுக்கும் வகையில் ஏறத்தாழ 91 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு ஒதுக்கியிருப்பதைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தொடக்கப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1966-67-ல் இருந்ததை விட இன்று 864 பள்ளிகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. உயர்நிலைப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1966-67-ல் இருந்ததை விட இன்று 327 பள்ளிகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. அதைப் போல் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 1966-67-ல் இருந்ததை விட இன்று 64 கல்லூரிகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் பார்க்கும்போது கல்வியின் முன்னேற்றம், எந்த அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை

[திரு. குழ. செல்லையா] [1972 மார்ச் 18]

எண்ணிப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தமிழக அரசுக்கு வரும் வருமானத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கைக் கல்விக்காக இந்த அரசு செலவு செய்கிறது. அந்த அளவுக்குக் கல்வியின் முன்னேற்றத் திற்காக, கல்வியின் வளர்ச்சிக்காகப் பணியாற்றி வருவதை யாரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

இன்றைக்குக் கல்வியின் முன்னேற்றம் ஆண்டுக்காண்டு மாறிக் கொண்டே வருகிறது, வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. விவர அறிக்கையில் இவை எல்லாம் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில் 7 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. கிராமங்களில் ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்றியத்தின் அங்கத் தினராக இருக்கும் நிலையில் நான் ஒரு கருத்தை எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். எஸ்.சி.ஓ. என்பவரின் கீழ் இ.ஓ.இ. என்று வைத் திருக்கிறார்கள். அவருக்கும் டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்ஸ் அவர்களுக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு இருக்கிறது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலையில் எஸ்.சி.ஓ. இதுவரை அவர் செய்து வந்த பணிக்குத் தேவையில்லை. அவரை வேறு விதமான பணியிலே ஈடுபடுத்தலாம் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மதிய உணவு பற்றி ஒன்று சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இரண்டாண்டுக் காலம் நான் ஆரம்ப ஆசிரியனாகப் பணியாற்றி யுள்ளேன். மதிய உணவுத் திட்டமானது மிக உயர்ந்த திட்டம். ஆசிரியர்களை அதிலே ஈடுபடுத்தாது தனியாக வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நகரங்களில் மத்திய சமையல் கூடத்தில் சமையல் செய்து எல்லா இடங்களுக்கும் அனுப்பக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. கிராமங்களில் அப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்றால் போக்குவரத்துக்கு வசதி இல்லாத காரணத்தால் அது முடியாது. ஆகவே, ஒன்றியத்தின் மூலமாகத் தனியாக சமையல் ஆட்களைப் போட்டு அதற்காக வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு இதிலே இருக்கின்ற தொடர்பை நீக்கி விட்டால் அவர்கள் கல்வியில் அதிக அக்கறை காட்ட முடியும் என்பதனைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆரம்பக் கல்வியில் அதிகமான அக்கறை காட்டுகிறார்கள். ஆரம்பக் கல்வி கட்டடத்தின் அடித்தளமாகும். அடித்தளம் நல்ல முறையில் அமைந்தால்தான் மேல் மாடிகள் நன்கு அமைக்க முடியும்.

1972 மார்ச் 18]

[திரு. குழ. செல்லையா]

அந்தத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் பி.டி. ஆசிரியர்களைப் போடும் திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டும். உடற்பயிற்சிக்கான ஆசிரியர் ஒருவரையும் நியமிக்க வழி செய்ய வேண்டும். தமிழ்ப் புலவர் ஒருவரையும் போட வேண்டும். மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற திட்டம் இருக்கின்ற நிலையில் மேலே உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு செல்லுகின்றபோது ஸ்டாண்டர்டு சரியாக இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. கல்வித் தரம் வலிவடையும் விதத்தில் நல்ல முறையில் முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். 300 பிள்ளைகளுக்கு என்ற நிலை இல்லாமல் எல்லாத் தொடக்கப் பள்ளிகளிலும் பி.டி. பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டும். அடிப்படையான கல்வியில் அதிகமான அக்கறை காட்டினால் மேலும் நிலைமை வளரும். கிராமப் புறங்களில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டுவசதி இல்லை. பெண் ஆசிரியை குடியிருப்பு மனை என்ற அளவில் ஒன்றியத்தில் இரண்டோ, மூன்றோ கட்டி வரும் நிலை இருக்கிறது. உயர் தொடக்கப் பள்ளிகள் எங்கெங்கு இருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் ஆசிரியர்கள் தங்குவதற்குக் குடியிருப்புகள் கட்டித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பேராலுரணி தொகுதி பின்தங்கிய பகுதி. கிழக்குப் பகுதியான கடற்கரை ஓரத்தில் வாழும் ஏழெட்டு பஞ்சாயத்துக்களைச் சேர்த்து 30,000 மக்கள் வாழ்கிறார்கள். மேற்கு பகுதி வானம் பார்த்த பூமியாகும். இந்தப் பகுதியில் உள்ள 13 ஊராட்சி மன்றங்களில் 60,000 மக்கள் வாழ்கின்றனர். கிராமங்கலத்தில் உள்ள ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியும், கொத்தமங்கலத்தில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியும் கட்டட வசதி இல்லாமல் மரத்தடியில் படித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. விஞ்ஞான பரிசோதனைக் கூடங்கள் இல்லை. அவற்றை அமைத்துத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அந்தப் பகுதி மக்கள் மிகவும் பின்தங்கிய மக்கள். அங்கு தங்கிப் படிப்பதற்கு ஒரு இலவச விடுதி ஒன்றை அமைத்துத் தரவேண்டும். கடற்கரைப் பகுதியில் பெருமகனூர் என்ற ஊர் இருக்கிறது. இங்குள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியோடு இணைந்த ஒரு விடுதியைத் துவங்க அரசு நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது கண்டு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (மணி அடிக்கப்பட்டது)

[திரு. குழ. செல்லையா]

[1972 மார்ச் 18]

ஒன்றை மட்டும் கூறிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். அறந் தாங்கி, ஆலங்குடி, பேராலூரணி, பட்டுக்கோட்டை இவற்றை உள் ளடக்கி ஒரு கல்லூரி அமைக்கவேண்டும். (மணி அடிக்கப்பட்டது) அதிராமப்பட்டினத்தில் ஒரு கல்லூரி இருக்கிறது என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அதனால் அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு எந்தவிதமான நன்மையும் இல்லை. அது நல்லமுறையில் செயல்படவில்லை. எனவே அவசியம் அந்தப் பகுதியில் இந்த நான்கு வட்டங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு கலைக் கல்லூரி ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு கல்வி முன்னேற்றத்திற்காக பாடுபடும் இந்த இலாகாவை யும், அரசையும் பாராட்டி அமர்கிறேன்.

* THIRUMATHI ALDA M. FOWLER: Mr. Speaker Sir, I thought I would start with a word of praise for the Education Department but I think I will have to keep my remarks short because you have told us that we are not to take too much time :

MR. SPEAKER: The hon. Member may take ten minutes.

THIRUMATHI ALDA M. FOWLER: Thank you, Sir.

I think education is far too important a subject to be stampeded through. We may drop some important points. When are we to take them up?

I find that special education has been clubbed together with Anglo-Indian education and schools that teach in English. I feel that special education should be treated separately, so that you know what is happening there.

I wish to make a few remarks on the subject of Anglo-Indian education and schools. I am the only speaker here who will speak for them. I hope you will hear me out. We feel in our schools (teachers also feel) that whenever benefits are given to schools, teachers and children, they are grudgingly given. For example, when notional pay was given, when house rent was given, we had to wait a long time to discover them, to stumble upon them and then to claim them. This should not be so because we have equal rights with others. We should be given equal rights. The same thing can be said about health.

Very few teachers know that there is a health scheme from which they may benefit. This should not be so.

1972 மார்ச் 18] [Thirumathi Alda M. Fowler]

Our teachers, headmasters and others working in our schools feel that we do not come in for consideration with regard to selection grades, State awards and National awards. In our long history of teaching, have we found no teacher who has been deserving of such awards or recognition? Surely this must be looked into and if there are such teachers, they should be given their just rights and what they deserve.

Look at our children in orphanages? We are still giving the same grant that we have been giving from the institution of this grant 156 and 159. I feel, Sir, that if you give Rs. 19 per child, to feed an orphan, that child can only go on half stomach. We have so many Oliver Twists in our orphanages and they dare not ask us for more. But today I claim that they should be given at least Re. 1 per day, coming to Rs. 30 per month. I think this must be examined clearly and the grant enhanced. Also we ask the parents to pay for children in orphanages, to make parent contribution. The parent who sends the child to orphanage would not do so if he were able to contribute in the first place. It is unfair to ask the parent to contribute.

Sir, regarding free education, it is the right of a child in the State to be educated freely. The Anglo-Indian child, has he not the right to claim free education? I feel he has. The schools that teach Anglo-Indian children should not be penalised by this. The fees due to the child should be made good to the institution and this should not be considered as subsidy or grant. It is the individual's right and on that ground we claim it and on that ground it should be paid to the schools and not as a special grant or subsidy.

I would like to draw the attention of the House and the department to the office that looks after the Anglo-Indian education. It is run with a skeleton staff. I wish that a job analysis and evaluation of work is done so that we may know what is exactly expected of them and the facilities we can extend to them. If we do not get answers from the office it is not their inefficiency that is to be blamed. They are carrying a heavy load and everyone knows it. For example I have been asking the office to let me know the name of the Anglo-Indian boy who got the highest marks in Tamil in 1970 and 1971. But they cannot drop their

[Thirumathi Alda M. Fowler] [1972 மார்ச் 18]

work in order to give this small piece of information, because their workload is heavy. I would ask the department to please staff the office as it should be staffed so that they can work efficiently and well.

The Railway Schools in our State are a law unto themselves and seem to enjoy immunisation from this department, perhaps so since it is a central subject. Sir, it was my privilege to go round some of them. The school buildings are dilapidated and inadequate. They are not repaired. The children are taught in varandahs, and round the trees without proper cover. The office is not a real one and is shunted in to some alcove. The railways should take some pride in their institutions and try to produce something better than the schools I have visited.

All these I have said actually in a nutshell. I would have said much more. I want to make a plea on behalf of the Anglo-Indian community so that Government will recognise the good work done by Anglo-Indian schools. We are doing a good piece of work. We are proud of it. We are proud of our schools. If you are proud of them, we would like you to acknowledge it. Thank you, Sir.

* திரு. நா. வெ. குருசாமி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 1972-73-ம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கொடுத்திருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூறலாம் என்று ஆசைப்படுகிறேன்.

மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் கற்பிப்பது என்று இந்த மானியக் கோரிக்கையின் குறிப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்தே ஆங்கிலம் கற்பிப்பது உட்பட தொடக்கப் பள்ளிகளில் கல்வி கற்பிக்கும் தரத்தை மேம்படுத்த ஏற்கனவேவுள்ள ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் பதவிகளை செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் பதவிகளாக மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்றும் இத்திட்டத்தின் கீழ் தொடக்க நிலை ஆசிரியர் பதவிகளை மாற்றியதன் மூலம் இதுவரை 19,500 செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர் பதவிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களை செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக இன்னும் அதிகப் படியாக மாற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். 900 பி.டி.

1972 மார்ச் 18] [திரு. நா. வெ. குருசாமி]

ஆசிரியர்களை உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப் போவதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லா உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளிலும் பி.டி. படித்தவர்களை தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமித்தால் பி.டி. படித்தவர்களின் தரமும் உயரும். பிள்ளைகளின் தரமும் உயரும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(திரு. செ. கந்தப்பன்—தலைமை)

நண்பகல் உணவுத்- திட்டத்தை மைய சமையற்கூட திட்டம் படிப்படியாக விரிவுபடுத்தப்பட்டு வருகிறது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக செங்கற்பட்டு, தென் ஆற்காடு, வடஆற்காடு ஆகிய இடங்களில் தான் இது இருக்கிறது. இதைப் பார்க்கிற போது வட மாவட்டங்கள் வாழ்கின்றன, தென் மாவட்டங்கள் தேய்கின்றன என்ற நிலைமை தான் இருக்கிறது. இதை மற்ற மாவட்டங்களுக்கும் விரிவுபடுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் கட்டடங்கள் கட்டிக்கொடுப்பது பற்றி சில கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் ஒன்றியங்களில் ஏராளமான பள்ளிகள் கட்டடங்கள் இல்லாத நிலையில் மரத்தடியிலும், கூரையால் வேயப்பட்ட கொட்டகைகளில், அவை இன்று விழுமோ, நாளை விழுமோ என்ற நிலையிலும், இருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிகளுக்கு உடனடியாக கட்டட வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

என்னுடைய ஆண்டிப்பட்டி தொகுதியில் ரங்கசமுத்திரம் என்ற இடத்தில் 4 இடங்களில் உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இந்த 4 பள்ளிகளும் சத்திரம், சாவடிகளில் நடத்தப்படுகின்றன. அந்த ஊர் பொதுமக்களால் கொடுக்கப்பட்ட நன்கொடை மூலமாகவும், அரசு மானியத்தின் மூலமாகவும் கிட்டத்தட்ட ரூ. 25,000-ல் ஒரு கட்டடம் கட்டப்பட்டு இருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு பள்ளிக் கட்டடத்தை உடனடியாக கட்டிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டு கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் இருக்கும் ஆய்வுக்கூடங்களுக்குப் போதுமான சாதனங்களை அளிப்பதற்காக பள்ளிகளுக்கு மானியங்கள் வழங்கும் திட்டத்தை அரசு செயல்படுத்தி 1969-70 முதல் 1971-72 வரை மூன்று ஆண்டு காலத்தில் 235 உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும், 1972-73-ல் ரூ. 35 இலட்சம் செலவில் 88 உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும்

[திரு. நா. வெ. குருசாமி] [1972 மார்ச் 18]

கொடுக்க இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய தொகுதியில் ஆண்டிப்பட்டி, ஜெயமங்கலம் ஆகிய இடங்களில் உள்ள பள்ளிகளில் அதிகமான மாணவர்கள் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு பள்ளிகளிலும் உடனடியாக ஆய்வுக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று இச்சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில் உள்ள ஆண்டிப்பட்டி ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் உள்ள வரசநாடு, கடமலைக்குண்டு ஆகிய மலைப்பகுதிகளில் 23 பள்ளிகள் இருக்கின்றன. 77 ஆசிரியர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். அதனுடைய பரப்பளவு 240 சதுர மைல். பஸ் செல்லும் இடத்தில் இருந்து 15 மைல் நடந்து சென்றுதான் அந்த ஆசிரியர்கள் வேலை பார்க்கச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. வருடாவருடம் அந்த மலைப் பகுதியில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு மாறுதல் கொடுக்கும்போது ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் பெரும் தொல்லை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, அவர்களுக்கு ஊக்குவிப்பு படி கொடுத்தால் அவர்கள் அங்கேயே வேலை பார்த்துச்செல்வதற்கு எந்தவிதமான சிரமும் இல்லாமல் இருப்பார்கள். ஆகவே, அந்த மலைப்பகுதியில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்கு ஊக்குவிப்பு படி கொடுக்க அரசு முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். சுரேந்திரன் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே இந்தச் சபையின் முன்னால் வைத்து இருக்கிற மானியக் கோரிக்கையின் மீது ஓரிரண்டு கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கல்வி கற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் கூட மிகுந்த அறிவுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். கல்வி கற்றுக்கொள்வது என்பது அந்த அறிவை விரிவுபடுத்தி அவர்களின் வாழ்க்கையை தாங்களாகவே அமைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களின் வாழ்க்கைக்கும் உதவ வேண்டுமென்ற நிலைக்குத்தான், கல்வி கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது என்ற கருத்து இப்போது மேலோங்கியிருக்கிறது. ஆனால் அதற்கு உதவியாக தற்போது இருக்கிற கல்வி இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அப்படியில்லை என்று தான் தேர்ந்த கல்வியாளர்கள் கூட கூறுகிறார்கள். அந்தக் கல்வியை மாற்றியமைப்பதற்கு பல்வேறு விதமான நிபுணர்களைக்கொண்ட பல்வேறு கமிட்டிகளை அமைத்து அதிலே அவர்கள் பல நேரங்களில் பரிந்துரை வழங்கி இருந்தும் கூட அந்தக் கல்வி எந்த நோக்கத்திற்காக கற்றுக்கொடுக்கப்படவேண்டுமோ அந்த

1972 மார்ச் 18] [திரு. எம். சுரேந்திரன்]

நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகிற வகையில் அது இன்னும் அமையாமல் இருப்பது வேதனையளிக்கும் ஒன்றாக இருக்கிறது. இந்த அறிக்கையில் கூட அது சம்பந்தமாக ஆராய்வதற்கு சில கமிட்டிகள் போட்டு இருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக்கமிட்டிகள் விரைவாக தங்களுடைய பரிந்துரைகளை வழங்கி, அரசாங்கம் உடனடியாக அதை ஏற்று மாற்றியமைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

கல்வி கற்றுக்கொள்வதிலே மாணவர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் இருக்கும் விகிதாச்சாரம் மிகவும் இடைவெளி உள்ளதாக இருக்கிறது. மாணவர்களை தங்களுடைய கட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு மாணவனையும் தெரிந்து கொண்டு, அவனுக்கு ஏற்ற வகையில் கல்வியை ஆசிரியர்கள் தரவேண்டுமானால், ஒருசில அளவில் எண்ணிக்கை கொண்ட மாணவர்களுக்குத்தான் செய்ய முடியும். இன்று ஆசிரியர்கள் பல பேருக்கு பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

ஆசிரியர்கள் பல பேர் இன்று வேலையில்லாத நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறபோது இந்த விகிதாசாரத்தை மாற்றினால் நன்றாக இருக்கும். ஒரு கட்டத்திலே ஆசிரியர்கள் கிடைக்கவில்லையே என்ற கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்று நிலைமை வேறு மாதிரியாக இருக்கிறது. அமைச்சரவர்கள் பல நேரத்தில் கூறியிருக்கிறார்கள். பணம் போதுமான அளவு இல்லை என்று. நாம் செலவழிக்கிறபோது, எதற்கு எந்த அளவில் எவ்வப்போது அதிகமாக பணத்தை செலவழிக்கவேண்டுமென்பது தான். நாம் கல்விக்கு அதிகமாக பணத்தை செலவழிக்கவேண்டுமென்று சொல்வது சிந்திக்கவேண்டியதொன்றாகும்.

கல்வி என்பது பணத்தை விட அதிகமாக தேவைப்படுகிற ஒன்றாகும். ஜனநாயகம் முறையாக இயங்கவேண்டுமானால், சோசலிஷ் பொருளாதாரம் சரியாக ஏற்படுத்தப்படுமானால், அதற்குக் கூட கல்வி மிக பொருத்தமானதாக இருக்கிறது என்பதை இந்தச் சபை அறியும். ஆகவே, அந்த விகிதாசாரத்தை மாற்றி அமைப்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் கூறிக் கொள்கிறேன்.

கல்வியைப் பற்றி பார்க்கிறபோது, மாணவர்களையும், ஆசிரியர்களையும் பற்றிப் பார்க்கிறோமே தவிர, இன்னும் அதிலே பணி செய்யும் பணியாளர்களைப் பற்றி சரியான கவனத்தில் எடுப்பதே

[திரு. எம். சுரேந்திரன்] [1972 மார்ச் 18]

இல்லை. அவர்களிடமிருந்து புகார்கள் வருகின்றன. மற்ற காரியாலயங்களில் இருப்பது போல் அங்கே கண்காணிப்பாளர் இல்லை. உள்ளே இருப்பவர்களையே வைத்துக்கொண்டு வேலை வாங்கிவிட்டு, அவர்களுக்கு குறைந்த சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது என்று புகார் வருகிறது. நாம் கல்விக்காக செலவழிக்கும் தொகை முழுதாக சரியாக செலவிடப்படவேண்டுமானால், அங்கே உள்ள பணியாளர்களின் குறையையும் கவனிக்கவேண்டியது பிரதானமானதொன்றாகும். அங்கே உள்ள பணியாளர்களுக்கு நிபுணர்கள் கமிட்டி ஆராய்ந்து எவ்வளவு செலவழிக்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறதோ அந்தச் சதவிகிதத்தை விட குறைந்த அளவு செலவழிக்கப்படுகிறது என்று புள்ளி விவரம் கூறுகிறது. மற்ற மாநிலங்களை விட இவ்வளவு குறைவாக செலவழிக்கப்பட்டு, இவ்வளவு பெரிய அளவுக்கு சிறப்பாக நல்ல முறையில் காரியங்கள் செய்கிறது என்று சொன்னால் அது பெருமைப்படக்கூடியது தான். அப்படி குறைவான செலவின் மூலம் நாம் செய்கிற அத்தியாவசியமான காரியங்கள் தடைப்பட்டு விடுகின்றன. ஆகவே, அவர்களுடைய விகிதாசாரத்தை மாற்றி அமைப்பதற்கு அரசாங்கம் உடனடியாக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே போன்ற உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் சம்பந்தமாக இந்த மன்றத்தில் உள்ளவர்களோ, மற்றவர்களோ சரியாக கவனிக்கவில்லை. அவர்களிடமிருந்து நிறைய புகார்கள் வருகிறது. உடற்பயிற்சி மாணவர்களுக்கு மிகவும் தேவையான ஒன்று என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிறோம். ஆகவே, அவர்களுடைய குறைகளையும் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் விஞ்ஞான சாதனங்கள் மிகவும் தேவையாக இருக்கின்றன. விஞ்ஞான சாதனம் இல்லாத உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இருக்கிறது. வைத்தீஸ்வரா உயர்நிலைப்பள்ளி என்று மேட்டூரில் இருக்கிறது. அது தனியார் பள்ளி. அவர்கள் அரசாங்கம் விதித்த அத்தனை நிபந்தனைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டதற்குப் பின்னாலும், அங்கே விஞ்ஞான சாதனங்கள் ஏற்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கவில்லை என்று புகார்கள் கூறி வருகிறார்கள். அந்த விஷயத்தை கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு விஞ்ஞான சாதனங்கள் அமைப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 18]

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

கடைசியான ஒன்றைப்பற்றி கூறவிரும்புகிறேன். மேட்டூரிலே இருக்கும் பகுதிகளில் பல உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இருந்தாலும் கூட, தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்கள் நிறைந்த பகுதியான சேலம் கேம்பில் ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி ஏற்படுத்திக்கொடுத்து, அங்கே ஆரம்பப்பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்கள் மீண்டும் உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்ந்து படிக்க வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று சொல்லி, அங்கே உயர்நிலைப்பள்ளி ஆரம்பிக்க அரசு முயற்சிகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. செ. பெருமாள் : தலைவர் அவர்களே, 1972-73-ம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையில் கல்வி மான்ய நிதி அறிக்கையின் பேரில் எனக்கு இந்த மாமன்றத்தில் பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கல்வி மான்யத்திற்காக நமது அரசு ரூ. 90 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு மிக மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். கல்வி மேம்பாட்டில் இது நாள்வரை நாம் அடைந்துள்ள சாதனைகளைப்பற்றி நாட்டிலுள்ள கல்வி நிபுணர்களும், வல்லுனர்களும் பாராட்டியிருப்பதை நாம் கண்டறிகிறோம். கல்வி நிலையங்களிலே பாடங்களைக் கற்பிப்பதற்காகவும், தரத்தை உயர்த்துவதற்காகவும் அனைத்து நாடுகளும் பாராட்டும் அளவில் இங்கு ஒரு குழுவை அரசாங்கமே அமைத்திருக்கிறார்கள்.

மேலும், பி.டி. ஆசிரியர்களின் சம்பள நிலைமையைப்பற்றி ஆராய்வதற்கு நமது தலைமைச் செயலாளர் தலைமையில் குழு ஒன்றை நமது அரசாங்கம் நியமித்திருக்கிறது.

அதைப்போலவே நமது உடல் பயிற்சி ஆசிரியர்களின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும், உடல் பயிற்சி சம்பந்தமான பாட திட்டங்களை விரிவாக்குவதற்கும் அரசு ஒரு கமிஷன் நியமிக்கவேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்திலே வேண்டி விரும்பி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நமது அரசு பொறுப்பேற்ற பிறகு கல்வியின் தரம் மிக உயர்ந்த அளவிலே உயர்ந்திருக்கிறது. ஏழை எளிய மக்கள் மிக நல்ல முறையிலே உயர்வதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்திலே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

[திரு. செ. பெருமாள்]

[1972 மார்ச் 18]

நான் உடல் பயிற்சி ஆசிரியராக 7, 8 ஆண்டு காலம் பணியாற்றிய பிறகு இந்த மாமன்றத்திற்கு வர வாய்ப்பு அளித்திருக்கிறார்கள் நமது தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள். என் போன்றவர்களுக்கு சட்டமன்ற உறுப்பினராக வருவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவில் நான் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்லி விடைபெறலாம் என்று கருதுகிறேன்.

உடல் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் முன்பு பள்ளி இறுதி வகுப்பு சான்றிதழில் கையெழுத்திட ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது, அந்த வாய்ப்பு இப்போது நீக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்த வாய்ப்பைத் தந்தால், அங்குள்ள மாணவர்களுடைய கட்டுப்பாட்டை வளர்ப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். உடல் பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு என்.சி.சி. ஸ்கௌட்ஸ் பயிற்சி கொடுத்து அவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்க வேண்டும். அவர்கள் பயிற்சி பெறுவதற்கு வயது வரம்பை 40 ஆக உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இரண்டாம் நிலை உடற்கல்வி ஆசிரியர்கள் செகண்டரி கிரேடு டி.எஸ்.எல்.சி. தேர்வு எழுத அனுமதிக்கப்படுதல் வேண்டும். உடற்கல்வி ஆசிரியர்கள் பி.ஏ. பட்டப்படிப்பு படித்து முடிந்ததும் பேச்சலர் ஆப் பிசிகல் எஜுகேஷன் பட்ட பயிற்சியில் குறுகிய கால பயிற்சி செல்ல அனுமதிக்க வேண்டுவதுடன், மேற்படி ஆசிரியர்கள் பி.ஏ., பி.எஸ்சி. போன்ற பட்டப் படிப்புகளை முடித்ததும் குறுகிய கால பி.டி. பட்ட பயிற்சி செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும். உடல் கல்வி ஆசிரியர்களுடைய நியமனங்கள் துவக்கப்பள்ளிகளிலும் இடம் பெறுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும்.

இதுவரையில் 250 மாணவர்களுக்கு ஒரு உடல் பயிற்சி ஆசிரியர் என்ற முறை இருந்து வருகிறது. அதை 200 மாணவர்களுக்கு ஒரு உடல் பயிற்சி ஆசிரியர் என்ற முறையில் மாற்றி, அதற்குத் தகுந்தாற் போல் உடல் பயிற்சி ஆசிரியரை நியமிக்க அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எட்டு ஆண்டு காலம் தொடர்ந்து இரண்டாம் நிலை உடற்கல்வி ஆசிரியராகப் பணி புரிந்த அனைவருக்கும் ஓர் தேர்வுடன் கூடிய குறுகிய கால பயிற்சி அளித்து முதல்நிலை உடற்கல்வி ஆசிரியர்களாக்க வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிவிரும்பி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 18] [திரு. செ. பெருமாள்]

உடல் கல்வி டைரக்டர்கள், பிஸீகல் டைரக்டர்கள் 10, 15 ஆண்டு காலம் பிஸீகல் டைரக்டராக இருந்தால், மற்ற பி.டி. பட்டதாரி ஆசிரியர்களைப் போல அவர்களும் தலைமை ஆசிரியராக வருவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும். 10 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்த அனைவருக்கும் தேர்வுநிலை (செலக்ஷன் கிரேடு) அளிக்கும்படி சிபாரிசு செய்வ துடன் தேர்வு நிலைப் பதவிகளை 1—1—1971 முதல் அமுலாக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழகத்தில் சர்டிபிகேட் கோர்ஸ், டிப்ளமா கோர்ஸ் என்று இரண்டு பிரிவுகள் தான் இருக்கவேண்டும். அதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்யவேண்டும். இப்பொழுது லோயர் கிரேடு, ஹையர் கிரேடு, டிப்ளமா பிசிகல் ஏஜுகேஷன் என்று மூன்று பிரிவுகள் வைத்திருக்கிறார்கள். அதைத் தவிர்க்கவேண்டும். உடல் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் வகுப்புக்குச் செல்லும்பொழுது ஒரு தனி உடை அணிந்து செல்லவேண்டும். அதற்கு அவர்களுக்கு ஒரு கிட் அலவன்ஸ் அல்லது டிரஸ் அலவன்ஸ் கொடுத்து உதவி செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் வேண்டி விரும்பி கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார் அவர்கள் பள்ளிகளில் மருத்துவ பரிசோதனையை பற்றி ஒரு விதிமுறையை எடுத்துச் சொல்லியிருக் கிறார்கள். உடல் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் பர்ஸ்டு எய்டு பயிற்சி முடித் திருக்கிற காரணத்தினால் மருத்துவ பரிசோதனை செய்யும்போது அவர்களை பயன்படுத்தினால் நலமாக இருக்கும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழக அரசு ஆற்றியிருக்கிற தொண்டுபற்றி நான் சொல்லப் போனால், நமது அரசு பொறுப்பேற்ற பிறகு தர்ழ்த்தப்பட்ட மக்கள், அரிசன மக்கள், பிற்பட்ட சமுதாயத்தினர், நடுத்தர மக்கள் அனைவரின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காக, அவர்களின் கல்வி தரத்தை உயர்த்துவதற்காக மிக அருமையான திட்டங்களை வகுத்து, அவர் களின் மேம்பாட்டிற்காக பல வாய்ப்புகளை தந்திருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு நான் அரசை பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்குப் பேச வாய்ப்பு அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

*திரு. ந. நாச்சிமுத்து : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாடு அரசு கல்வி மான்யத்தை ஆதரித்து நான் எனது சில கருத்துக் களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

[திரு. ந. நாச்சிமுத்து] [1972 மார்ச் 18]

தமிழகத்தின் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் பெரும்பான்மையாக கல்விக்காக ரூ. 100 கோடிக்கு மேலாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும், அந்த நிதியானது பரவலாக எல்லா மக்களுக்கும் நாட்டிலே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்றால் ஒரு சில குறைபாடுகள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. குறிப்பாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளை எடுத்துக்கொள்வோமானால் பெரிய நகரங்களிலும், அதற்கு அடுத்தாற்போல உள்ள நகரங்களிலும் தான் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் பெரிதும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. கிராமப் புறங்களைப் பொறுத்தவரையில் இப்பொழுது உயர்நிலைப் பள்ளிகள் மிகக் குறைவாகத் தான் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன; எண்ணிக்கையில் குறைவாகத் தான் இருக்கிறது. இப்பொழுது உயர்நிலைப் பள்ளி 5 மைல்களுக்கு இடையிலே இருக்கக்கூடாது என்று பொதுவாக அரசாங்கத்தினுடைய குறிப்பு இருந்தாலும், அந்த அளவுக்குக்கூட இல்லாமல், நாட்டிலே கிராமப் பகுதியில் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது.

நமது மின்சார வாரியத்தினால் எப்படி தமிழ் நாட்டில் உள்ள எல்லா கிராமங்களுக்கும் ஆங்காங்கு மின்சார வசதி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று அரசாங்கம் ஒரு திட்டத்தை வைத்து செயல்பட்டு வந்திருக்கிறதோ, அதே போல, பொதுப்பணித் துறையில் 1,500 மக்களைக் கொண்ட கிராமங்களை இணைக்கவேண்டுமென்று ஒரு தீவிர சாலை அமைப்புத் திட்டம் தீட்டப்பட்டு, செயல்பட ஏற்பாடு செய்திருக்கிறதோ, அதைப் போல, தமிழகம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டு ஐந்து மைல்களுக்குப் பக்கத்தில் எப்படையும் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற முறையில் ஒரு தீவிர திட்டத்தை ஏற்படுத்தி, ஆங்காங்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளி ஏற்படும்பொழுது, அதைப் போல ஆங்காங்கு கலைக்கல்லூரிகளும் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும் என்று அரசு ஒரு முடிவான உறுதியான திட்டத்தை வகுத்துக்கொள்ளவேண்டும். கலைக் கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் பெரிய நகரங்களில் தான் அதிகமாக கலைக்கல்லூரிகள் இருக்கின்றன, பொறி இயல் கல்லூரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றபடி கிராமப்பகுதிகளை எடுத்துக் கொண்டால் பெரிய கல்லூரிகளும் அப்படியே பெருநகர்களில் ஏற்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமலே, முயற்சி இல்லாமலே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எப்படி உயர்நிலைப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்த திட்டம் வகுத்துக்கொள்கிறோமோ, அப்படி ஒவ்வொரு வட்டத்தின்

1972 மார்ச் 18]

[திரு. ந. நாச்சிமுத்து]

தலைநகரிலும் கட்டாயமாக கலைக் கல்லூரி ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று அரசு குறியீடு வைத்து, அதற்குத் தகுந்தாற்போல் செயல்பட வேண்டும் என்று நான் கல்வி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படி செயல்பட்டால் கிராமப் பகுதியிலுள்ள அத்தனை மக்களும் நன்றாக பயன் அடைவார்கள் என்று நான் இந்த மன்றத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், நம்முடைய தமிழகத்தி லுடைய பழைய பண்பாடுகளை விடாமல் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர் கள் பெரும்பாலும் கிராமப் பகுதிகளில் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக் கிறார்கள். அவர்கள் தான் தமிழகத்தின் தொன்மையான பாரம்பரி யத்தை பாதுகாத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். கிராமப் பகுதி மக்கள் அவர்கள் கொடுக்கிற வரிப் பணத்துக்கு தகுந்தமாதிரி அவர்கள் கல்விச் சலுகைகளை அடையவில்லை என நான் கூறிக்கொள்ள விரும்பு கிறேன். நான் சொன்ன இந்த இரண்டு குறிக்கோள்களையும் வைத்துக் கொண்டு கிராமப் பகுதி மக்கள் கல்வி பெறுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விஞ்ஞான ஆய்வுக் கூடங்கள் கட்டுவதற்காக ஒரு தொகை ஒதுக்கி, அதை எப்படிப்பட்ட பள்ளிகளுக்குக் கொடுப்பது என்று நடைமுறை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது எப்படி நடைமுறை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், 500 பிள்ளைகளுக்கு மேற்கொண்டு படிக்கக்கூடிய பள்ளி களுக்குத் தான் விஞ்ஞான ஆய்வுக் கூடங்களுக்கு நிதி உதவி செய்யப் படும் என்று நடைமுறை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த முறையால் பெரிய ஊர்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் விஞ்ஞான ஆய்வுக் கூடங்கள் கட்டுவதற்கும், அந்தப் பகுதியில் இருக்கக்கூடிய மாணவர்கள் கல்வி அறிவு பெறு வதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறதே, தவிர, கிராமப்பகுதிகளிலுள்ள மாணவர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பு இல்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது இருக்கிற நடைமுறையை மாற்றி, ஒரு ஆண்டுக்கு இத்தனை பள்ளிகளுக்கு குறைந்த எண்ணிக்கை கொண்ட மாணவர்கள் உள்ள பள்ளிகளானாலும் அவைகளுக்கும் விஞ்ஞான ஆய்வுக் கூடம் கட்டுவதற்காக நிதி ஒதுக்கவேண்டும் என்று ஏற்பாட்டை நடைமுறையில் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. ந. நாச்சிமுத்து]

[1972 மார்ச் 18]

மேலும் எங்கள் பகுதியில் இரண்டு ஊர்களில், அதாவது பொருளூரிலும், ஒட்டன்சத்திரத்திலும் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்கள் இரண்டு தொடங்கப்படவேண்டும் என்று சென்ற ஆண்டு முதல் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு இருக்கின்றோம். இதை அரசு அனுமதிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, அடுத்து தாராபுரம் நகரில் கலைக்கல்லூரி ஒன்றினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டும், என் உரையினை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எ. சுவாமிதாஸ் : தலைவர் அவர்களே, கல்விக்காக மொத்தத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கினை நாம் செலவிடுகிறோம். இது வர வேற்கத்தக்க ஒன்றாகும். இருப்பினும் தமிழகத்தினைப் பொறுத்த வரையில் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 60 சதவிகிதம் பேர்—அதாவது கையெழுத்தே போடத்தெரியாதவர்கள், தற்குறிகள் எண்ணிக்கை 40 சதவிகிதத்தினர் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. இது வேதனைக்குரிய ஒன்றாகும். இது மாற்றப் பட்டே தீரவேண்டும். ஒரு ஐந்தாண்டு திட்டம் ஒன்றினைப் போட்டு, அடுத்த ஐந்தாண்டு காலத்தில் தமிழகத்தில் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களே இல்லை என்ற அளவில் பெரியதொரு மாற்றத்தினைக் கொண்டுவர, நாம் இன்னும் கொஞ்சம் கல்வித் திட்டத்தினைத் தீவிரப்படுத்த வேண்டும்.

மூன்றாவது வகுப்பு வரையில் கட்டாயக் கல்வி என்ற திட்டத்தினை தீவிரமாகக் கொண்டு வந்து அதே நேரத்தில் முதியோர்களுக்கும் கட்டாயக் கல்வியளித்திட ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். இப்போதைக்கு 300 பேர்களைக் கொண்ட எல்லா ஊர்களிலும் ஒரு ஆசிரியர் பள்ளியாவது இருக்கவேண்டும் என்ற நிலையிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட இடங்களிலே இரவு நேரங்களில் முதியோர்களுக்கும் கல்வியளிப்பது என்ற திட்டத்தினைச் செயல்படுத்தலாம். ஒரு நாளைக்கு ஒரு மணி நேரமாவது முதியோர்களுக்கு கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்றதொரு நிலை ஏற்பட்டால் தமிழகத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்களே இல்லை என்ற ஒரு நிலையினை நாம் ஏற்படுத்தமுடியும். எனவே, இப்படிப்பட்ட தொரு திட்டத்தினைத் தீவிரப்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஐந்து நிமிடத்தில் எதைத்தான் பேசுவது என்றே புரியவில்லை. எனவே, இதை இந்த அளவோடு விட்டுவிட்டு ஆசிரியர்கள் பிரச்னைக்கு வருகின்றேன். அவர்களைப் பொருத்த

1972 மார்ச் 18] [திரு. எ. சுவாமிதாஸ்]

வனாயில் பல பிரச்னைகள் இருக்கின்றன. ஒரு பள்ளியில் முதுநிலை ஆசிரியர் தலைமை ஆசிரியராக இருக்கும்போது அவருக்குப் பதவி உயர்வு கிடைக்கப்பெற்று மாவட்டக் கல்விதிகாரியாகப் பதவி உயர்வு பெற்றுப் போகும்போது அவருடைய “லீன்” அந்தப் பள்ளிக் கூடத்திலேயே தொங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது. இதன் காரணமாக பதவி உயர்வு பெற்று, இன்னொருவர் அங்கே வரமுடியவில்லை. ஆகவே, பலர் பதவி உயர்வு கிடைக்காமல் தண்டாடிக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இதைத்தவிர செலக்ஷன் கிரேடு பற்றியும் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். செலக்ஷன் கிரேடை ஆசிரியர்கள் வரவேற்கின்றார்கள். ஆனால் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்றால் இந்த போர்டு பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு அங்கே ஆறு அல்லது ஏழு ஆண்டுக்காலம் வேலை பார்த்தால் செலக்ஷன் கிரேடு கிடைத்து விடுகிறது. ஆனால் அந்த போர்டு ஆசிரியர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த பி.டி. ஆசிரியர்கள் பலர் அரசாங்கப் பள்ளியில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு இந்த கிரேடு சீக்கிரம் கிடைப்பதில்லை. “நான் சொல்லிக்கொடுத்த மாணவனுக்கு இப்போது செலக்ஷன் கிரேடு கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை” என்று 15 ஆண்டுக் காலம் பணிபுரியும் பல ஆசிரியர்கள் சொல்லி வருத்தப் படக்கூடிய நிலை இருக்கின்றது.

அடுத்து கெஜெட் பதவிகளைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு ஆயிரம் மாணவர்கள் படிக்கும் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் கெஜெட் பதவி உள்ளவராக இருக்கலாம் என்று இருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் பல பள்ளிக்கூடங்களிலே கெஜெட் அந்தஸ்து உள்ள ஹெட்மாஸ்டர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தினைப் பொருத்தமட்டில் இந்த நிலை நீடித்துக்கொண்டு இருக்கின்றது.

இதுபோன்று இன்னும் முக்கியமானதொரு பிரச்னை, இந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பது பற்றிய பிரச்னை. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தினைப் பொறுத்த மட்டில் இந்தப் பிரச்னை அங்கே கிடையாது. அங்கே பஞ்சாயத்து யூனியனின்கீழ் எந்தப்பள்ளியும் இயங்கவில்லை. அங்கே தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களும் எல்லோரும் நேரடியாகச் சம்பளம் பெறுகின்றார்கள். அதே போன்று தமிழ்நாட்டின் இதர மாவட்டங்களிலுள்ள பள்ளிகள் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள்கீழ் இருந்தாலும்கூட, முனிசிபாலிதிகள்கீழ் இருந்தாலும்கூட, அந்தப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு நேரடியாக அரசாங்கம் சம்பளம் கொடுக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தால் ஆசிரியர்களுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படும்.

[திரு. எ. சுவாமிதாஸ்] [1972 மார்ச் 18]

இன்னும் ஒரு பிரச்னை. மதுரையில் ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் இருக்கின்றது. அங்கே படித்துத் தேர்வுபெறும் மாணவர்களுக்கு புலவர் பட்டம் கொடுக்கின்றார்கள். தனியார் பள்ளிகளில் இவர்கள் முதல் கிரேடு தமிழ்ப் பண்டிதராக இருப்பதற்கான அந்தஸ்தையும் அரசு கொடுத்திருக்கின்றது. இது ஒரு முக்கியமான பிரச்னை. தமிழ் ஆசிரியர்கள் இதுபற்றி வெகுவாக எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். எனவே இதுபற்றிக் குறிப்பிடுவது மிகவும் அவசியமாகும். வித்துவான்களுக்கு உள்ள அதே தகுதியின் அடிப்படையில் இவர்களுக்கும் பதவி உயர்வுகள் கொடுக்கலாம் என்று அரசு ஆணை பிறப்பித்திருக்கின்றது. ஆனால் அரசாங்கத்துறையில் பணியாற்றும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தேர்வு பெற்ற இரண்டாம் கிரேடு பண்டிதர்களுக்கு முதல் கிரேடு கொடுக்காமல் இருக்கின்றார்கள். இதை அகற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதோடு மாவட்ட ஸ்போர்ட்ஸ் கவுன்சிலின்கீழ் பல உடற்பயிற்சியாளர்கள் வேலை செய்கின்றார்கள். அவர்களுக்கும் பல குறைகள் இருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் அரசு பரிசீலித்து இப்படிப்பட்ட குறைகளைப் போக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM: Mr. Chairman, let me at the outset say that the Tamil Nadu Government has not made any substantial improvement in the matter of education. During 1966-67, the money spent was about 22 or 23 per cent of the total revenues; and the same 22 or 23 per cent is the amount spent today also on education. The number of schools that increased during this period 1966-72 or 1971 August, is 864 elementary schools, 327 High Schools and about 60 colleges and other institutions, while some had been closed or some opened. I do not think we can take pride in the fact that we have spent much more on education than what we have been doing during the period of the previous Governments.

Now, coming to the pattern of education which is very important, Sir, I feel that unless and until the men behind the machinery or behind the administration is clever and capable in handling the machinery and administration carefully, the country cannot progress. So Education Department must provide for these. But unfortunately for Tamil Nadu, perhaps even for India, the standard of education has come down; it has not come down

1972 மார்ச் 18] [Thiru K. M. Subramaniam]

because of the increase in the number of pupils; it has come down because of various other factors which I think the present Government will be careful enough to examine, not by a Committee of Experts, because, the other day I found in the matter of our Five-Year Plans scientists examining our Plans, so what we want is not scientists, but people who know the subject, know why people are not behaving properly, people who know the reason for the indiscipline in schools, the reason for indiscipline in houses, indiscipline in offices and wherever we go we find indiscipline. This is not due to the boys and youngsters, but it is all due to seniors who do not bring them up properly and who do not put them in the proper way of life and give them proper instructions.

Sir, another important thing I find is that so far as building programme is concerned, costly buildings are built in some places and particularly in the City of Madras. If only the Hon. Minister will take the trouble of inspecting a few of the elementary schools, he will find to his utter surprise that many elementary schools are housed in such bad places, that the whole environment is so bad, education there is so worse and the pupil's and teacher's behaviour is so worse that much requires to be done. In these circumstances, I do not understand how we can improve.

We have 1,65,000 children in Elementary Schools in Madras alone and there are 29 High Schools. But what is the percentage of results? It is not because the teachers are bad; the teachers are B.A., L.Ts. and M.A., L.Ts. and as good as elsewhere. But the reason is want of supervision, want of proper understanding on the part of both the teachers and the students.

Sir, I know we have got a big financial difficulty, so far as education is concerned, particularly in this part of Madras. We have been spending financial resources from the educational cess. It is part and parcel of a percentage of your property tax. To my utter surprise, the other day, I was told that from 1959-1967 only 10,000 houses had been built by the Municipal Corporation. If that is the case, what is the increase in revenue? It is 1,20,00,000 as educational cess and we have to maintain 1,65,000 children. Therefore the Hon. Minister can understand the resources that are necessary. It is difficult, I know, to find the resources. It is not easy.

[Thiru K. M. Subramaniam]

[1972 மார்ச் 18]

But top most priority should be given to education.

Lastly, so far as education is concerned, it should be purposeful education. We have three categories of people living in the country. One is labour, another is the white-collared worker and the third is the officer. If Seventh or Eighth Standard is fixed as the minimum qualification for labour—also the study of physical education—I am sure our institutions will thrive. Now, Thiru K. N. Raj, the famous educationist has reported that a higher job can be given to a person who passed the Eleventh Standard, a standard equivalent to the Central School. So that standard can be adopted as the maximum qualification necessary for any job in the Government except for the All India Administrative Service and the Indian Police Service. I think efficiency will not suffer and certainly the rush of people to colleges will be reduced. So, I recommend to the Hon. Minister for Education that he should study the report of Dr. K. N. Raj if he has not already studied it.

I wanted to refer to many things but for want of time I could not do so. But I have got one more point to refer to. That is, in order that the local talent should be encouraged, all local way of life should be encouraged and also Tamil Literature or language literature should be encouraged. Also people should be attracted to study language literature. I hope and trust that this Government will soon recognise the need for oriental schools so that along with Tamil, Sanskrit and Arabic could be studied.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. செ. கந்தப்பன்) : இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்களும், திரு. சுவாமிதாஸ் அவர்களும் தங்கள் கருத்துக்கள் முழுவதையும் சொல்ல வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை என்று வருத்தப்பட்டுக்கொள்கிறார்கள். இன்னும் ஆளும் கட்சி சார்பில் 6 பேர்களும், உங்கள் கட்சியின் சார்பில் 4 பேர்களும் இந்த விவாதத்தில் பேசவேண்டியிருக்கிறது. எனவே, பேசவேண்டிய உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கின்ற காரணத்தால் குறைந்த அளவிலே நேரம் ஒதுக்கப்படுகிறது. உறுப்பினர்கள் குறைவாக இருப்பார்களானால் அதிக நேரம் ஒதுக்கியிருக்கலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 18]

திரு. க. சுப்பு : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே. கனம் கல்வி அமைச்சரவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த மானியக் கோரிக்கை யின்மீது சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இன்றையக் கல்வித்திட்டம் தேசிய உணர்வினையும் சோஷலிச சிந்தனையையும் வளர்க்கும் முறையில் அமைந்திருக்கவேண்டும். விஞ்ஞான சோஷலிசத்தை தன்னுடைய கொள்கையாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்த அரசாங்கம் அதற்கேற்ப பாடத்திட்டங்களை வகுத்துக்கொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். இன்றையப் பாடத்திட்டத்தில் தேசிய உணர்வு வளர்க்கும் அம்சங்கள் குறை வாகவே இருக்கின்றன. கல்கத்தாவிலும், கேரளப் பல்கலைக் கழகத்திலும் மார்க்கிய மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பாடத்திட்டங்களில் சேர்த்து, பயில்வதற்கு வழி செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய மாணவர்கள் அத்தகைய கல்வியைக் கற்பதற்கு எவ்வித ஏற்பாடும் இல்லை. அரசாங்கத்தின் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி இமயத்திற்கும் குமார்க்கும் இருப்பதைப்போன்று விரிந்து கிடக்கின்றது. அதைப் போக்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுப் பது மிகவும் அவசியமாகிறது.

மாணவர்களுக்குப் பல்கலைக் கழகங்களில் ஆட்சிக்குழுவில் இடம் அளிக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண் டிருக்கிறது. எனினும் நடைமுறையில் கொண்டுவரத் தயக்கம் காட்டி வருகிறது. எதை எடுத்தாலும் பரிசீலிக்கப்படும் என்ற பதில்தான் அமைச்சரிடத்திலிருந்து அடிக்கடி வந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்தியாவின் பல மாநிலங்களில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்கள் மாணவர்களுக்கு இத்தகைய பிரதிநிதித்துவம் அளிப்பதில் கொள்கை அளவில் ஏற்றுக்கொண்டு, செயல்படுத்த முற்பட்டிருக்கிறார்கள். கேரளத்தில்கூட அக்கடமிக் கவுன்சிலில் மூன்று மாணவர்களுக்கும், செனட்டில் 5 மாணவர்களுக்கும் இடம் அளிக்கும் வகையில் புதிய சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். எதற்கு எடுத்தாலும் கேரளத்தை பார் என்று காட்டுகிறார்களே என்று வருத்தப்படுவதை விட்டுவிட்டு, அங்கே நடைபெறுகின்ற நல்ல செயல்களை இங்கேயும் செயல்படுத்த முனைய வேண்டும். தனியார் பள்ளிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் வேலை பார்த்துக்கொண்டே சட்டமன்றங்களில் அங்கம் வகிப்பதை தடுக்கும் வகையிலும், கேரளத்தின் புதிய சட்டத்தில் வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அத்தகைய முறை நமது மாநிலத் திலும் இடம் பெற சட்டம் இயற்றவேண்டும்.

[திரு. க. சுப்பு]

[1972 மார்ச் 18]

பள்ளிக்கூடங்களை எல்லாம் தேசியமயமாக்கவேண்டுமென்று அடிக்கடி வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. சோஷலிசத் திட்டத்தை செயல்படுத்துவதாகக் கூறும் நாம் இதைக்கூடச் செய்யாமல் தயக்கம் காட்டி வருகிறோம். ஆனால் அமெரிக்கா முதலாளித்துவத்தைப் பின்பற்றக்கூடியவர் என்று சொல்லப்பட்ட பூட்டோவே இன்று பள்ளிகளை யெல்லாம் தேசியமயமாக்கிவிட்டார். பூட்டோ சோவியத் யூனியனுக்குச் செல்வதற்கு முன்னாலேயே இந்த அறிவிப்பைச் செய்துவிட்டு சென்றிருக்கிறார். எனவே, கல்விக் கூடங்களைத் தேசியமயமாக்கும் செயலிலேகூட நாம் முன்னணியில் நிற்கமுடியவில்லை. அந்த நற்பெயரைப் பூட்டோ தட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார். நாம் இன்னும் ஆழ்ந்த பரிசீலனையிலேயே மூழ்கி இருக்கிறோம்.

ராஜராஜ சோழனுக்குச் சிலை எடுப்பதைப்பற்றியும், பூம்புகாரை பாதுகாப்பதுபற்றியும் மகிழ்ச்சியடையும் அதே நேரத்தில் வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து முதல் முழக்கமிட்ட வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைப்பற்றியும் அவன் ஆண்ட பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையைப்பற்றியும் போதிய அக்கறை செலுத்தாமல் இருப்பதைப் பார்த்து வியப்பாக இருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களின் நினைவு வராமல் திட்டமிட்டே மறக்கடிக்கப்படுகிறதோ என்று நான் ஐயுறுகிறேன். அந்த வீரர்களின் வரலாறுகளைப் பாடத்திட்டங்களில் சேர்த்து, மாணவர்களுக்குத் தேசிய உணர்ச்சியை வளர்ப்பதில் இனிமேலாவது இந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

கல்வி முறையிலே சோஷலிச சிந்தனையை வளர்க்கும் முறையில் திட்டமிட்டு செயலாற்றவேண்டும். இன்றைய சூழ்நிலையில் விஞ்ஞான சோஷலிசத்தை கொள்கையாகக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொன்னாலும் அதை அமல்படுத்தும் வகையில் ஆக்கப்பூர்வமான கல்வித் திட்டத்தை அமைத்திருக்கிறோம் என்று சொல்ல முடியாது. மாணவர்களுக்கு கல்லூரிகளிலே முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் தான் இன்றைக்கும் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது. அதிலே பயின்று வந்தவர்களையும் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியிலே அக்கறைக் காட்டுபவர்களையும் நமது சோஷலிசத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்வது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. இத்தகைய நிலை நீடிப்பதால்தான் மாநில அரசாங்கம் அமைத்துள்ள திட்டக் குழுவில் மிகப்பெரிய முதலாளியான பொன்

1972 மார்ச் 18]

[திரு. க. சுப்பு]

ளாச்சி மகாலிங்கம் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவரைப் போன்ற வர்களை நம்பி சோஷலிசத்தை அமல்படுத்தும் அவல நிலை நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஆசிரியர்களின் பணிப்பாதுகாப்புக்கு பஞ்சாப் மாநிலத்திலே கூட ஓர் அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய மாநிலத்திலேயே ஒரு பால் கமிட்டிப் போடப் பட்டிருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. அந்தக் கமிட்டியின் சிபாரிசுகள் இன்னும் அரசாங்கத்தின் ஆழ்ந்த பரிசீலனையில் இருந்து வருவதாகவும் கூறப்படுகிறது. தனியார் பள்ளிகளை வைத்து நிர்வகிப்பவர்களும் அங்கு பணிபுரிபவர்களும் தான் இன்று சட்டமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கிறார்கள். அத்தகையோரிடம் ஆசிரியர்களின் நிலையைப் பரிசீலித்துப் பாதுகாப்பு அளிக்கும் குழுக்களிலும் இடம் பெற முடிகிறது. நிர்வாகத்திற்கு ஆதரவாக இருப்பவர்களைக் கல்வித் துறையில் வைத்துக் கொண்டு ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு தேடுவது இயலாத காரியம். பால், டைட்டல், ரயான் போன்ற பெயர்களை கேட்கும்போதே வெள்ளையர்கள்தான் இன்னும் கல்வித்துறையில் இருந்துவருகிறார்கள் என்று சந்தேகப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இத்தகையவர்கள் வழங்குகின்ற பரிந்துரைகளும், ஆழ்ந்த பரிசீலனையில் இருந்துவருவதாகக் கூறப்படுவது வியப்பாக இருக்கிறது. நமது அகராதியில் ஆழ்ந்த பரிசீலனை என்றாலே ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்து வருகிறது என்றுதான் பொருள். எனவே பரிசீலனை ஆழ்ந்த நித்திரையிலேயே இருந்துவிடாமல் அதை மீட்டு, உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும்.

பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் மாணவர்களுக்கு இன்று உதவித் தொகை அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த உதவித்தொகையும் பிற்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத்தான் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அவர்களுக்கும் கூட ஆண்டு வருமானம் இரண்டாயிரத் துக்கும் குறைவாக இருக்கவேண்டும் என்று விதிமுறை இருக்கிறது. இதனால் பெரும்பாலான மாணவர்கள் உதவித்தொகை பெறமுடியாமல் இருந்து வருகிறார்கள். எனவே 2,000 என்ற உச்சவரம்பை மாற்றி, குறைந்த பட்சத் தேவையை அடிப்படையாகக்கொண்ட வருமானம் இல்லாத அனைவருக்கும் உதவித்தொகை வழங்க வேண்டும் என்ற முறையைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. க. சுப்பு]

[1972 மார்ச் 18]

சமுதாயத்தில் பின்தங்கியவர்களுக்கு உதவித்தொகை வழங்குவதைப்போல் பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கியவர்களுக்கும் உதவித் தொகை வழங்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இன்றைய சூழ்நிலையில் ஆர்வமும் திறமையும் இருந்தம்கூட பொருளாதார கஷ்டத்தினால் முன்னேறிய வகுப்பில் பிறந்துவிட்ட ஒரே குற்றத்திற்காகக் கல்வி கற்க முடியாத நிலையில் பல மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே, அத்தகைய மாணவர்களுக்கும் கல்வி கற்க உதவித்தொகை வழங்கப் படவேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் வைத்திருப்பதைப்போல் மெரிட்ஸ் ஸ்காலர்ஷிப் திட்டத்தை மாநில அரசாங்கமும் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். திறமையான ஏழை மாணவர் அனைவருக்கும் உதவித் தொகை வழங்க வழிவகைச் செய்ய வேண்டும். இத்தகைய நிலை ஏற்படுத்தப்படாவிட்டால் சமதர்ம சமுதாயம் அமைக்கப் போகிறோம் என்று சொல்வதில் அர்த்தமே இல்லை.

இன்றையநிலையில் ஆசிரியர்கள் நியமனத்தில் பல குறைபாடுகள் இருந்து வருகின்றன. ஹையர் கிரேடு இடத்தில் ஹையர் கிரேடு பயிற்சிப் பெற்றவர்களைத்தான் போடவேண்டுமென்று அரசாங்கம் இப்போது புதிய உத்தரவு ஒன்றை பிறப்பித்திருக்கிறது. எனவே, சமீபத்தில் ஹையர்கிரேடு இடத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருந்த செக்கண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் பலரும் வேலை நீக்கம் செய்யப் பட்டு இருக்கிறார்கள்.

தனியார் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படும்போதே எந்த அடிப்படையில் நியமிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். பெரும்பாலான பள்ளிகளில் பணம் வாங்கிக்கொண்டுதான் நியமனம் செய்திருக்கிறார்கள். தற்போது அவர்களுையெல்லாம் வேலையை விட்டு நீக்கச் சொல்வது மீண்டும் தனியார் பள்ளி நிர்வாகிகள் பணம் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவர்களை நியமிக்கத்தான் வழிவகை செய்யும். இந்த நிலையை எண்ணிப்பார்க்கும்போது தனியார் பள்ளி நிர்வாகிகளுக்கு ஆதரவாக கல்வித்துறை அதிகாரிகளும் செயல்பட்டு வருகிறார்களோ என்றுதான் எண்ணத்தோன்றுகிறது. எனவே, அரசாங்கம் பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடாமல் இனிமேல் ஹையர் கிரேடு இடத்தில் செக்கண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களை நியமிக்கவேண்டாம் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆசிரியர்களைப் பாதுகாப்பதில் அரசாங்கம் தன்னுடைய அதிகாரத்தை இதில் பயன்படுத்தும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

1972 மார்ச் 18]

[திரு. க. சுப்பு]

கல்வித் துறையினருக்கு எவ்வித அதிகாரமும் இல்லை என்று நான் கூறவில்லை. மண்டபம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பணியாற்றி வந்த தலைமை ஆசிரியரை கல்வி ஆண்டின் இடையிலேயே கட்சிச் செயலாளர் சொன்னார் என்பதற்காக உடனே வேறு ஊருக்கு மாற்ற முடிகிறது. ராஜபாளையத்திலே வேலைபார்த்து வந்த ஓவிய ஆசிரியர் ஒருவரை காளையர் கோவிலுக்கு தந்தி மூலமாகவே மாற்ற முடிகிறது. இதற்கு எல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆனால் வடமொழிக்குப் பதிலாகத் தமிழ்மொழியை பயன்படுத்தினார் என்ற குற்றத்திற்காக சிவகாசியில் உள்ள ஓர் உயர்நிலைப்பள்ளியில் பணியாற்றிய புலவர் கோவிந்தன் என்பவர் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டது சட்ட விரோதம் என்று அரசுத்துறைச் செயலாளர் ஆணையிட்டு அவரை திரும்பவும் வேலையில் அமர்த்த வேண்டுமென்று கூறியும் நிர்வாகம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டது. அநியாயமாக வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட அத்தகைய ஆசிரியர்களை வேலையில் அமர்த்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று நிர்வாகத்தினருக்கு உத்தரவு பிறப்பிக்க மாத்திரம் அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை. அத்தகைய அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவதற்கு அரசாங்கம் தயாராக இல்லை. எந்த பாவமும் அறியாத ஆசிரியர்கள் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் பணியாற்றி வரவேண்டிய நிலை நீடித்து வருகிறது. எனவே, இத்தகைய கேடுகளைக் களைய கல்வித் துறை உரிய கவனம் செலுத்தி நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும் என்று கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH : Mr. Chairman, Sir, I rise to support the Demand, "Education" and speak on my cut motion.

In the first place, I wish to add my quota of encomium to the chorus of encomiums already showered on the Hon. Minister for Education and also on the Government of Tamil Nadu and its Education Department for taking extraordinary steps to improve educational standards and make the State an ideal State in the field of education.

Coming to the note supplied to Hon. Members, by the Hon. Education Minister, it reads like a novel providing absorbing interest and attraction and it would be very useful if it is supplied to all schools in the State so that the teachers may know the good work that is done by the Department.

[Thiru K. S. Kothandaramiah]

[1972 மார்ச் 18]

Coming to my constituency and district I wish to point out certain grievances. The Government of Tamil Nadu have sanctioned one more educational district for Dharmapuri district. I wish to state that a Chief Education Officer has to be immediately appointed to this district in the interests of the teachers there and in the interest of administration.

With regard to English-medium sections in rural colleges in Chingleput and North Arcot, Dharmapuri and in the City of Madras the number has to be increased. There are a large number of linguistic minorities and Telugu High Schools and sections are there. But, the number of English-medium sections in the colleges are not adequate. I wish that more Telugu schools and English sections should be opened for linguistic minorities so that more Telugu students can join such schools.

Government want to improve the quality of education. The present teacher-pupil ratio is too much and if 25 students are fixed for one teacher, it will be all right. We can thus provide for appointment of more teachers and make them effective and thus improve the quality of education.

With regard to elementary schools, Government are already appointing B.T. teachers and I request that all higher elementary schools should be provided with B.T. teachers.

With regard to selection grade, there is a lot of confusion. The fact is that Government has stated that it should be based on merit. This point leads to lot of discrimination and abuse and especially in Panchayat Union Schools, it will lead to lot of trouble. Let it be done on the basis of seniority and lists be prepared by the Department itself.

There are linguistic minorities in the State and proper attention should be given to their children in their mother-tongue. With regard to teaching of Telugu in the districts of Ramanathapuram, Madurai, Tirunelveli, Coimbatore and Dharmapuri, the Linguistic Minorities Commission has recognised 20 taluks where Telugu is more than 20 per cent. Telugu teaching has to be provided there in schools. I request the Hon. Minister to see that Telugu teaching is provided there during school hours and boys are given proper text books.

1972 மார்ச் 18]

[Thiru K. S. Kothandaramiah]

I am told that in geography books, the matter is not correct and the information given is wrong. Text-books should be checked and suitable and proper text-books should be given for linguistic minorities in proper time.

With regard to subject-matter I hope that Government would take extracts out of lives of famous Telugu poets and scholars and patriots, etc. and put them in the text-books so that these children will imbibe good things of Telugu culture.

As regards appointment of Telugu pandits in elementary schools, there is lot of demand and Government may take steps to see that Telugu pandits are appointed in higher elementary schools also, in Hosur and Denkanikota where the Telugu strength exceeds 300. Only one pandit is there and Government should take steps to appoint junior Telugu pandits to these schools.

Government have sanctioned hill allowance in other places but even though Hosur and Denkanikota are hilly tracts, they are not included in the list of hill areas and teachers are therefore not getting hill allowance. Government may treat these places as hill areas and sanction allowance to these teachers.

Mid-day meal programme is working well in many schools but there are not separate buildings to serve food and so Government should provide separate buildings.

I wish to state that payments be made to elementary school teachers directly by cheques or money-orders in time.

Lastly, I want Government to introduce two year-course in the place of the present one year P.U.C. in colleges.

With these words, I resume my seat.

* THIRU M. A. LATHEEF : Sir, I beg to differ from Thiru K. M. Subramaniam. He said that we have not made advancement in the field of education. As usual he has said something. If he had seen the actual figures, he would not have made the statement. During the regime when D.M.K. has accepted the responsibility of administration of this State, we have made rapid strides in the field of education which has earned the approbation and admiration of all not only in this State but in other States and also in foreign countries. Therefore in the field of education we have made sufficient and notable advances.

[Thiru M. A. Latheef]

[1972 மார்ச் 18]

But I would submit that the purpose for which money is spent for the advancement of education and for popularisation of education should be fully accomplished. Now what happens? There seems to be frustration and an unusual type of indifference on the part of the student community. The indifference is due to the frustration they have of their future. I would submit that there is a psychological frustration in the minds of the student community about their future. We have what is called "medical test" of the students in high schools and colleges. Along with that test, let us also have 'psychiatric test' of the students so that the basic things, that is responsible for this sort of frustration is found out and weeded out.

I would submit that the present examination system is quite useless. I know as one who has been a student and teacher in the educational field, that it would be far better to have monthly examinations and terminal examinations. Let the marks in these examinations be tabulated and let us have the aggregate of these marks. Let us take 60 per cent of the marks obtained in the university examinations and let us take 40 per cent of the aggregate marks obtained in these monthly and terminal examinations to confer degree and for promotions internally. Then the students will feel that not only the university examinations but also the marks obtained in monthly examinations and terminal examinations would be counted for the purpose of promotion. Then only the present draw backs found in the educational institutions could be remedied. That is my submission.

The P.U.C. has proved to be far from useful. Within one year, they have to adjust themselves to the college atmosphere. This should be abolished and the old Intermediate course should be immediately re-introduced. This has been also recommended by the Estimates Committee.

Linguistic minorities should be given their due weight. I am very very sorry that the solemn assurance given by our late lamented Chief Minister, our Great Anna that the rights and interests of linguistic minorities would be safe-guarded has been ignored. I do not know as to what the reason is for this. I do not know why this is being done purposely. This should be immediately put an end to.

1972 மார்ச் 18] [Thiru M. A. Latheef]

In Urdu schools where there are no facilities or teaching of Tamil, there should be at least an additional compulsory language teacher to teach Tamil for Urdu boys. This has been our request. Otherwise it would have the indirect effect of making Urdu boys not come to Urdu schools, for they fear they have no future if they studied in such Urdu schools.

The resources of private philanthropy should be tapped and not left unused. Whether it is Muslim or Hindu or Government philanthropy, that should be fully availed of for education of boys in this State. They should not be condemned. Their role should be recognised.

In order to eradicate the forces of indiscipline and frustration among the students, in all schools, I may submit for the very serious consideration of the Hon. Minister and the Government, that moral and religious instructions should be imparted to pupils both at the school level and college level. Then only we can weed out indiscipline from our boys. Secularism does not mean complete non-identification with religion. It means only that the State does not identify itself with any one particular religion. Therefore, moral instructions should be given in schools and other educational institutions.

The matter of providing Language Teacher in Urdu schools, should be given very serious consideration. I have a lot of things to say. But within five minutes what can I do? I think you, Sir.

திரு. கே. கந்தசாமி : கௌரவமிக்க மாற்றுத்தலைவர் அவர்களே, கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கிற கல்வி மானியக் கோரிக்கையை பார்வோடு பிளாக் கட்சியின் சார்பில் வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய திரு. லத்தீப் அவர்கள் தேசிய, தெய்வீக, மதச் சார்பற்ற கல்வியைப் பரப்ப வேண்டும் என்று கூறியதை மனமார வரவேற்கிறேன். நானும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தன்னலமற்ற ஒழுக்கமுள்ள, தியாக குணத்தையும் உள்ளடக்கிய கல்வி நமக்கு வேண்டும். தேசிய தெய்வீகப் பண்பாட்டையும், பெற்ற சுதந்திரத்தைப் பேணிக் காக்கவும் தேசத்திற்காகத் தியாகம் செய்த பழைய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் வரலாறுகளையெல்லாம் பாடமாக வைத்து, இளம் சந்ததியார்களின் மனதில் பதிய வைக்கும்

[திரு. கே. கந்தசாமி]

[1972 மார்ச் 18]

வகையில் கல்வியை மாற்றியமைக்க வேண்டும். பழைய சுதந்திரப் போராட்டத் தியாகிகளின் வரலாறுகளைப் பாடமாக வைத்து, இளம் சந்ததியினரும் எதிர்காலத்தில் நாட்டைக் காக்கும் கடமை வீரர்களாக ஆவதற்கு வேண்டிய வகையில் பாடத் திட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தெய்வீகக் கல்வி என்று பேசப்படுகிறது. நாம் இதைச் சொல்லும்போது சமுதாயத்தில் இருக்கின்ற பழைய நடைப் பழக்க வழக்கங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று கூறவில்லை. காலத்திற்கேற்ற முறையில், கலாசாரத்திற்கேற்ற முறையில், இந்தியப் பண்பாட்டுக்கு, குறிப்பாக தமிழ்நாட்டுப் பண்பாட்டுக்கு ஏற்ற வகையில் பழம் கருத்துக்களை நல்லனவற்றை ஏற்று நடத்த வேண்டும். அவற்றைப் பள்ளிகளில் பாடமாக வைக்க வேண்டும். காலத்திற்கேற்ற வகையில் விஞ்ஞானத் தொழில் கல்வியும் கற்கத் தக்க வசதிகளைச் செய்து தரல் வேண்டும். இப்போது 11-வது வகுப்பு வரையில் இருக்கின்ற கல்வி முறை போதும் என்று கருதுகிறேன். அதற்குமேல் பி.ஏ., எம்.ஏ., போன்ற பட்டதாரிகளை உற்பத்தி செய்வதால் பயன் இல்லை. உற்பத்திப் பொருளுக்கேற்ற வகையில் மார்க்கெட்டைப் பிடிக்க வேண்டுமென்பது பிசினஸ் உலகில் இருந்து வருகிற வழக்கம்.

There is no use of producing Arts graduates ; there should be schemes for utilising them in employments. Therefore, I would request the Hon. Minister to consider very seriously, whether we cannot think of job-oriented education. It should be both industrial and agricultural, because India is mainly agricultural country and the Indian economy is agrarian economy. There should be consideration in respect of students' relationship with teachers and both the teachers and the taught should have very cordial relations, something like relationship between parents and children. That should be taken into consideration.

Next, regarding the demand for colleges, both technical and other professional colleges, no proper representation is given to B.Ts. they should be given to the Backward Class and Harijan communities more chances in admission.

அடுத்தபடியாக, ஆர்ட் கல்லூரிகளில் மாணவர்களைச் சேர்க்கும் போது, கணிதம், விஞ்ஞானம் போன்ற பிரிவுகளில் பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த அரிசன மாணவர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதம் இடம் ஒதுக்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 18] [திரு. கே. கந்தசாமி]

அடுத்தபடியாக, சில விடுதிகளில் மாணவர்களுக்கு இடம் இல்லை யென்று சொல்கிறார்கள். இதன் காரணமாக சர்க்கார் உதவித் தொகை வாங்கிப் படிக்கும் மாணவர்கள் மிகவும் அவதிப்படுகிறார்கள். இந்த நிலைமையை அரசு தவிர்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களின் கோரிக்கைகள் பல அரசின் கவனத்திற்கு வந்திருக்கின்றன. மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும், மாண்புமிகு நாவலர் அவர்களும் ஆசிரியர்களைப்பற்றி நன்கு தெரிந்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள்தான் சமுதாயத்தின் சிற்பிகள், சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள். அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்களை அரசு அரவணைத்துக் காக்க வேண்டும். அவர்கள் அரசியலில் கலக்காதபடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அரசியல் உணர்வு கொண்டு போராட்டம் நடத்தும்படி திசை திருப்பப்படுவார்களானால், அவர்கள்மீது தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். முதன்மையாக அவர்கள் அரசியல்வாதிகளின் கைகளில் சிக்காமல், அரசே அவர்களை அரவணைத்துச் செல்ல வேண்டும். ஆசிரியர்களும் தந்தையின் ஸ்தானத்தில் இருந்து குழந்தைகளுக்குக் கல்வியைப் போதிக்க வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு அரசியல் சார்பு இருக்கக் கூடாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Hon. Mr. Chairman, Sir, in support of the cut motion moved on behalf of our Party, I wish to say a few words.

The most important thing is that there is a steep fall in the standard of education; however much the Hon. Education Minister and the Government may try to say, I am not at all convinced that the standard has not been falling. I will give a concrete example. With the permission of the Chair, I shall give an extract from a letter written by a Doctor who had studied in the U.S.A. to the 'Hindu'. In this letter he has clearly stated—

“.....In 1958, I studied the notes in Genetics for my Honours degree that were written in 1941; But developments in Genetics have been explosive since 1950 and my post-graduate curriculam was remarkably free from the impact of modern developments in Genetics. However, when I had to study the same subject at the Doctorate level in the United States, I was

[Dr. H. V. Hande]

[1972 மார்ச் 18]

advised to join the undergraduate (equal to first year B.Sc.) class.....”.

I do not say that this is the case everywhere. But this is only an example, because of the importance of Genetics. Similar is the case in regard to Chemistry, Mathematics, etc. In so many subjects we are far far behind the present developments and current ideas and thought. Therefore, something must be done. Of course, in his reply the Hon. Minister may say that standards are all right, only a few persons here and there are wanting. But it is not a question of majority, minority here. It is a question of technical knowledge. What do technical experts think of us? That is the only question.

Then, Sir, I also wish to say that the Hon. Minister for Education must spell out the educational policy clearly. There is no point in going on tinkering with the educational policy every three or six months. Are you going to introduce Intermediate Course for two years? A categorical answer should be given in regard to it. A clear-cut educational policy should be evolved. The Hon. Minister for Industries has stated the other day that a certain amount of uncertainty in the industrial policy is responsible for the chaotic condition in the industrial sector. So also the uncertainty in the educational policy is responsible for the present chaotic condition.

Then I come to the D.P.I.'s office. Even last year the hon. Member, Thiru Abdul Jabbar has referred to the functioning of that office and we had hoped that something good would come out of it but nothing good came out of it. Whenever we want to meet the Director, out of 10 times, 8 times he would be away to the Secretariat. We do not go there to seek favour and we go there only if there is miscarriage of justice. In this connection, I want to suggest that they can appoint a Liaison Officer to go to the Secretariat so that the Director would be in the D.P.I.'s office. I request the Hon. Minister to look into the matter.

Then I come to graduate teachers. The Government realised the seriousness of the situation only after they started the strike or taken out the procession. I do not blame the Hon. Minister but his Departmental head should have advised him earlier. If they had done it, such crisis would have been prevented and in the initial stages they could have met their demands half-way and

1972 மார்ச் 18]

[Dr. H. V. Hande]

prevented the crisis. On the floor of the House I once again demand that the Hon. Minister should give a categorical assurance that he would find a solution to the problems of the graduate teachers in the next few days.

Then I come to the Association of University Teachers. They have a number of grievances to be redressed. One of them related to cadres and scales of pay. The Association urges on the U.G.C. committee to have only two categories of teachers in colleges; Professors and Assistant Professors. The posts of Principal and Heads of Departments should be equivalent to that of Professor but carrying an administrative allowance and suitable reduction in teaching duties. The scales suggested are : Rs. 500—30—800—40—1,000 for Assistant Professor and Rs. 800—40—1,000—75—1,300 for Professor.

They have requested that an Assistant Professor who had completed twelve years of service be designated Professor and fitted into that scale of pay.

Their another request is with regard to Teacher-Representation on the Governing Bodies.

A third of the governing body of a college should be made up of teacher-representatives of the college. While a non-teacher need not be barred from representing the teachers, such representation should not exceed a quarter of the total number of teacher-representatives in the governing body.

Another request related to Librarians and Physical Directors. At present, the librarians are treated as members of non-teaching staff of colleges. It is but right that Librarians possessing the necessary qualifications, be treated on par with teachers.

Then I come to the private college teachers like lecturers and assistant lecturers. They have asked for liberalised pension and the managements are feudalistic in their outlook and they go on troubling them. The Hon. Minister should look into this matter and do the needful.

Then I come to the Vaishnava College for Women. Recently one Lady teacher, Mrs. Thomas was asked to meet the Principal of that college alone. But the Lady teacher accompanied by her husband met the Principal and the Principal abused her. They filed a case in the Court. They have also brought the matter to the

[Dr. H. V. Hande]

[1972 மார்ச் 18]

notice of the University Teachers' Association and to my notice also. I know the Hon. Minister cannot directly interfere in this matter as there might be legal difficulties but he can settle the matter to the best of his ability.

Then I come to the Government Arts College, Nandanam. A number of irregularities have been committed by its Principal and they have been brought to the notice of the Vigilance Commission by me in person. It is understood that he has been using the sweeper and peons of the College for his private work. When one of them did not turn to do private work for him, he was beaten. Then they sent a petition to the Director of Collegiate Education. Since the Principal comes directly under the control of the Government, they should take immediate action in the matter.

Then there is a G.O. Ms. No. 1399, Public (Services), dated 22nd April 1971 wherein the heads of institutions have been asked to send proposals to regularise all the contingent menials but he has not so far taken steps to send up the proposals.

Then I come to tutors and demonstrators. They have not been made permanent. The University has not stated that they should not be made permanent. They are in 'Thirusangu Sorgam' and I request that the Government should make them permanent.

Then, an International Sanskrit Seminar is being organised in Delhi. It is sponsored jointly by the UNESCO and the Education Ministry of the Government of India. It is to be held from 27th to 31st March 1972. Tamil Nadu has been in the forefront in regard to organising such Seminars and therefore I request the Hon. Minister whether he cannot send a delegation from our State.

Then I want to refer to one or two instances where politics is involved. It is tragic that politics is introduced in the field of education. I know personally the Hon. Minister for Education is incapable of politics and somebody in the name of the Education Minister should not exploit it for the sake of politics.

In this connection, I refer to 'The Kanya Gurukula' run by an ex-Member of the Madras Legislative Council, Thirumathi Saraswathi Pandurangam. Next to this institution, there is another institution which is competing with this institution and it has received the patronage of the Government and party members.

1972 மார்ச் 18]

[Dr. H. V. Hande]

I would urge the Government not to allow such persons to indulge in such kind of competition. The Kanya Gurukula was started a few years ago with a feeling of nationalism and nothing should be done against the running of that institution.

Another example of political interference. There is a school at Pallavaram. The incident has come in the papers and I do not want to go into it in detail. I met the Headmaster and collected the particulars. The Headmaster has been dismissed. One of the boys was indulging in an undisciplined manner. This was found out by one teacher who complained to the Headmaster and the Headmaster asked the boy to get an assurance from his parent that he will behave properly in future. The Headmaster did not cane the boy or did anything like that. He wanted that assurance from the parent. What happened? The boy went round, brought some pressure and the result is, the poor Headmaster had been dismissed. This is very shocking. I cannot think of such things happening here. (The Hon. Thiru V. R. Nedunchezian: What is that school?) It is a school in Pallavaram run by Military.

Finally I would request the Hon. Minister to consider whatever educational facilities we give, must improve matters.

I had talked to boys in Loyola College, Christian College, Arts College, etc. I talk often in meetings convened by them. I have come to the conclusion that they are frustrated. They do not know what is going to happen to their future? We are spending Rs. 100 crores of public money on education. It must produce good results, and surely not frustration among students. You must do something dynamic to see that this frustration is weeded out. I had cited the example of Dr. Mahadevan's letter. I strike a note of warning. Unless you do something dynamic, this explosive situation among students would explode. You must do something concrete. Sitting in offices and inside chambers will not solve the problem. A clear-cut education policy should be evolved in the top and something concrete should be done. Otherwise the student population will explode in the next decade or two. Please see the writing on the wall and do something and don't say "Dr. Hande's is a voice in the wilderness". I have done my duty to the country and Government. I have sounded the note of warning. It is the business of Government to set things right. Thank you.

[1972 மார்ச் 18]

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார் : தலைவரவர்களே, பல முக்கியமான கருத்துக்களைப்பற்றியெல்லாம் எங்கள் கட்சியின் சார்பாக வெட்டுப்பிரேரணைகளின் மூலமாக இந்த அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கின்றோம். இறுதியாக நான் ஓரிரு கருத்துக்களை இந்த முக்கியமான டிமாண்டின்கீழ் பேச முற்படுகிறேன்.

இப்பொழுது தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலும் லிட்ரஸி ரேட்டிலே நாம் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறோம் என்று பார்த்தால் அதிக அளவிலே முன்னேறவில்லை என்றுதான் பார்க்கிறோம்.

The literacy rate was 31.41 at the time of 1961 census and it is 39.39 at the time of 1971 census. The increase is only 25.4 per cent during the ten years 1961 to 1971.

இந்த முறையிலே பார்க்கும்பொழுது நம்முடைய கல்வித் தரம் எவ்வளவு முன்னேறியிருக்கிறது, அல்லது கற்றறிந்தவர்கள் எந்த அளவிற்கு முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் நாம் பார்க்கின்றபொழுது நாம் சற்று ஐயப்பட வேண்டியதாக யிருக்கிறது.

இன்றையதினம் சென்னையைப் பொறுத்தவரையில் இது முதன்மையிடமாக இருக்கிறது, அடுத்து செங்கற்பட்டு ஜில்லா, அடுத்து கன்னியாகுமரி ஜில்லா இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. ஆனால் கடைசியாக இருக்கிறது தர்மபுரி ஜில்லா என்று இந்த அறிக்கையிலேயிருந்து பார்த்தால் நமக்குத் தெரிகிறது. இம்மாதிரி இவ்வளவு கோடி ரூபாய் செலவழித்தும் இவ்வளவு முன்னேற்றம் தான் கிடைக்கின்றது என்று பார்க்கும்பொழுது எதனால் ஏற்பட்டது இந்தக் காரியம் என்று ஆராய வேண்டும்.

கட்டாயக் கல்வி முறையை நாம் அமல் நடத்துவதற்கு எவ்வளவு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டும் இது துரிதமாக நடக்கவில்லை என்ற குறையை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் குற்றஞ்சாட்ட விரும்புகிறேன்.

பொதுவாக இன்றைக்கு பள்ளிக்கூடங்கள் பலவிடங்களிலும் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன என்றாலும் இன்னும் போதிய அளவில் முன்னேறவில்லை. கல்வித் தரம் மூன்றுகின்ற அளவில் இல்லை. அடிமட்டக் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டிய வழிவகைகளை நாம் செய்தாக வேண்டும்.

1972 மார்ச் 18] [திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

பொதுவாக இன்றைக்கு ஆசிரியர்கள், செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள், எலிமெண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள், ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் ஆற்றும் பணி சிறப்பாக இருக்கிறதா என்று நாம் ஆய்வு செய்ய வேண்டும். இன்றைக்குக் கீழ் மட்டத்திலே இருப்பவர்கள் நல்லமுறையிலே படித்தால்தான் அவர்கள் மேல் மட்டத்திலே வரும்பொழுது நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக, நல்லெண்ணம் படைத்தவர்களாக, அறிவாளிகளாகத் திகழக்கூடிய சந்தர்ப்பம் உண்டாகும். ஆகவே நாம் அடிப்படையாகச் செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால் இந்தக் கீழ்மட்டத்திலே இருக்கின்ற கல்வித்தரத்தை உயர்த்துவதற்கான வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த அறிக்கையைப் படித்தால் அதற்காக ஒரு நிபுணர் குழுவைப் போடுவதாக, முதலமைச்சரவர்கள் ஒரு எக்ஸ்பர்ட் கமிட்டி போடுவதாக, Expert Committee to improve quality of Instructions என்று சொல்லி அறிக்கையிலே கொடுத்திருக்கிறார்கள். எவ்வளவுதான் கமிட்டிகள் போட்டாலும், எவ்வளவுதான் அறிக்கைகள் தயாரித்தாலும் அடிமட்டத்திலே இருக்கும் குறைகளைப் போக்கினால்தான் மேல்மட்டத்திலே வரும் ரிசல்ட் நல்லமுறையில் இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பொதுவாக ஆசிரியர்கள் மத்தியிலே பலவிதமான குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. இந்த எய்டட் ஸ்கூல் ஆசிரியர்கள் பற்றி டாக்டர் பால் கமிட்டி நிறுவப்பட்டது. அது தன் அறிக்கையை இந்த அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்திருந்தது. அது சம்பந்தமாக சட்டம் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதாக இந்த அறிக்கையிலே பார்க்கிறோம். பிரசிடெண்ட், அதாவது ஜனாதிபதி அவர்களின் அனுமதிக்காக அந்தச் சட்டம் அனுப்ப இருக்கிறது என்ற முறையிலே இதிலிருந்து தெரிகிறது. சட்டம் தீட்டியாகிவிட்டதா? அந்த நகலை மத்திய சர்க்காருக்கு அனுப்பியிருக்கிறதா? பிரசிடெண்டின் ஒப்புதல் எப்பொழுது கிடைக்கும், காலத்தாழ்வு ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்பதையெல்லாம் இந்த அவையிலே கல்வி அமைச்சரவர்கள் தெளிவாக விளக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

பொதுவாக, இம்மாதிரியான எய்டட் ஸ்கூல் ஆசிரியர்களுக்குப் பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. உத்தியோக உயர்வு சரியாக இல்லை, வேண்டுமென்று துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள், ஸ்திரத்தன்மை இல்லை

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்] [1972 மார்ச் 18]

என்று பல குற்றச்சாட்டுகள் சொல்லப்படுகின்றன. அதுபோல் இருக்கின்ற இன்னல்களையும், துன்பங்களையும் நீக்குவதற்கு இந்தக் கமிட்டியின் அறிக்கையைத் துரிதமாகப் பைசல் செய்வதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். காம்ப்ரஹென்சிவ் லெஜிஸ்லேஷன் என்று சொல்லிவிட்டு காலம் தாழ்த்தாமல் இந்தக் கல்வியாண்டிலிருந்தே அமல் செய்வதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைக் காண வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்களை வேண்டுமென்றே மேனேஜ்மெண்டார் வேலையிலிருந்து விலக்கிவிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லை. எனவே தனியார் துறையில் நடக்கும் இந்த அக்கிரமங்களைத் தடுப்பதற்கு சட்டம் செய்வது அவசியம். அதிலும் குறிப்பாக, பெரும்பாலான பள்ளிக் கூடங்கள் இப்பொழுது தனியார் துறையில்தான் இருக்கின்றன. இப்பொழுது கழகப் பள்ளிக்கூடங்களையெல்லாம் அரசாங்கப் பள்ளிக்கூடங்களாக மாற்றுவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் படிப்படியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இது வரவேற்கத்தக்க அம்சமாகும். ஆனால் இம்மாதிரியான மாற்றம் ஏற்படுவதற்கு நாம் என்னென்ன வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்பதைப்பற்றி உடனடியாக துரித நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது பள்ளிக்கூடங்களிலே உள்ள கல்வி முறை எந்த முறையிலே இருக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றிப் பல கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார்கள். கல்லூரிப்படிப்பு 4 வருஷங்கள் ஆகுமா, அல்லது புகழுக வகுப்பு இருக்க வேண்டுமா, அல்லது இண்டர்மீடியட் மறுபடியும் கொண்டு வரப்படுமா என்பதைப்பற்றிப் பல கருத்துக்கள் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. முன்பு இண்டர்மீடியட் இரண்டு வருஷங்கள், பட்டப்படிப்பு இரண்டு வருஷங்கள் என்று இருந்தது. அதையே மறுமுறையும் கொண்டுவரப்போகிறார்களா, என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்பதைப்பற்றித் திட்டவட்டமாக அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

அதேமாதிரி ஹைஸ்கூல் எஜுகேஷனும், எலிமெண்டரி ஸ்கூல் எஜுகேஷனும் 11 வருஷங்கள் இருக்க வேண்டுமா அல்லது 10 வருஷங்கள் இருக்க வேண்டுமா என்பதைப்பற்றியெல்லாம் ஆராய வேண்டும். இதிலே பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. மற்ற மாநிலங்களில் வேறு முறை இருக்கிறது.

1972 மார்ச் 18] [திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

குறிப்பாக நாம் படிப்பைப்பற்றிப் பார்க்கும்பொழுது இன்றைக்கு சென்ட்ரல் ஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன. அதிலேயிருக்கும் கல்வித் தரத்தை நினைக்கும்பொழுது அது சற்று மேம்பட்டதாக இருக்கிறது என்று அதிலே படிக்கும் மாணவர்களும், அதிலே செயலாற்றும் ஆசிரியர்களும் கூறுகிறார்கள். ஏன் அந்த மத்திய சர்க்காரின் கீழ் அவர்கள் நடத்தும் பள்ளிக்கூடங்களில் நல்ல ஸ்டாண்டர்ட் இருக்கிறது, நம் பள்ளிகளில் அவ்வளவு இல்லை என்பதையும் ஆராய வேண்டும். ஏனென்றால் இப்பொழுது நம்முடைய கல்லூரிகளிலே தேர்ச்சி பெற்ற பட்டதாரிகளைப் பார்க்கும்பொழுது அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்திலே போதிய பயிற்சியில்லாமல் இருக்கின்ற நிலை இருக்கிறது. ஐ.ஏ.எஸ். போன்ற பெரிய படிப்பிலே முன்பு சென்னை மாநிலத்திற்குக் கணிசமான பங்கு கிடைக்கிறாக்கிறது. ஆனால் இது மெல்லமெல்ல குறைந்துவருவதைப் பார்க்கிறோம். எனவே நாம் ஆங்கிலப் படிப்பிலே அதிக அக்கறை எடுக்க வேண்டும். முதலியார் கமிட்டி ரிப்போர்டிலே ஆங்கிலப்பிரிவு எல்லா அரசாங்கப் பள்ளிக் கூடங்களிலும் நிறுவ வேண்டுமென்ற ஒரு அறிக்கையின்படி அது இப்பொழுது அமல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் ஆங்கிலம் படிப்பதற்கு போதிய அளவில் வழிவகைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவா என்று சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நவீன முறையில் டீச்சிங் மெதட்ஸ் கையாளப்படவில்லை. சரியான முறையில் முன்னேறவில்லை என்ற கருத்தைக் கூறக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

பண்டைக் காலத்தில் இருந்த முறையில்தான் இன்னும் சிலபஸ் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எவ்வளவோ முறை சிலபஸ் மாற்றியமைக்கத் திட்டமிட்டும் இதுவரை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. ஆங்கிலத்தை பொறுத்தவரை அதிகமான ஊக்கத்தை அளிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் உலகத்தில் இருக்கும் விஞ்ஞான நூல்களையும், மற்ற அறிவையும் பெற வாய்ப்பாக இருக்கும்.

இருமொழிக் கொள்கை இருக்கும் காரணத்தால் ஆங்கிலத்தை நிர்ப்பந்தமாக கற்றுத்தான் ஆகவேண்டும். ஆங்கிலத்திற்கு நல்ல ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும். தாய் மொழிக்கு எந்த அளவுக்கு ஊக்கம் அளிக்கிறோமோ அதே அளவுக்கு ஆங்கிலம் முக்கிய தொடர்பு மொழியாக இருக்கும் காரணத்தால் அதற்கும் அளிக்கப் படவேண்டும். ஆங்கிலப் படிப்பைக் கைவிடக்கூடாது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்] [1972 மார்ச் 18]

டெக்னிகல் எஜுகேஷனைப் பற்றி யாரும் பேசியதாகத் தெரியவில்லை. டெக்னிகல் எஜுகேஷனுக்கு 503 லட்சம் ரூபாய் செலவழிப்பதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது கல்வி மானியத்திலே செலவழிப்பதிலே ஆறு சதவிகிதமாக இருக்கிறது. இது போதாது. இன்னும் அதிகமாக டெக்னிகல் எஜுகேஷனுக்கு ஊக்கம் அளிக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

டெக்னாலஜிகல் யூனிவர்சிடியை நிறுவ பூர்வாங்க வேலைகள் நடந்து கொண்டிருப்பதாக அறிகிறேன். கல்வித் துறைச் செயலாளர் அவர்கள் அறிக்கை தயாரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். இதைத் துரிதமாகச் செய்யவேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து போதிய ஊக்கம் கிடைக்கவும் வேண்டிய முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

சேலத்தில் உருக்காலை வரப் போகிறது. மெடலார்ஜிகல் எஞ்சினியரிங்கை சேலம் கல்லூரிக்கு மாற்றப் போவதாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். அது இப்போது கிண்டியில் இருக்கிறது. சேலத்தில் வேண்டுமானால் அடிஷனலாக ஏற்படுத்தலாமே தவிர, சிறப்பாக நடந்து வருகின்ற கிண்டி எஞ்சினியரிங் கல்லூரியிலிருந்து அந்தப் பாடத்தை எடுத்துவிடக்கூடாது. எப்படி அக்கிரகல் சுரல் யூனிவர்சிட்டி வந்ததோ அதே போன்று டெக்னாலஜிகல் யூனிவர்சிடியையும் விரைவில் கொண்டு வரவேண்டும்.

தமிழ்நாடு கல்வித் துறையிலே இரண்டாவதாக இருப்பதாகக் கூறப்பட்டாலும் ஏற்பட்டிருக்கும் முன்னேற்றம் போதாது. இன்னும் கணிசமாக முன்னேற வேண்டும். எஞ்சினியரிங் படித்தவர்கள் மத்தியில் பலவிதமான கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. வேலை கிடைக்கவில்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது. மெகானிகல் எஞ்சினியரிங், எலக்ட்ரிகல் எஞ்சினியரிங் படித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. தேக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறப்படுகிறது. வளர்ந்து வருகின்ற பொருளாதார அடிப்படையில் வேலை தேடித் தர அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அண்மையில் நடந்த பி.டி. ஆசிரியர்கள் கிளர்ச்சி இப்போது முடிந்திருக்கிறது. அதைப் பொறுத்து ஓரிரு விஷயங்களைச் சுருக்கமாகக் கூற விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய கோரிக்கை மிகவும் நியாயமானது, பி.டி. ஆசிரியர்கள் முன்பு பெற்று வந்த சம்பளம் 140—5—180—10—250. இரண்டாவது சம்பள ஆணைக் குழு

1972 மார்ச் 18] [திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

சிபாரிசு படி 275—10—375—14—450 என்று மாற்றியமைக்கப் பட்டது. ப்யூட்டர், டெமாண்ட் ரேட்டர்ஸ் இன் காலேஜஸ் என்ற தலைப்பில் சம்பளம், 140—5—180—10—250 ஆக இருந்ததை 325—15—550 ஆக மாற்றியிருக்கிறார்கள். இரண்டு பட்டம் பெற்ற பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கு 275 தான் முதலில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் இவர்களுடைய இன்கிரிமென்ட் 10 ரூபாய் முதல் மட்டத் திலே. பிறகு 15 ரூபாய் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. கல்லூரியில் இருக்கும் ப்யூட்டருக்கு 325-ல் ஆரம்பித்து 550-ல் முடிவு ஏற்பட் டிருக்கிறது. வேறு விதமான சில காரியங்களையும் கூற விரும்பு கிறேன்.

எஞ்சியிருந் இன்ஸ்ட்ரக்டர்ஸ் இன் ஹைஸ்கூல் டிப்ளமா படித்தவர்கள். அவர்களுடைய சம்பளம் முன்பு இருந்தது 145—5—150—10—250. பி.டி. ஆசிரியர்கள் சம்பளந்தான். இப்போது மாற்றியமைத்திருப்பது 325—15—475—20—575—25—650 என்று போட்டிருக்கிறார்கள். டிப்ளமா படித்தவர்களுக்கு இப்படி மாற்றிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பி.ஏ.பி.டி. படித்தவர்களுக்குக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுபோன்று இன்னும் பல காரியங்களை மெமோரண்டத்தில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வாதம் நியாயமான வாதம்.

பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கும் நான்-டீச்சிங் ஸ்டாபுக்கு ஊதியம் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்ற கருத்து இருக்கிறது. அவர்களுக்குப் ப்ரொமோஷன் அதிகமாக இல்லை. எழுத்தர்கள் என்ற நிலைதான் அதிகமாக இருக்கிறது. அதிகப்படியாக ஹெட்கிளார்க் ஒரு போஸ்ட் இருக்கும். மாணேஜர், சூப்ரன்டென்டென்ட் ஆக உயர்வு ஏற்பட சந்தர்ப்பம் இல்லை. ஆகவே, அவர்களுக்கு அதிகமான உயர்வு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

லா காலேஜ் தற்போது சென்னையில் இருக்கிறது. இந்த அறிக்கையில் கொடுத்திருக்கும் விவரப்படி 2,366 பேர்கள் படிக்கிறார்கள். ஈவினிங் வகுப்பில் 429 பேர்கள் படிக்கிறார்கள். ஒரு பெரிய மாநிலத்திற்கு ஒரு லா காலேஜ் போதுமானதா என்பதைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். மதுரையில் ஏன் ஒரு சட்டக் கல்லூரியை ஏற்படுத்தக்கூடாது? தற்போது 2,366 நபர்கள் ஒரே கல்லூரியில் படிக்கின்ற நிலையில் இடவசதிக் குறைவுகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. மாணவர்கள் வந்து தங்கிப் படிப்பதற்கு விடுதி வசதியும் போதுமானதாக இல்லை.

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்] [1972 மார்ச் 18]

ஆகவே, மதுரையில் சட்டக் கல்லூரி அமைப்பது ஒருசில மாணவர்கள் கிளர்ச்சி செய்ததன் விளைவாக “டெஃப்” செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியும் சட்டப்படிப்பு மிக இன்றியமையாததாக இருக்கிறது. மதுரையில் எப்படியாவது அடுத்த ஆண்டில் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைந்த சட்டக் கல்லூரி ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டும். கேரளாவில் கள்ளிக்கோட்டையில் சட்டக் கல்லூரி இருக்கிறது, எர்ணாகுளத்தில் இருக்கிறது, திருவனந்தபுரத்தில் இருக்கிறது. ஆகவே, தென் மாவட்டங்களில் இருக்கும் மாணவர்கள் சென்னைக்கு வந்து ஹாஸ்டல் வசதி கூட இல்லாத நிலையில் படிக்க வேண்டிய நிலையை மாற்ற மதுரையில் எங்களைப் போன்றவர்களுடைய குழந்தைகள் சட்டக் கல்லூரியில் படிக்க வசதி செய்து கொடுக்கும்வகையில் ஒரு சட்டக் கல்லூரி ஏற்படுத்துவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று கருத்தைக் கூற விரும்புகிறேன்.

நூலகங்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை. பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கும் நூலகங்களில் பழைய புத்தகங்கள்தான் அதிகமாக இருக்கின்றன. புதுமையான விஞ்ஞான நூல்கள் அதிகமாக இல்லை. வளருகின்ற சமுதாயத்தில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டு வருவதற்கேற்ப நூலகங்களை விரிவடையச் செய்ய அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

அப்பரென்டில் ஆசிரியர்களைப் பற்றி ஓரிரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். 6,500 பேரை நியமிப்பதற்கான வழிவகைகளைச் செய்திருப்பதாக அறிக்கையில் பார்த்தேன். இவர்களை நியமிக்கும் போது அவர்கள் எந்த ஆண்டில் பரீட்சையில் தேறி இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்து நியமிக்க வேண்டும். 1970-ல் தேர்ச்சி பெற்றவர்களுக்கு முதலிலே கொடுத்துவிட்டு 1965-ல் தேறியவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படாத நிலை இருக்கக்கூடாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பல இடங்களில் அரசாங்கக் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. அரசாங்கக் கல்லூரிகள் இல்லாத ஜில்லாவாக எங்கள் ஜில்லா இருந்து கொண்டிருக்கிறது. போதிய இடம் இருக்கிறது. புலியூர் குறிச்சி என்ற இடத்தில் 140 ஏக்கர் அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான பூமி இருக்கிறது. அக்கிரகஸரல் காலேஜுக்குக்கூட போதிய வசதி இருக்கிறது. மெயின் ரோட்டில் இருக்கிறது. எல்லா சவுகரியங்

1972 மார்ச் 18] [திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

களும் இருக்கின்றன. செழிப்பான பகுதியாக இருக்கிறது. ரப்பர் போன்ற எல்லாச் செடிகளும் அங்கு வளர்வதால் அந்தப் பகுதியில் இந்தக் கல்லூரியை அமைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பெண்கள் படிப்பு பற்றி. நாகர்கோவிலில் இப்போது ஸ்காட் கிருஸ்தவக் கல்லூரி புது இடத்திற்கு மாற்றப் பட்டிருக்கிறது. அங்கு ஒரு பெண்கள் கல்லூரியை அமைப்பதற்கு அவர்கள் தயாராயிருக்கிறார்கள். அங்குள்ள பிஷப் போன்றவர்கள் அதற்கான வழிவகைகளைச் செய்வதற்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாகர்கோவிலில் இருக்கிற அந்த இடம் அதற்குப் பொருத்தமானதாகவும் இருக்கிறது. பெண்களை வேறு கல்லூரிக்கு அனுப்புவது என்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. நாகர்கோவிலில் இப்போது ஒரு பெண்கள் கல்லூரி இருக்கிறது. அது சற்று பட்டணத்தை விட்டு தள்ளி இருப்பதால் அங்கு யாரும் போக விரும்பவில்லை. அதேமாதிரி இன்னொரு பெண்கள் கல்லூரியும் ஐந்தாறு மைல்கள் தள்ளி இருக்கிறது. அது ஒரு காட்டுப் பகுதியில் இருக்கிறது. எனவே குழந்தைகள் அங்கு சென்று படிப்பதற்குப் போதிய வசதிகள் இல்லை. ஆகவே ஸ்காட் கிரிஸ்டியன் கல்லூரியில் ஒரு பெண்கள் கல்லூரி அமைத்துத் தரவேண்டும்.

இன்னொரு விஷயம். எங்கள் பகுதியில் லிங்க்விஸ்டிக் மைனாரிட்டிஸ், மலையாள மொழி படித்தவர்கள் அநேகம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அதுவும் என் தொகுதியில் அவர்கள் நிரம்பப் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மலையாளம் கற்றுக்கொள்வதில் பல கஷ்டங்கள் உள்ளன, பலவிடங்களில், சமீபத்தில் குழித்துறையில் ஒரு பயிற்சிப் பள்ளி இருந்தது, மலையாள மாணவர்களுக்கு பயிற்சி கொடுப்பதற்காக. நீலகிரி மாவட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்கும், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் மலையாள மொழியில் பயிற்சி கொடுக்க ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. அது இப்போது நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மலையாள மைனாரிட்டிஸ் அசோஸியேஷனும், மலையாளம் மொழி பேசுகிறவர்களும் மிகவும் வேதனைப்படுகிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு என்று ஒரு செக்ஷன் வைத்துவிட்டு மற்றப் பகுதிகளில் தமிழ் வைப்பது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். பொதுவாக இந்த மாதிரி மைனாரிட்டிஸ்க்கு போதிய பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டிய பொறுப்பும் கடமையும் நம்மைச் சார்ந்தது. வேலைவாய்ப்பு

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்] [1972 மார்ச் 18]

வேண்டுமானால் கேரளாவில் தேடிக்கொள்கிறோம் என்ற கருத்தை என்னிடம் சொன்னார்கள். நான் சொல்வது அவர்களது கலாசாரம், பண்பாட்டைக் காப்பாற்ற இந்த அரசாங்கம் முனைந்திருக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, தமிழ் வளர்ச்சியை, தமிழ் நாடு சரித்திரத்தை எழுதுவதற்காக ஒரு குழு நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. அது பாராட்டத் தக்கதொரு அம்சம். தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற எல்லா இடங்களிலும் தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும். அதேமாதிரி நம் மாணவர்கள் ஏனையப் பகுதிகளுக்குச் சென்றால் அவர்களுக்கு தொடர்பு மொழியாக இருக்கிறது ஆங்கிலம். ஆகவே அப்படிப் பட்ட ஆங்கிலத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கவேண்டுமென்று நான் மறுமுறையும் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். அதேமாதிரி யார் எந்த மொழியைப் படிக்க விரும்பினாலும் அதற்கு வேண்டிய வசதிகளை அரசாங்கப் பள்ளிகளில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். அதல்லாமல் இப்போதிருக்கிற தன்மையில் அப்படி விரும்பிப் படிப்பதற்குக் கூட அரசாங்கப் பள்ளிகளில் இடம் அளிக்க மாட்டோம். அப்படிப் படித்தால் வேறு மொழியின் ஆதிக்கம் வந்துவிடும் என்று நினைப்பது பொருத்தமுடையதல்ல.

குறிப்பாக மைனாரிட்டிகள் பலர் விரும்புகிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்காவது அதைக் கொடுக்கவேண்டும். தமிழை தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆகவே சிறுபான்மையோருக்கு இப்படிப்பட்ட வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டும்.

அதேபோல் ஆர்க்கியாலஜி பற்றி கற்றுக்கொடுப்பதற்கு பல யிடங்களில் க்ளாஸஸ் வைக்கவேண்டும். ஆர்க்கியாலஜி பொறுத்த வரையில் பலவிதமான காரியங்கள் உள்ளன.

வருந்தத்தக்க ஒரு கருத்தை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். ராஜராஜசோழன் சிலையை தஞ்சை ஆலயத்தில் வைப்பதற்கு அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது என்ற கருத்தை எடுத்துக் கூறினார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கிறபோது வேதனையாகத்தான் இருக்கிறது. இந்தமாதிரியான ஒரு உணர்ச்சி வசப்படக்கூடிய காரியங்களைச் செய்யக்கூடாது. ஆதலால், நாம் மிகவும் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்ற காரணத்

1972 மார்ச் 18] [திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

தினால் இம்மாதிரியான நிகழ்ச்சி எங்கிருந்து வந்தாலும், அது மத்தியில் இருந்து வந்தாலும் சரி அல்லது எந்தப் பகுதியில் இருந்து வந்தாலும் சரி அது தவிர்க்கப்படவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, தமிழ்நாட்டில் கல்வியின் தரம் குறைந்திருக்கிறது என்று பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. டாக்டர்கள், நிபுணர்கள் எல்லோரும் கூறுகிறார்கள். ராஜ் கமிட்டி, மற்ற நிபுணர்கள் கமிட்டி எல்லோரும் கூறினார்கள். நமது கல்வி அமைப்பை சற்று திருத்தியமைக்கவேண்டும். ரபீந்தரநாத் டாகூர் அவர்கள் ஒரு தடவை சொன்னார்கள்.

Our educated community is not a cultured community, but a community of qualified candidates.

என்று ஒரு தடவை கூறினார்கள். பொதுவாக நமக்கு படிப்பு வேறு, அறிவு வேறு என்றிருக்கிற தன்மையை சுட்டிக்காட்டுகிற அளவிற்கு அக்கருத்து அமைந்திருக்கிறது. இன்று மாணவர்கள் இடையில் பலவிதமான தொந்தரவுகள், துன்பங்கள் இருக்கின்றன என்றும் அவர்களிடையே ஒரு சலசலப்பு இருக்கிறது என்றும் கூறினார்கள். அது வெடிக்கும் தன்மையில் இருக்கிறது என்று டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கூறினார்கள். அவர்களது எதிர்கால வாழ்வு நல்ல வளமுள்ள வாழ்வாக இருக்குமா என்று அவர்கள் ஐயப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பைத் தேடிக்கொடுக்கும் பொறுப்பும் கடமையும் அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாகியிருப்பதினால்தான் மாணவர்களிடையே இதுமாதிரியான கொதிப்பும் கொந்தளிப்பும் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

ஜாப் ஓரியன்டட் எட்யூகேஷன் நமக்கு தேவையாக இருக்கிறது. எல்லோரையும் கல்லூரிப் படிப்பு படித்த பட்டதாரிகளாக்காமல் அவர்கள் பல துறைகளிலும் நிபுணர்களாகத் திகழும் விதத்தில் நம் கல்வி அமைப்பை மாற்றியமைக்கவேண்டும். அப்போதுதான் தமிழ் நாட்டின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டவும் முடியும் என்று கூறிக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கை மீது இப்பேரவையின் உறுப்பினர்கள் பலரும் தங்களுடைய சீரிய கருத்துரைகள், பரிந்துரைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். கல்வியின்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

நிலையும், கல்வியின் தரமும் எப்படி எப்படி இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்துக்களைப் பலரும் பரவலாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்னென்ன செய்யவேண்டும் என்று எடுத்துச்சொல்வது மிக மிக எளிது. என்னென்ன வேண்டும் என்பதற்கும் என்னென்ன முடியும் என்பதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. ஆனால் பேரவை உறுப்பினர்கள் எல்லாம் என்னென்ன வேண்டும் என்று எடுத்துச் சொன்னால் தான் கல்வித் துறையில் இருக்கிற எங்களுக்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்று திட்டமிட்டுச் செய்வதற்கு வழிவகைகள் ஏற்படும். கல்வித் தரம் எந்தளவிற்குச் செல்லவேண்டும், எழுத்தறிவு எந்தளவிற்கு வளரவேண்டும், எந்தளவிற்கு திறமை பெறவேண்டும், எந்தளவிற்கு அறிவு, ஆற்றல், திறன் இவற்றை மாணவர்கள் பெற வேண்டும் என்பதையெல்லாம் உறுப்பினர்கள் இங்கு சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் நான் முழுமனதோடு வரவேற்கிறேன்.

ஆனால், என்னென்ன வேண்டும் என்பதை எல்லோரும் எடுத்துச் சொன்னாலும் நமக்கிருக்கிற சூழ்நிலையில், நமக்கிருக்கிற வசதி வாய்ப்பில், நமக்கிருக்கிற நிதியில் இவை அத்தனையையும் வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யமுடியும் என்பதைத்தான் இத்துறையினர் ஆராய்ந்து அதற்கேற்றபடி செய்கிறார்கள். என்ன முடியும் என்பதை துறையினர் ஆராய்ந்து பல்வேறு கருத்துக்களை எடுத்துவைத்தாலும் மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்களிடம் இருக்கிற நிதி அளவைப் பார்த்து என்ன இயலும் என்பதைத்தான் காணவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். என்ன வேண்டும் என்பதிலும், என்ன முடியும் என்பதிலும், என்ன இயலும் என்பதிலும் வேறுபாடு இருக்கிறது.

பேரவை உறுப்பினர்கள் என்னென்ன வேண்டும் என்பதைப் பற்றி விளக்கமாக எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் அதைச் சொல்ல வேண்டியதுதான். ஆனால் என்ன முடியும் என்பதை அதிகாரிகள் ஆராயத்தான் செய்வார்கள். முதல் அமைச்சர் அவர்களோடு கலந்துகொண்டு பார்க்கிறபோது என்ன இயலும் என்பதைப் பார்த்து அதைத்தான் இந்த அரசு செய்துகொண்டு வருகிறது. அந்த அடிப்படையில் எந்தளவிற்கு நாம் கல்வித் துறையில் வளர்ந்திருக்கிறோம் என்பதைக் காணவேண்டும். எந்தத் துறைக்கும் தராத அளவிற்கு கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அதன் விகிதாசாரத்திலிருந்து காணவேண்டும்.

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஒதுக்கப்படுகிற தொகையில் வேறு எந்தத் துறைக்கும் ஒதுக்கப்படாத அளவிற்கு 23 சதவிகிதம் பொதுக் கல்விக்கும், தொழில் நுட்பக் கல்விக்கும் மட்டும் ஒதுக்குகிறோம். அந்த அளவிற்கு அரசு கல்வித் துறை முன்னேற்றத்தில் அக்கறை காட்டுகிறது. 23 சதவிகிதம் என்றால் இவ்வளவு சதவிகிதம் என்பதல்ல. அந்தந்த ஆண்டில் வேறு பல துறைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது கல்வித் துறைக்கு ஒதுக்கப்படுவது எவ்வளவு சதவிகிதம் என்பதைத்தான் பார்க்கவேண்டும். அரசின் மொத்த வரவு செலவில், 397 கோடி ரூபாயில் 23 சதவிகிதம், 91 கோடி ரூபாய் கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்படுகிறது என்றால் முன்பு 200 கோடி ரூபாய் மொத்த வரவு செலவு இருந்து அதில் 23 சதவிகிதம் என்று போடுவதும், 397 கோடி ரூபாயில் 23 சதவிகிதம் என்று செலவு செய்வதிலும் உள்ள வேறுபாட்டை உணரவேண்டும். ஆகவே அப்போதும் 23 சதவிகிதம் இப்போதும் 23 சதவிகிதம் என்ற சதவிகித அளவைக் கொண்டு கணக்குகளைப் பார்க்கக் கூடாது. ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஏற்படுகிற செலவில் மற்றத் துறைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இத்துறைக்கு நாம் அதிகமாகத்தான் செலவு செய்கிறோம். 1966-67-ல் 23 சதவிகிதம் என்பது 44 கோடியாக இருந்தது. இப்போது 23 சதவிகிதம் என்பது 91 கோடியாக வளர்ந்திருக்கிறது. நான்கைந்து ஆண்டுக் காலத்தில் 44 கோடி ரூபாய் அளவில் நடைபெற்றுவந்த இந்தக் கல்வித்துறை இப்போது 91 கோடி ரூபாய் அளவில் நடைபெறுகிற அளவிற்கு பல்வேறு வகைகளில் விரிவடைந்து பல்வேறு வகைகளில் முன்னேற்றம் பெற்று வருகிறது என்பதைத்தான் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இன்னும் அதிகமாகச் செலவழிக்கக்கூடாதா என்றால், செலவழிக்கலாம், இன்னும் வசதி வாய்ப்புக்களை பெருக்க இயலாதா என்றால், செய்யலாம், செய்யும் திறமையிலேயா என்றால் திறமை உண்டு, வழி

யில்லையா என்றால், வழி வகை இருக்கிறது, திட்டம் போட ஆட்கள் இல்லையா என்றால், ஆட்கள் இருக்கிறார்கள், வேறு பல மாநிலங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிற அளவுக்கு வழிவகை இல்லையா என்றால், வழி வகை உண்டு, இவையெல்லாம் உண்டு, ஆனால் நிதி வசதிதான் இல்லை. இவைகளில் நியாயம் இல்லை என்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

நிதி வசதி இல்லாததால்தான், இந்த ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் 91 கோடி ரூபாய்க்கு எந்தெந்த திட்டங்கள் செய்ய முடியுமோ அதை இந்தத் துறை செம்மையாக செய்து கொண்டிருக்கும் பாங்கினைக் காணலாம். பொதுக்கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் 91 கோடி என்று ஒதுக்கியிருந்தாலும், அதிலே தொழில் நுட்பக்கல்வி, தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித்துறை, அரும்பொருள்காட்சித்துறை சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி மானியம் என்று மாநிலம் முழுவதற்கும் எடுத்துக்கொண்டால் அரிசன நலத்துறை, பிற்பட்டோர் நலத் துறை, அதன் மூலம் அவர்கள் நடத்தும் பள்ளிகள், அவர்கள் தரும் பள்ளிப்படிப்பு உதவித் தொகை, சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டம் ஆகிய பணிகளின் கீழ் என்று பார்த்தால் அது ரூ. 107.50 லட்சமாக இருக்கிறது. மருத்துவம், வேளாண்மை, கால்நடை மருத்துவம் ஆகியவற்றைச் சேர்த்துப் பார்த்தால் ரூ. 112.75 லட்சமாக இருக்கிறது.

அதைத் தவிர, தமிழகம் முழுவதும் எடுத்துக்கொண்டால் 169 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. அதில் 46 அரசுக் கல்லூரிகள் என்றும், 123 மானியம் பெறும் கல்லூரிகள் என்றும் இருக்கிறது. இதைத் தவிர மத இயக்கங்களைச் சார்ந்தவர்கள் கல்லூரிகள், உயர்நிலைக் கல்லூரிகள் என்று நடத்துகிறார்கள். கிருஸ்தவர்கள், முகமதியர்கள், ஹிந்து அறக்கட்டளைகள், இராமகிருஷ்ண மடம் போன்றவற்றின் சார்பாகவும் பல்வேறு வகையில் செலவழிக்கப்பட்டு, அவைகள் எல்லாம் சேர்த்து கிட்டத்தட்ட ரூ. 4½ கோடி அளவில் மாநிலம் முழுவதற்கும் செலவழிக்கப்படுகிறது. ஊராட்சி ஒன்றியம், மாநகராட்சி மன்றம் ஆகியவைகளுக்கு அளிக்கப்படும் தொகையையும் சேர்த்துக்கொண்டால் கல்விக்காக மட்டும் இந்த 1972-73-ல் எல்லாத் துறைகளிலும் சேர்த்து 121 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறோம். என்னுடைய கணக்குப்படி 91 கோடி வருகிறது என்றாலும், மற்ற மற்ற அமைச்சர்கள் மூலம் செலவாகும் மொத்தத் தொகையைப் பார்த்தால் கல்விக்காக மட்டும் ரூ. 121 கோடி செலவாகியிருக்கிறது. அவ்வளவுதான் முடியும். அந்த அளவுக்கு இத்தகைய செயல்களை நாம் ஆற்றிக்கொண்டு வருகிறோம்.

அதிலும் ஓரளவு நம்முடைய கல்வியின் வளர்ச்சி வருஷத்திற்கு வருஷம் அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. 1966-67-ல் தொடக்கப் பள்ளிக்கு வந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 57,67 லட்சமாகும். ஆனால் 1971-72-ல் பார்க்கிறபோது 65,77 லட்சம் மாணவர்கள்

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

பள்ளியில் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். ஏற்கெனவே 88 சதவிகிதம் 6 வயது முதல் 11 வயதுள்ள மாணவர்கள் பள்ளியில் வந்து சேர்ந்தார்கள் என்று சொன்னால், இந்தக் கட்டாயக் கல்வித் திட்டத்தின் மூலமாக 94.5 சதவிகிதம் 6 முதல் 11 வயது வரை உள்ள மாணவர்கள் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் இருக்கிற 5½ சதவிகித மாணவர்கள் நம் கண்ணுக்கும் அகப்படாமல், பெற்றோர்கள் கண்ணுக்கும் அகப்படாமல், ஆசிரியர்கள் கண்ணுக்கும் அகப்படாமல், எங்கேயோ திரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இப்போது சட்டம் கூட இருக்கிறது. பள்ளிக்கு பையன்களை அனுப்பாத பெற்றோர்களுக்கு அபராதம் விதிக்கக்கூட சட்டம் இருக்கிறது. அதைப் பயன்படுத்தினால், மாண்புமிகு உறுப்பினர்களே பிறகு வந்து அந்த அபராதம் விதிக்கக்கூடாது என்று சொல்வார்கள். இப்படி தங்களுடைய பையன்களை பள்ளிக்கு அனுப்பாமல் அசட்டையாக இருக்கும் பெற்றோர்கள் மீது அபராதம் விதிக்கவும் சட்டம் இருக்கிறது. இருந்தபோதிலும் அரசாங்கம் இந்தக் கட்டாயக் கல்வித் திட்டத்தின் மூலம் எல்லோரையும் பள்ளிக்கு கொண்டு வந்து கல்வி கற்றுக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலும் 1966-67 வரை 9 முதல் 11 வகுப்புகளில் 6.08 லட்சம் மாணவர்கள்தான் இருந்தார்கள். 1971-72-ல் 7.14 லட்சம் மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இது போல் கல்லூரியை எடுத்துக் கொண்டாலும், 1966-67 வரையில் 94,000 மாணவர்கள்தான் இருந்தார்கள். 1971-72-ல் 183,000 மாணவர்களாக வளர்ந்து அந்த எண்ணிக்கை வந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இதை யாரும் மறுப்பதற்கு இல்லை.

ஏன் இதைக் கூறுகிறேன் என்றால் நாம் கல்விக்காக அதிகமாகத் தொகையை ஒதுக்கி, அந்தத் துறை நன்கு சிறந்து வளர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காகத்தான் கூறினேன். கட்டாயக் கல்வி அமல் நடத்தப்பட்டு, பல்வேறு வசதிகள் வாய்ப்புகள் செய்து இருக்கிறோம்.

1 முதல் 3 வகுப்பு வரை படிக்கும் மாணவர்களுக்கு மதிய உணவு, இலவச புத்தக விநியோகம், சீருடை வழங்குதல் போன்ற திட்டங்களின் மூலம் ஏழைக் குழந்தைகளையும் பள்ளிகளுக்கு ஈர்க்க

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

முயற்சி செய்யப்படுகிறது. இந்த மதிய உணவுத் திட்டத்தின் மூலமாக 18 லட்சம் மாணவர்கள் பயன்பெறுகிறார்கள். பல லட்சக் கணக்கான மாணவர்களை ஆங்காங்கு பள்ளியில் சேர்ப்பதற்காக முயற்சிகள் எடுத்து வருகிறோம். மாணவர்களை பள்ளிகளுக்கு ஈர்க்க இயலும் எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் நாம் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம்.

கல்வியின் தரத்தைப் பற்றி பரவலாகப் பேசப்பட்டது. மற்ற நாடுகளின் கல்வி முறையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோது மாண்புமிகு ஹாண்டே அவர்கள் இங்கே கல்வியின் தரம் உயர வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இங்கே மட்டுமல்ல, அகில இந்தியாவிலும் உயரவேண்டுமென்பதுதான். இதற்கான காரணங்களை நாம் உணரவேண்டும். கல்வியின் தரம் உயரவேண்டுமானால், அவர்களின் குடும்பத் தன்மை, குறிப்பாக பேரண்டேஜ், வளர்ச்சி பெற்ற குடும்பங்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக 2-3 தலைமுறைகள் படித்த குடும்பங்களை மட்டுமே வைத்து கல்வி தந்தால் நல்லதொரு சூழ்நிலை ஏற்படும். கல்வி பரவலாக்கப்படுகிறபோது, வசதி வாய்ப்பு இல்லாவிட்டாலும், பரவலாக கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்று கவனம் செலுத்திக்கொண்டு இருக்கிறோம்.

எண்ணற்ற தொடக்கப் பள்ளிகள், ஆயிரக்கணக்கான உயர்நிலைப் பள்ளிகள் கிராமப்புறங்களில் மாடிக்கட்டடங்கள் இல்லாமல், கூரை வேய்ந்த கட்டடங்களில் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு மெல்ல மெல்ல கட்டட வசதி ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். கட்டட வசதி செய்த பிறகுதான் பள்ளி ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், பலருக்கு அடிப்படை கல்வி அறிவே தர முடியாது போய் விடும். பல இடங்களில் பள்ளிகள் ஆலமரத்தடியிலும், அரசமரத்தடியிலும் இருக்கின்றன. சில இடங்களில் நாற்காலி என்ற பெயரளவில் இருக்குமே தவிர, அதற்கு 4 கால் இருக்காது, 3 கால்தான் இருக்கும். இதை சுவர் ஓரமாக ஒட்டிப் போட்டுக்கொண்டு ஆசிரியர் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டிய நிலை கூட இருக்கிறது.

எவ்வளவோ கஷ்ட நஷ்டங்கள் இருந்தாலும் கூட அதைத் தாங்கிக் கொண்டு, ஆசிரியர்களும், மற்றவர்களும், அதைக்கருத்தில் கொள்ளாது, அவர்களுக்கு இருக்கும் குறைந்த வசதியைக் கொண்டு நிறையப் பேர்களுக்கு கல்வி தருகிறார்கள். வசதிவாய்ப்புகளைப் பெருக்குகிற முயற்சி இருந்தாலும், கல்வியைப் பெருக்குகிற முயற்சியில்தான் நாம் இப்போது முக்கியமாக ஈடுபட்டு வருகிறோம்.

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கல்வியைப் பரவலாக்குவதன் காரணமாக படித்தே அறியாத வர்கள் கூட, படித்தே வழக்கம் இல்லாதவர்கள் கூட, முன்பின் படித் திராதவர்கள் கூட படிக்கிற அளவுக்கு வருகிறார்கள். படிப்பதற்கு வருகிறவர்கள் முழுவதும் படிக்க வேண்டுமென்ற உணர்வோடு இருந்தாலும், பலர் குடும்பத்தொல்லைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு, குடும்பத்தில் உள்ள பொறுப்பை மனதில் கொண்டு பள்ளிக்கு ஏதோ வரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் வருகிறார்கள்.

50 ஆண்டுகள், 30 ஆண்டுகள், 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த தரத்தை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கிறபோது தரம் குறைந்து விட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த முறையிலே பார்த்தால் கூட பொதுவாக கல்வியின் தரம் உயர்ந்து விட்டது என்று பொறியியல் துறை, தொழில் துறை ஆகியவை மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தொழில் நுட்பத்துறையில், பொறியியல் துறையில் நம் தமிழ்நாட்டு மாணவர்கள் சிறந்து விளங்கிவருகிறார்கள். போட்டா போட்டி போட்டுக்கொண்டு சென்ற 3 ஆண்டுகாலமாக தமிழ் நாட்டு மாணவர்கள் அகில இந்திய ரீதியில் போட்டியிட்டு கேடயம் தமிழகத்திற்கு வாங்கி வந்திருக்கிறார்கள்.

மருத்துவத் துறையிலும் தமிழகம் தாழ்ந்து விட்டது, குறைந்து விட்டது என்று சொல்ல முடியாது. அகில இந்திய ரீதியில் முன்னணியில் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆங்கில அறிவைப் பார்க்கிறபோது 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 9-வது வகுப்பு படித்தவர்கள், 10-ம் வகுப்பு படித்தவர்கள் சரளமாக ஆங்கிலம் பேசுகிறார்கள். 4 ஆனால் இன்று புகழக வகுப்பு, பி.ஏ. தேரிய மாணவர்கள் கூட அப்படிப் பேச முடியவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ் அறிவே கிடையாது. ஆனால் இன்று தமிழ் சரளமாகப் பேசுகிறார்கள், எழுதுகிறார்கள். பெரிய கருத்துக்களை எல்லாம் பரவலாக்கி எடுத்துச் சொல்லிவருகிறார்கள் என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.)

30 ஆண்டு, 40 ஆண்டு காலம் கடந்து நாட்டில் நல்லதோர் வளர்ச்சி ஏற்பட்டதற்குப் பிறகு தமிழில் சரளமாகப் பேச, தமிழில் சரளமாக எழுத, தமிழிலே அறிவை வெளிப்படுத்த, ஆற்றலை வெளிப்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

படுத்திக் காட்ட நிலைமைகள் வளர்ந்திருக்கின்றன. அப்பொழுது 6-ம் வகுப்பைத் தொடர்ந்து எல்லாம் தமிழ் பாடம் ஒன்றைத் தவிர, மற்றவைகள் ஆங்கிலத்தில் இருந்தன. இப்பொழுது ஆங்கிலப் பாடம் ஒன்றைத் தவிர மற்றவைகள் தமிழிலே இருக்கத்தக்க அளவிலே நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. 30 ஆண்டு காலம் மட்டுமே அறிவு வளர்வதற்கு இருக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆனாலும் கூட, மற்றைய மாநிலங்களில் இதெல்லாம் வளர்ந்து விட்டது, ஆகவே இது குறைந்துவிட்டது என்று யாரும் சொல்லி விட முடியாது.

தென்னகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், குறிப்பாக தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், மொழி அறிவு, பேச்சு வன்மை, எழுத்து வன்மை வளர்ச்சி அடைந்துதான் இருக்கிறது. தமிழகத்தில் ஆங்கில அறிவு குறைந்து, உத்திரப் பிரதேசத்தில் வளர்ந்துவிட்டது, ராஜஸ்தானில் ஒங்கிநின்று விட்டது, பீஹாரில் இதைவிட தரம் உயர்ந்து விட்டது என்று யாரும் சொல்வதற்கில்லை. நாம் ஒரு இன்ச தாழ்ந்தால், அவர்கள் ஒரு அடி தாழ்ந்துவிட்டார்கள் என்ற நிலைமை தானே தவிர, நம்மைவிட அவர்கள் மிஞ்சிவிட்டார்கள் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. ஆனால், இன்னும் கொஞ்சம் ஊக்கம் தர வேண்டும்.

மாண்புமிகு பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னதைப் போன்று, ஆங்கில மொழி அறிவு வேண்டும் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். இரு மொழித் திறனை எல்லோரும் பெற வேண்டும் என்று அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, தமிழ் மொழி அறிவு, தாய் மொழி அறிவு, ஆங்கில மொழி அறிவு ஆக இரண்டு மொழிகளிலும் வல்லுநர்களாக இருக்கவேண்டும். மொழி உதவி கொண்டுதான் தமிழ்த் துறையிலும் வளரவேண்டும், ஆங்கிலத் துறையிலும் வளரவேண்டும், மற்றவைகளும் வளரவேண்டும்.

ஆங்கில அறிவு வளர்ந்தால்தான் உலகத் தொடர்பு கொள்ள முடியும், உலக அறிவியல் தொடர்பு கொள்ள முடியும். சென்ற ஆண்டுவரை மூன்றாம் வகுப்பில் ஆங்கிலம் சொல்லிக்கொடுத்தால் போதும், எழுத வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்ற நிலை இருந்தது. ஆனால் இந்த ஆண்டு முதல் மூன்றாவது வகுப்பில் எழுதப் படிக்க, இரண்டு ஆற்றலும் பெறவேண்டும் என்று ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். தலைமை ஆசிரியர்களும், மற்றவர்களும், பெற்றோர்

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

களும், 10-வது படித்து, 11-வது படித்து வெளியேறுகிற மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலத்திலும் நன்றாகப் பேச, எழுத, படிக்கத் தெரிய வேண்டும், அதேபோல் தமிழிலும் பேச, எழுத, படிக்கத் தெரிய வேண்டும் என்று விரும்பினால், அவர்கள் எல்லோரும் ஒத்துழைப்புத் தரவேண்டும். எப்படிப்பட்ட பாட திட்டங்கள்வைத்து, எப்படிப்பட்ட பயிற்சி தரவேண்டுமோ அத்தகைய பயிற்சியை ஆசிரியர்களும், மற்றவர்களும் பெற, ஒத்துழைப்பு தந்து, அத்தகைய கட்டம் ஓரளவுக்கு நிறைவேற்றவேண்டும்.

தரத்தை வளர்ப்பதற்கு பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். பாட திட்டங்களை மாற்றி அமைக்கவேண்டும். தேவைப் படுகின்ற பாடப் புத்தகங்களை வைக்கவேண்டும் என்பதற்கான முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆண்டுக்கு ஒரு புத்தகம் 80 பக்கங்கள் கொண்ட புத்தகத்தை வைத்து, அதிலே 60 பக்கங்கள் படித்தால் போதும் என்ற அளவுக்கு வந்து, அதிலே இருக்கிற சொற்களை மாணவர்கள் கற்றுக்கொண்டால் போதும் என்று வைத்து, ஆசிரியர்கள் சொல்லிக்கொடுப்பது 40, 45 பக்கங்களாக இருந்து, மாணவர்கள் படிப்பது 30 பக்கங்களாகக் குறைந்து கேள்விகள் 8 கேள்விகளாக இருந்து, அதில் சாய்ஸ் என்ற முறையில் மூன்று கேள்விகளுக்கு பதில் எழுதினால் போதும், அப்படி மூன்று கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுதி 35 மார்க்குகளுக்குக் குறைந்து வாங்காமல் இருந்தால் போதும் என்ற நிலைமைகள் இருந்தால், இந்த அளவுக்கு இடற்பாடுகள் இருக்கிறவரையில் தங்களுடைய நோக்கத்தை அங்கே கொண்டுவந்து நிறுத்திவிடுகிறார்கள்.

தரம் இன்னும் கொஞ்சம் வளரவேண்டுமென்றால் அடித்தளத்திலிருந்து வளரவேண்டும். சமுதாயமும் ஒத்துழைக்கவேண்டும், பெற்றோர்களும் ஒத்துழைக்கவேண்டும். இன்னும் தரம் வளர்வதற்கு அடித்தளத்திலிருந்து வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும், கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டும், கட்டாயமாக இருக்கவேண்டும், அதற்கு சமுதாயமும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும், பெற்றோர்களும் ஒத்துழைப்பு கொடுத்து ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். 6-ம் வகுப்பு, 7-ம் வகுப்பு, 8-ம் வகுப்பு, 9-ம் வகுப்பு வரை மாணவர்கள் போகிறார்கள் என்றால், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு இரண்டு, மூன்று பள்ளிகளில் கணக்கு எடுத்துப்பார்த்தோம். ஒரு குறிப்பிட்ட பாடத்தில் 8 மார்க் வாங்கிய, 7 மார்க் வாங்கிய மாணவர்கள் கூட மேல் வகுப்புக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஏனென்று கேட்டால் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கூட்டிப் பார்த்தால், 90 மார்க்குகள் பெற்றிருக்கிற காரணத்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

கிணல் அவர்களை மேல்வகுப்பிற்கு அனுப்பிவிட்டோம் என்று கூறக்கூடிய அளவுக்கு நிலைமைகள் இருக்கின்றன. தப்பித் தவறி 6, 7 மாணவர்களை ஒரு வகுப்பில் நிறுத்திவிட்டால், உடனே பெற்றோர்கள் சாதாரணமாகக் கூட வருவதில்லை, தடியோடு வந்துவிடுகிறார்கள். அதற்கு அஞ்சிக்கொண்டு ஆசிரியர்களும், மற்றவர்களும், “நமக்கு ஏன் இந்தத் தொல்லை, பிள்ளைகளை நிறுத்துவானேன், நாம் அடி வாங்குவானேன்” என்று கருதி மேல்வகுப்பிற்கு அந்த மாணவர்களை அனுப்பிவிடக்கூடிய சூழ்நிலை இருந்துவருகிறது. அந்தச் சூழ்நிலை மாறவேண்டுமானால் பெற்றோர்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டும், அடிமட்டத்திலிருந்து வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும், ஆசிரியர்களும் ஒத்துழைக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டால்தான் இந்த நிலை மாறும்.

65 பங்கு முட்டாளாக இருந்து, 35 பங்கு அறிவு இருந்தால் போதும் என்ற அளவுக்கு நாம் வைத்திருக்கிற முறை மாறவேண்டும். 50 பெர்சண்டாவது அறிவு உயரவேண்டும். அதற்கு சமுதாயம் தயாராக இருக்கவேண்டும். அதேபோல் வெற்றிபெற்றோர்களை மட்டுமே மேல் வகுப்பிற்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற முறை இருக்க வேண்டும். அதையும் சமுதாயம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஒரு நடைமுறை ஏற்பட்டால், இப்பொழுது வந்திருக்கிற எண்ணிக்கை கூட 11-வது வகுப்பு அளவுக்கு வரும் என்று எதிர் பார்க்கமுடியாது. அதற்கான முயற்சிகளை மெல்ல மெல்ல மேற்கொண்டு, அப்படிப்பட்ட முறைகளைக் கொண்டுவரும் நிலை இருந்து கொண்டுவருகிறது.

தரத்தை உயர்த்துவதற்கு, கீழ் மட்டத்தில் ஆங்கில அறிவு வளர வேண்டும் என்பதற்காக, 19,500 ஆசிரியர்கள் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்கள் இருக்கவேண்டிய இடங்களில், செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களை நியமித்து, 19,500 ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளித்திருக்கிறோம். அது ஹையர் கிரேடு வேலைதான். ஆனால் அதை செகண்டரி கிரேடு வேலையாக மாற்றி, மாணவர்களுக்கு முறையாக கல்வி பயிற்றுவிக்க, அவர்களுடைய ஆங்கில அறிவை உயர்த்துவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொண்டிருக்கிறோம்.

ஏற்கனவே உயர்த்துவக்கப் பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியர்கள் சாதாரண ஆசிரியர்களாகத்தான் இருந்தார்கள். இப்பொழுது பி.டி. ஆசிரியர்களே துவக்கப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியர்களாக இருந்தால் நலமாக இருக்கும், கல்வியின் தரம் உயரும் என்று கருதி

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

900 பி.டி. ஆசிரியர்களை நியமிப்பதற்கு வழிவகைகள் செய்திருக்கிறோம். உயர் தகுதி பெற்றவர்களுக்கு கூடுதல் சம்பளம் கொடுப்பதற்கு வசதி, வாய்ப்புகள் செய்து வைத்திருக்கிறோம். ஆராய்ச்சித் தேர்வு பெறுவதற்கு பி.எச்.டி. கல்லூரிகளில் வசதி வாய்ப்பு செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதுபற்றிய முயற்சிகளையும் இப்பொழுது எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். பி.எச்.டி. பட்டம் பெற்றவர்கள் கல்லூரிகளில் பயிற்றுவைக்கக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படுத்தித்தந்து ஊக்கம் தரவேண்டிய முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டிருக்கிறோம்.

டியூட்டர்கள், டெமாண்ட்ஸ்டீட்டர்களைப் பொறுத்தவரையில் பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி.யை, எம்.எ., எம்.எஸ்ஸி.யாக மாற்றவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. அந்த மாற்றத்தைச் செய்திருக்கிறோம். டியூட்டர், டெமாண்ட்ஸ்டீட்டர்கள் பற்றியும் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், மற்றவர்களும் குறிப்பிட்டார்கள், பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி. படித்து, இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் வேலை பார்த்தால் கூடுமானவரையில் அவர்களுக்கு நிரந்தரமாக வேலை கொடுத்து ஏற்பாடு செய்வதற்கான முயற்சிகளை கல்லூரிக் கல்வி இயக்குநர் மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள் தனிப்பட்ட கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் பல்கலைக்கழகம்தான் முடிவு செய்யவேண்டும். இதற்கு அரசாங்கம் தக்க முடிவு எடுத்து, 5, 6, 7 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து கொண்டிருப்பவர்களை திடீரென்று வீட்டுக்கு அனுப்புவது முறையல்ல என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்துதான் இருக்கிறது. நல்ல வகையில் தீர்வு காண வழிவகைகளை ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இது அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் நடைபெறுவதில்லை. தனியார் கல்லூரிகளில்தான் அந்த நிலைமைகள் நடைபெறுகின்றன. இதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்று கூறிக்கொள்ளவிரும்புகிறேன்.

Dr. H. V. HANDE: Sir, May I know whether the Hon. Minister has contacted the Vice-Chancellor and found out whether he had got any objection to make them permanent and if not, do the Government have any objection to it?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: முழு விவரமும் என்னிடம் இல்லை. அதுபற்றி நான் ஆராய்ந்து, பல்கலைக்கழகத்திற்கு எவ்வித ஆட்சேபணையும் இல்லை என்றால், நடைமுறைக்குக் கொண்டு

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

வருவதற்கு, கல்லூரிக் கல்வி இயக்குநரை அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளச் செய்து, மற்றைய கல்லூரிகளிலும் அதை நடைமுறைப்படுத்த முயற்சிகளை மேற்கொள்கிறேன் என்ற அளவுக்குக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

அந்த வகையிலே கூட, ஆசிரியர்-மாணவர் விகிதாசாரத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஓரளவுக்கு நல்ல முறையில்தான் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறோம். கூடுமானவரையில் அதைக் குறைப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். 1965-66-ம் ஆண்டில் கணக்கெடுத்துப்பார்த்தால் ஒரு ஆசிரியருக்கு 37 மாணவர்கள் இருந்தார்கள். அதை ஓரளவுக்குக் குறைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அந்த விகிதாசாரம் 1971-72-ல் 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்சம் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால், அந்த ரேஷியோவை இன்னும் கொஞ்சம் சாதகமாக ஆக்கிவிடமுடியும்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் 32 ஆக இருந்தது. 28.9 என்ற அளவில் குறைத்திருக்கிறோம். 1:28 என்ற அளவில் அந்த விகிதாசாரம் இருக்கிறது. இத்தகைய வசதி வாய்ப்பு ஏற்படுவதற்கு, ஆசிரியர்-மாணவர் விகிதாசாரம் ஓரளவுக்குக் குறைந்த அளவுக்கு காணப்படுகிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

மற்றொன்று, இந்த நிலைமைகளை சீர்படுத்துவதற்கு, கல்வியினுடைய தரத்தை உயர்த்துவதற்கான முயற்சிகளை நான் மேற்கொண்டிருக்கிறபொழுது, வேறு வகையிலே பள்ளி வகுப்பு மாணவர்களைக் கூட நாம் ஓரளவுக்கு சீர்படுத்தி, செம்மைப்படுத்தியாகவேண்டிய நிலைமையில்தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறோம். அந்த வகையில் அதற்கான முயற்சிகளை அரசாங்கம் தனியாக எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. சாதாரணமாக பாடங்களை பயிற்றுவைக்கின்ற அளவுக்கு கீழ் மட்டங்களில் பாடங்களை போதிக்கின்ற அத்தகைய நிலைமையில் கூட மாறுதல் ஏற்படவேண்டும், பல்வேறு சூழ்நிலைகள் ஏற்படவேண்டும் என்கின்ற தன்மையை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் வகுப்பு நேரத்தை அதிகமாக ஆக்குகின்ற முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வகையிலே சாதாரணமாக தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில்—மற்ற மாநிலங்களில் ஓரளவுக்கு வைத்திருக்கிறார்கள்—இதிலே ஆசிரியர்கள் ஓரளவுக்கு ஒத்துழைக்கவேண்டும்—ஒரு ஆண்டில் 365 நாட்களில் துவக்கப்பள்ளி 220 நாட்களுக்கும், உயர்நிலைப் பள்ளி 200 நாட்களுக்கும் வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இப்படி இருக்கும் 200 நாட்களிலே தேர்வுகளுக்கு

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

என்று கிட்டத்தட்ட 20 நாட்கள் போய்விடுகின்றன. இதைத்தவிர ஆசிரியர்கள் வேலை செய்யும் நாட்களில் 15 நாட்கள் காஷுவல் லீவு என்று போய்விடுகிறது. இத்தகைய நிலைமையில் ஆண்டில் 365 நாட்களில் ஆசிரியர்கள் கிட்டத்தட்ட பணியாற்றும் நாட்கள் மிக அதிகம் என்று சொல்லுவதற்கு இல்லை. எனவேதான் கமிட்டி யிலும் ஆசிரியர்களின் வேலை நேரத்தினைச் சற்று உயர்த்திக் கொண்டால் நலமாக இருக்கும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஆசிரியர்களே இதை முன்வந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணுகிறேமே தவிர, அவர்களோடு கலந்து பேசி கல்வித்தரம் உயருவதற்கு என்று சிறிது அவர்களுடைய வேலை நேரமும் உயர்ந் திடவேண்டும் என்று அவர்களோடு கலந்துபேசி, அவர்களுடைய இசைவோடு இதைச் செய்யவேண்டுமென்று இருக்கிறோம். இதில் அரசு ஆணையிட்டு, பிறகு அவர்கள் இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்திடும் நிலை வராமல் அவர்களுடைய இசைவுடனேயே இதைச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன்.

இப்போது சாதாரணமாக உள்ள 35 பீரியடுகளில் தினமும் முதல் நான்கு வகுப்புகள் 45 நிமிஷமும் அடுத்துவரும் மூன்று வகுப்புகள் 40 நிமிஷமும் இருக்கும் நிலையினை மாற்றி ஒவ்வொரு வகுப்பும் 40 நிமிஷங்கள் இருப்பது என்று வைத்தால், இப்போதுள்ள கணக்குப் படி கிட்டத்தட்ட 25 மணி நேரம் வேலைசெய்யும் நிலை சற்று மாறு பட்டு, வாரம் 26 மணிநேரமும் 40 நிமிஷமும் என்று ஏற்படுகிறது. ஆக கூடுதலாக ஒரு மணியும் நாற்பது நிமிஷங்களும் ஆகிறது வாரத்திற்கு. இதை ஓரளவிற்கு அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டால் வசதியாக இருக்கும் என்றே எதிர்பார்க்கின்றேன். மற்ற மாநிலங்களிலுள்ள நிலைமையை ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால் இது அதிகம் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. மற்ற மாநிலங்களில் இதை விட அதிகமாகத்தான் வேலை செய்கின்றார்கள்.

உதாரணமாக, இந்தப் பேரவை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது ஆந்திரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோமானால் அங்கே வாரத்திற்கு 45 நிமிடங்கள் கொண்ட 42 பீரியடுகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆண்டொன்றுக்கு 220 நாட்கள் எல்லா நிலைகளிலும் பாட நாட்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

அதேமாதிரி பீஹாரில் எடுத்துக்கொண்டால் 1-லிருந்து 5-ம் வகுப்பு வரையில் ஆண்டொன்றுக்கு 256 நாட்களும் ஆறு-ஏழு வகுப்புகளில் ஆண்டொன்றுக்கு 242 நாட்களும் எட்டிலிருந்து பதினொன்றாம் வகுப்புவரையில் ஆண்டொன்றுக்கு 240 நாட்களும் பள்ளி நாட்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு செயல்படுகின்றன.

இராஜஸ்தானை எடுத்துக்கொண்டால் எல்லா நிலைகளிலும் 250, நாட்களும் பஞ்சாபில் 245 நாட்களும் ஹரியானாவில் 244 நாட்களும் பள்ளி நாட்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

குஜராத் மாநிலத்தில் முதல் வகுப்பிலிருந்து ஏழாம் வகுப்பு வரையில் 237 நாட்களும் எட்டு முதல் பதினொன்றாம் வகுப்பு வரையில் 235 நாட்களும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரிசா மாநிலத்தினை எடுத்துக்கொள்ளுவோமானால் முதல் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்பு வரையில் 255 நாட்களும் ஆறு-ஏழாம் வகுப்புகளில் 240 நாட்களும் எட்டாம் வகுப்புமுதல் இறுதிப் பள்ளிவகுப்பு வரை 230 நாட்களும் என்று இருக்கின்றன.

அஸ்ஸாம் மாநிலத்தில் முதல் மூன்று வகுப்புகளுக்கு ஆண்டொன்றுக்கு 250 நாட்களும் நான்கு முதல் இறுதிப்பள்ளிவகுப்பு வரையில் 220 நாட்களும் என்று வைத்துக்கொண்டு அங்கே செயல்படுகின்றார்கள்.

ஆந்திரத்தில்தான் எல்லா நிலைகளிலும் 220 நாட்கள் என்று வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

கேரளம் தமிழகம் ஆக இந்த இரண்டு மாநிலங்களில்தான் 200 நாட்கள் என்று வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இதுபோன்று வகுப்புகளின் நேரங்களைக் கணக்கிடும்போதும் இதுவரை வாரம் 25 மணிநேரம்தான் என்று வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றோம். வாரத்திற்கு 35 பீரியடுகள் என்று இப்போது இருக்கின்றன. மற்ற மாநிலங்களின் அளவினைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டால் ஆந்திரத்தில் 45 நிமிஷம் கொண்ட 42 பீரியடுகள் வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இது வாரத்திற்கு 31 மணியும் 30 நிமிடங்களும் ஆகின்றது. பீஹாரில் 40 நிமிடங்கள் கொண்ட 39 வகுப்புகள் 26 மணி நேரத்திற்குக் கணக்காகின்றது. குஜரத்தினை எடுத்துக்கொள்ளுவோமானால் 35 நிமிடம் கொண்ட 50 வகுப்புகள் வாரத்திற்கு 28 மணி 10 நிமிடங்கள் என்று ஆகிறது. அரியானாவில்

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

35 நிமிஷம் கொண்ட 44 வகுப்புகள் 25 மணி 40 நிமிஷம் என்று ஆகிறது. ஜம்மு-காஷ்மீரத்தில் 30 நிமிஷங்கள் கொண்ட 54 வகுப்புகள் 27 மணி நேரத்திற்கும் மத்திய பிரதேசத்தில் 35 நிமிஷங்கள் கொண்ட 48 வகுப்புகள் 28 மணி நேரத்திற்கும் மகாராட்டிரத்தினை எடுத்துக்கொள்வோமானால் 35 நிமிஷங்கள் கொண்ட 45 வகுப்புகள் 26 மணி 25 நிமிஷங்களுக்கும், மைசூரை எடுத்துக்கொள்ளுவோமானால் 45 நிமிஷ நேரம்கொண்ட 38 வகுப்புகள் 23 மணி 30 நிமிஷம் என்றும், ஒரிசாவில் 40 நிமிஷம் கொண்ட 39 வகுப்புகள் 26 மணி நேரத்திற்கும், பஞ்சாபில் 40 நிமிஷம்கொண்ட 48 வகுப்புகள் 32 மணி நேரத்திற்கும் ராஜஸ்தானில் 35 நிமிடங்கள் கொண்ட 48 வகுப்புகள் வாரத்திற்கு 28 மணி நேரத்திற்கும், உத்திரப்பிரதேசத்தில் 40 நிமிஷங்கள் கொண்ட 48 வகுப்புகள் 32 மணி நேரத்திற்கும் கணக்காகிறது. இவற்றோடு தமிழ் நாட்டிலுள்ள நிலையினை ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் இப்போதுள்ள நிலை, 40 அல்லது 45 நிமிஷங்கள் கொண்ட 35 வகுப்புகள் வாரத்திற்கு மொத்தமாக 25 மணி நேரத்திற்கு ஆகிறது. இதைச் சற்று மாற்றி 40 நிமிடங்கள் கொண்ட 40 வகுப்புகளாக அமைப்பதன் மூலம் 25 மணி என்பது 26 மணி 40 நிமிஷங்கள்—அதாவது கூடுதலாக ஒரு மணி நாற்பது நிமிடங்கள் ஆகின்றது. இதனை ஆசிரியர்கள் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ள முன்வருவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

பள்ளிச் சீரமைப்புக் குழு டாக்டர் பால் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டது. இந்தக்குழு பல்வேறு கருத்துக்களை எடுத்து உரைத்திருக்கிறது. அவற்றின்மீது ஓரளவிற்கு முடிவெடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அவை பரிசீலனையில் இருக்கின்றன.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுப்பு அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் அவை “ஆழ்ந்த பரிசீலனையில் உள்ளன” என்று. ஆழ்ந்த பரிசீலனை என்று சொல்லும்போது, மேற்போக்கான பரிசீலனை, ஆழ்ந்த பரிசீலனை என்று இருப்பதாக ஏற்படுகிறது. மேற்போக்கான பரிசீலனை என்று சொல்லும்போது, தலைப்பினைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, பிறகு முடிவுரையினைப் பார்த்துவிட்டு அதன்பிறகு முடிவெடுப்பது மேற்போக்கான பரிசீலனை என்று சொல்லலாம். ஆனால் ஆழ்ந்த பரிசீலனை என்று சொல்லும்போது பிரச்சினையின் ஒவ்வொரு கோணத்தையும் சற்று உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு பாதுகாப்பு வேண்டும் என்று. இதை அரசு ஒப்புக்கொள்ளுகின்றது. எனவே தான் அந்தக் குழுவிலும் ஆசிரியர் பிரதிநிதியினை அமர்த்த எண்ணினோம். இதை அரசு ஒப்புக்கொள்ளுகிறது என்று சொல்லும்போது தனியார் பள்ளி அனைத்தும் மோசம் என்று அரசு எண்ணிவிடுவதாக யாரும் எண்ணிவிடக்கூடாது. சொல்லப்போனால் அக்குழு தனியார் பள்ளிகளை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியிருப்பதை அரசு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. நல்ல முறையில் நாம் பாராட்டக்கூடிய வகையில் தனியார் பள்ளிகள் பல இருக்கின்றன என்பதை மறுக்கவில்லை. ஆனால், வியாபார நோக்கோடு ஒரு சில பள்ளிகள் அல்லது கல்லூரிகள் ஏற்படும்போதுதான் சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. வேறு வேலை கிடைக்கவில்லை யென்றால் இப்படி ஒரு சிலர் ஆரம்பித்துவிடக்கூடும். இவற்றின் மீது நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுவது என்று வரும்போது, கல்லூரிகளானால் பல்கலைக்கழகம் கல்லூரிக்குத் தந்துள்ள அனுமதியினை அல்லது பள்ளியானால் அரசு தந்துள்ள அனுமதியினை திரும்பப்பெற்றுவிடலாம். ஆனால் அதிலுள்ள கஷ்டம் அதில் படித்துக்கொண்டுள்ள மாணவர்களுடைய நிலையும் பணியாற்றிக்கொண்டுவரும் ஆசிரியர்கள் நிலைமையும் அதன் பிறகு யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவேதான் தவறிழைக்கும் பள்ளிகளை அல்லது கல்லூரிகளை அரசு ஏற்று நடத்திட வழிசெய்யும் வகையில் இந்தச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது. இது சட்டத்துறைக்குப் போய் வரவேண்டும்.

அதற்குப்பிறகு கல்வியானது “கன்கரண்டு ஸப்ஜெக்ட்” டாக இருப்பதால் இது மத்திய அரசுக்கும் அனுப்பப்பட்டு பிறகு குடியரசுத் தலைவர் அவர்களுடைய சம்மதத்தின்பேரில் இது சட்ட முன்வடிவு பெற்று இம்மன்றத்தில் கொண்டுவரப்படும். சட்டத் துறையில் ஒரு சில யோசனைகளைச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இவற்றை ஆராயவேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கிறோம். ஒரு பள்ளியினை அரசு மேற்கொள்ளும் போது பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. அடிப்படை ஜீவாதார உரிமையின் கீழ், அரசியல் சட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இம்முன்னுரிமைகளின் கீழ் அவர்கள் நீதி மன்றங்களுக்குப்போகக்கூடும். ஒருவர் இப்படித்தான் உரிமை கோரி, “எனக்கு பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிக்க உரிமை இருக்கிறது, நீங்கள் பணம் கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும்” என்று கோரி சுப்ரீம் கோர்ட்டிலேயே போய் வாதாடி வெற்றிபெற்றிருக்கின்றார். இதுபோன்றே ஒரு குறிப்பிட்ட கல்லூரியில் குறிப்பிட்ட வகுப்பினை

1972 மார்ச் 18]

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஆரம்பித்துவிட்டு, “இது சிறுபான்மையோருக்கான கல்லூரி. இதற்கு நீங்கள் உதவித்தொகை அளித்துத்தான் ஆகவேண்டும்” என்று வாதிட்டுக்கொண்டு இருக்கின்றார். அதை நாங்கள் நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றோம். எனவே இப்படிப்பட்ட சட்ட சிக்கல்கள் ஏற்படாதவாறு இச்சட்டம் இயற்றிடவேண்டும் என்று இதைச் சட்டத்துறைக்கு அனுப்பிவைக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இக் கூட்டத்தொடரிலேயே இதைக்கொண்டுவரவேண்டும் என்றுதான் விரும்புகிறோம். இதற்குள் முடியாவிட்டாலும் அடுத்த தொடருக்குள் கண்டிப்பாகக் கொண்டுவரமுடியும் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, மதிய உணவுத் திட்டம்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். நண்பர் குருசாமி அவர்கள் வடக்கு மாவட்டங்கள் வாழ்கின்றன, தெற்கு மாவட்டங்கள் தேய்கின்றன என்று குறிப்பிட்டார். தெற்கு மாவட்டங்களைத் தேயவைத்துவிட்டு வடக்கு மாவட்டங்களை வாழ வைக்கும் திட்டம் ஏதும் கிடையாது. இதில் உள்ள நிலை என்ன வென்றால் “கேர்” நிறுவனத்தார் இத்திட்டத்தினை பெருமளவிற்கு ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படுத்திக்கொண்டு வருகின்றார்கள். அவர்களே ஒரு திட்டமிட்ட முறையில் இதைச் செயல்படுத்திக்கொண்டு வருகின்றார்கள். அவர்களோடு வாதிட்டு உள்ள 374 ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலும் நவீன சமையற்கூடங்களை ஏற்படுத்தி ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு வேன்களை வைத்துக்கொண்டு, பசல் ஒரு மணிக்குள் அனைத்து பள்ளிகளுக்கும் உணவினை வழங்கமுடியாதா என்று கேட்டு வருகின்றோம். ஆனால் அவர்களுக்கும் சில சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. மாநிலம் முழுதும் பல இடங்களிலே ஏற்படுத்திவிட்டால் அதற்கான வசதிகளும் அதிகாரிகளும் இல்லை என்கிறார்கள். அவர்கள் விரும்புவது ஒவ்வொரு மாவட்டமாக இதை அமைத்துக்கொண்டு போக வேண்டும் என்பதுதான். அப்படிப்பட்டதால் சென்னைக்கு அருகிலுள்ள செங்கற்பட்டு மாவட்டம், வட ஆற்காடு மாவட்டம், தென் ஆற்காடு மாவட்டம் என்று ஒவ்வொன்றாகக் கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகின்றார்கள். இயற்கையாகவே இராமநாதபுரம் மாவட்டம் தென்கோடியில் அமைந்துவிட்டபடியால் இவர்களுடைய திட்டப்படி அங்கே இன்னும் ஆரம்பிக்க முடியவில்லை. எனவே ஆரம்பிக்காதது அரசின் செயல் இல்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்போது “கேர்” நிறுவனத்தின் கீழ் நவீன சமையற்கூடங்கள் 31 நிறுவப்பட்டு இருக்கின்றன. மேலும் 30 திறக்கப்பட இருக்க

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

கின்றன. அடுத்து இன்னும் ஒரு 30 எடுத்துக்கொள்ளப்பட இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் பத்து பத்து சமையலறையினை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னால் அவர்கள் தங்களுக்குள்ள வசதிக்குறைவினால் இதைச் செய்ய முடியாது என்கிறார்கள். இது சீக்கிரம் பரவலாக்கப்படும் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்து, இந்தி ஆசிரியர்களுக்கு மாற்று வேலையளிப்பது பற்றி அடிக்கடி சொல்லிவந்திருக்கின்றேன். எனவே அவற்றை மீண்டும் சொல்ல வேண்டும், விளக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை என்று கருதுகிறேன்.

மேலும் கல்லூரிகளை ஏற்படுத்துவதன் அவசியம்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தினைப் பொறுத்தமட்டில் உள்ள வாய்ப்புகளையும் வசதிகளையும் அனுசரித்து பரவலாக கல்லூரிகளை அங்கே ஏற்படுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். புதிய கல்லூரிகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலமாகவும், இருக்கும் கல்லூரிகளில் இடங்களை அதிகப்படுத்துவதன் மூலமும் இட வசதிகளை அதிகப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறோம்.

சென்ற ஆண்டு பி.யு.சி. யில் மொத்தம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இடங்கள் 72,160. அதில் ஆங்கில பயிற்சி மொழிக்கு 52,113 இடங்களும், தமிழ் பயிற்சி மொழிக்கு 20,047 இடங்களும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. அப்படி இருந்தும் மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு இட நெருக்கடி ஏற்பட்டது. அதற்குக்காரணம் சில மாணவர்கள் இந்த ஊரில் இந்த கல்லூரியில்தான் இடம் வேண்டும்; அதுவும் இந்த பாடம் தான் வேண்டுமென்று கேட்பதால் தான் சில குறிப்பிட்ட கல்லூரிகளில் இட நெருக்கடி ஏற்படுகிறது. வேறு சில கல்லூரிகளில் ஒதுக்கப்பட்டதில் பல இடங்கள் நிரப்பப்படாமல் இருக்கின்றன. அப்படி இடம் இருக்கக்கூடிய கல்லூரிகளில் மாணவர்கள் போய் சேர விருப்பம் இல்லாமல் இருக்கின்றார்கள். தமிழ் பயிற்சி மொழித் திட்டத்தின் கீழ் 20,047 இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டதில் 2,364 இடங்கள் நிரப்பப்படவில்லை. ஆங்கிலப் பயிற்சி மொழித் திட்டத்தின்கீழ் 52,113 இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டதில் 5,753 இடங்கள் நிரப்பப்படவில்லை.

அதைப்போன்று பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி., போன்ற பட்டப்படிப்புத் துறையில் மொத்தம் 35,611 இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டதில் 4,696 இடங்கள் நிரப்பப்படவில்லை. அதில் தமிழ் பயிற்சி மொழித் திட்டத்தின் கீழ் 6,079 இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டதில் 1,802 இடங்கள்

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

நிரப்பப்படவில்லை. ஆங்கிலப் பயிற்சி மொழித் திட்டத்தின்கீழ் 29,532 இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டதில் 2,894 இடங்கள் நிரப்பப்படவில்லை. சில கல்லூரிகளில் இடம் காலி இருப்பது மாணவர்களுக்கு தெரிவிக்கப்பட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். வரும் ஆண்டிலிருந்து அதுபற்றி விளம்பரம் செய்யலாம் என்று அரசு கருதியுள்ளது.

தொழில் நுட்பத் துறையில் பணியாற்றிவருபவர்கள் வேலையில் இருந்து கொண்டே பட்டப் பயிற்சி பெறுவதற்கு வசதி செய்யும் பொருட்டு இந்த ஆண்டிலிருந்து பகுதி நேரப் பொறியியல் பட்டப் படிப்புப் பயிற்சித் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. தொழில் நுட்பப் பயிற்சி பெற்றவர்களிடையே வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை போக்குவதற்கு ஒரு முயற்சியாக பழகு தொழில் பயிற்சித் திட்டம் ஒன்று கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இத்திட்டத்தின்கீழ் 600 பேரை நியமனம் செய்ய அரசு வழி செய்துள்ளது. இதில் 236 பேர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதில் 93 பேர்கள் தான் வேலையில் சேர்ந்துள்ளனர். தொழில் நுட்பப் பயிற்சி பெற்றோருக்கு வேலை வாய்ப்பில்லாத நிலை அங்கத்தினர்கள் சொல்கின்ற அந்த அளவுக்கு இல்லை. இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த நிலை இப்போது இல்லை.

நான்காவது ஐந்தாண்டு திட்டம் ஏற்பட்டதற்குப் பின்பு தொழில் நுட்பப் பயிற்சி பெற்றோருக்கு வேலைவாய்ப்பு வசதிகள் பெருகி வருகின்றன. முதலாவது, இரண்டாவது, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில், தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்ற வகையில் தொழில் நுட்பக்கல்வி நிலையங்கள் பலவற்றைத் தோற்றுவிப்பதிலும், அவற்றிற்கான இயந்திர சாதனங்களைப் பெருக்குவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தோம். தொடர்ந்து நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை செயல்படுத்துவதில் காலதாமதம் ஏற்பட்டதால், ரயில்வே துறை, பொதுப்பணித் துறை போன்றத் துறைகளில் புதியப் பணிகள் தொடங்கப்படாமையும், பொதுவாக தொழில் வளர்ச்சியில் மந்த நிலை ஏற்பட்டதும் அவர்களின் வேலை வாய்ப்பு குறைந்ததற்கு காரணங்களாகும். இப்போது நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் செயல்படத் தொடங்கிய பின்னால் பொறியியல் துறையைப் பொறுத்தமட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இல்லை.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

இப்போது பி.இ. பட்டம் பெற்றவர்களுக்கும் வேலைக்குச் செல்லும்போது முன் அனுபவம் இருக்கிறதா என்று கேட்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் ஓராண்டு பயிற்சி பெறவும் இப்போது வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்குப் பயிற்சி கால உதவிப் பணமாக ரூ. 250 அளிக்கப்படுகிறது. பி.இ. பட்டதாரிகளுக்கு இந்த பயிற்சித் திட்டத்தின்கீழ் 80 இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் 30 பேர்கள் தான் வேலையில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள்.

அதேமாதிரி டிப்ளமா கோர்ஸ் படித்தவர்களுக்கு 108 இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டதில் இதுவரை 47 பேர்கள் தான் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உதவித் தொகையாக மாதம் ரூ. 150 வழங்கப்படும்.

அடுத்து 50 கிராஃப்ட்ஸ்மென்களுக்கு இடம் ஒதுக்கப்பட்டதில் இதுவரை ஒருவர்தான் சேர்ந்திருக்கிறார். அவர்களுக்கு மாதம் 90 ரூபாய் உதவித்தொகை வழங்கப்படும். இந்த புள்ளிவிவரங்களைப் பார்க்கும்போது, தொழில் நுட்பப் பயிற்சிப் பெற்றவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பில் தேக்கநிலை இல்லை என்பதை நிச்சயமாக நம்பலாம்.

தொழில் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு போதிய வேலை வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை என்று டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களும் வேறு பல உறுப்பினர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்கு போதிய வேலை வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக்கொடுக்கின்ற வகையில் 9 வகையான கோர்ஸ்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை

‘Cosmetology—Government Polytechnic for women, Madras
Horticulture—Central Polytechnic, Madras.

Medical Equipment Technology—Central Polytechnic, Madras
Making Confectionary—Government Polytechnic for Women,
Coimbatore.

Agricultural Engineering—Muthiah Polytechnic, Annamalai-
nagar.

Architectural Assistantship—Government Polytechnic for
Women, Madras.

Instrument Technology—Sandwich Courses.

Sugar Technology—Institute of Chemical Technology, Madras

Welding Technology—Government Polytechnic, Tiruchirap-
palli. (Post-Diploma course).

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

1972-73-ல் இன்னும் சில கோர்ஸ்கள் ஆரம்பிக்க திட்டமிடப் பட்டுள்ளன. அவை,

'Diesel Traction—Government Polytechnic, Tiruchirappalli.

Library Science and Office Methods and Practices—Government Polytechnic for Women, Madurai.

Prosthetics and Orthotics—Central Polytechnic, Madras.

Marine Diesel Engineering—Central Polytechnic, Madras.

மகளிர் பாலிடெக்னிக்குகளில் ஸ்டேனோகிராபி, டைப்ரைட்டிங், முதலிய பாடங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இந்தப் பயிற்சி பெறுகின்றவர்களுக்கு நல்ல வேலை வாய்ப்பு இருக்கிறது. மற்ற இடங்களிலும் இதுபோன்ற பாலிடெக்னிக்குகள் ஏற்படுத்துவதற்கு வகை செய்யப்பட இருக்கின்றன.

சட்டக்கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், இப்போது 2000-க்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் படித்துவருகிறார்கள் என்றும், அதனால் மதுரையில் ஒரு சட்டக் கல்லூரியை தொடங்கவேண்டும் என்றும் திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இப்போது இருக்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் என்றும், அதை குறைக்கவேண்டுமென்றும், இப்போது படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கே வேலை வாய்ப்புகள் இல்லாத நிலை இருக்கிறது என்றும் மாணவர்கள் ஒரு கோரிக்கையை கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இப்போது நடைபெறுகின்ற கல்லூரிகளிலே சட்டக் கல்லூரி ஒன்றுதான் அரசாங்கத்திற்கு லாபமானது. மற்ற கல்லூரிகளினால் அரசாங்கத்திற்கு நஷ்டம் தான். எனவே, சட்டக்கல்லூரி ஏற்படுத்துவதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதற்கு செலவும் அதிகமாகாது. ஆனால் வேலைவாய்ப்பினைக் கருதி அந்தத் திட்டத்தை இப்போது ஒத்திப்போட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அதை அரசு ஏற்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல, மதுரை பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு சட்டக் கல்லூரி வேண்டுமென்று கேட்டால், அப்போது அதுபற்றி பரிசீலனை செய்யப்படும்.

மாலை நேரச் சட்டக்கல்லூரியிலும் அதிக மாணவர்களைச் சேர்க்க வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்போது இருக்கின்ற கட்டடம் போதவில்லை என்றும் புதிய கட்டடம் ஒன்று கட்ட வேண்டும் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள், புதிய கட்டடம் கட்டுவதற்கு மொத்தம் 11 லட்சத்து 45 ஆயிரம் செலவாகும். அதற்கு வேண்டிய

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

நிலமும் கையகப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. விரைவிலே அந்தப் பணி தொடங்கப்படும்.

அடுத்து, நூலக இயக்கங்களைப் பற்றி பல உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நூலகங்களின் வருவாயைப் பெருக்குவதற்காக இதுவரை வசூலிக்கப்பட்ட 3 காசு செஸ் வரியை இப்போது 5 காசாக உயர்த்தியிருக்கிறோம். அதற்குச் சமமான ஒரு தொகையை அரசாங்கமும் மானியமாக வழங்கும். அரசு அளிக்கும் இத் தொகையில் ஒரு பகுதியை புத்தகங்களாகவே வாங்கி வழங்கலாமா என்ற யோசனை அரசின் ஆய்வில் உள்ளது.

நூலகப் பணியாளர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கப்படுவது பற்றி டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதுபற்றி அரசு ஆராய்ந்து வருகிறது. விரைவில் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். இப்போது நூலக இயக்கத்திற்கு ஊக்கம் அளிக்கும் பொருட்டு தனியாக நூலக இயக்குநர் பதவி ஒன்று அரசு ஏற்படுத்த முடிவு செய்துள்ளது.

மற்றும் ஆங்காங்கே இருக்கின்ற பல சிறு சிறு குறைகளை யெல்லாம் சொன்னார்கள். அவைகளையும் போக்குவதற்கு அரசாங்கம் ஆராய்ந்து நடவடிக்கை எடுக்கும். கல்வித் துறையானது விரிந்து பரந்த ஒரு பெரிய துறையாக இருக்கிறது. நானும் 10, 15 துறைகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இதுபோன்ற சிக்கலான சங்கடமான துறை வேறு எதுவும் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஏனென்றால் அந்த அளவுக்கு பிரச்னைகள் இருக்கின்றன. 91 கோடி செலவிடுகிற துறை. அரசாங்கப் பள்ளி, உள்ளாட்சித்துறைப்பள்ளி, மதஸ்தாபனங்கள் நடத்துகிற பள்ளி, ஆங்கிலோ இந்தியன் பள்ளி, ஜில்லா போர்டில் இருந்து வந்த பள்ளி—இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கன்னியாகுமரியில் இருந்து வந்து சேர்ந்த பள்ளி—இவர்கள் தங்களுக்கென்று சில இலக்கண விதிமுறைகள் வைத்திருக்கிறார்கள். நம்மோடு சேர்ந்துவிடக்கூடிய நிலையில் இப்போது ஓரளவுத்தான் மாற்றம் ஏற்பட்டுவருகிறது. அதைப்பற்றி எல்லாம் திரு சுவாமிதாஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்—இப்படி மிகப் பெரிய துறை—மிகச் சிக்கலான துறை—பள்ளிகளை நடத்துகிறவர்கள் யாராக இருந்தாலும், எந்த இடத்தில் இருந்தாலும் நாம் அவை எல்லாம் ஒரு படியாக ஒரே தன்மையில் நடத்தப்படத்தான் நடவடிக்கை மேற்கொண்டு வருகிறோம்.

1972 மார்ச் 18] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியும் நல்லமுறையில் நடைபெற்று வருகிறது. இன்னும் அதிகமான நிதி அந்தத்துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்டால் அவர்களது ஆராய்ச்சிகள் இன்னும் சிறப்பாக, நன்றாக அமையும்.

தொழில் நுட்ப பல்கலைக் கழகம் ஏற்படுத்துவதுபற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். தனியாக அதுபோன்ற ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை அமைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

இப்போது யூனிவர்சிட்டி கிராண்ட் கமிஷன் சில ஐயங்களை கிளப்பியிருக்கிறது. அடுத்த மாதம் டெல்லியில் நடக்க இருக்கிற மகாநாட்டில் நம்முடைய அதிகாரிகள் விவாதித்து அந்த ஐயங்களையும் தெளிவுபடுத்திவிடுவார்கள். இப்போது தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகள் சென்னை பல்கலைக்கழகத்தோடு இருக்கிறது. இங்குள்ள செனட்டில் எல்லா உறுப்பினர்களும் தொழில்நுட்ப நிபுணர்களாகவே இருப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளுக்கே தனியாக பல்கலைக் கழகம் ஏற்படுமானால் அத்துறை வல்லுநர்கள் கூட தங்களுக்குள்ள பிரச்சனைகளை நல்ல முறையில் விவாதித்து முடிவு எடுக்க வகை ஏற்படும். அந்தவகையில் தனியாக தொழில் நுட்ப பல்கலைக்கழகம் அமைக்க தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பல்லாவரம் உயர்நிலைப்பள்ளி தலைமை ஆசிரியர் வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டது சம்பந்தமாக திரு ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். மிஸ் அப்ரோப்ரியேஷன் செய்ததாக அவர் பள்ளியில் இருந்து முதலில் சஸ்பெண்டு செய்யப்பட்டார். அதுபற்றி அவர் மேல் அதிகாரிகளுக்கு விண்ணப்பித்துக்கொண்டார். மேலதிகாரிகளின் முடிவு வருவதற்குள் அவர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டுவிட்டார். இதை ஆட்சேபித்து அந்தத் தலைமை ஆசிரியர் ஹைக்கோர்ட்டில் ரிட் போட்டார். அந்த ரிட்டின்மீது விசாரணை நடத்தப்பட்டு, கோர்ட்டில் இவருடைய கேஸ் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டுவிட்டது. அதற்குப் பிறகு அவர் கல்வித் துறைக்கு யாதொரு முறையீடும் அனுப்பவில்லை. இனிமேல் ஏதாகிலும் வந்தாலும்கூட அதுபற்றி சட்டநிலை என்ன என்பது பற்றி ஆராயப்பட்டு, அநீதி இழைக்கப்பட்டிருந்தால் அது நீக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்று நாட்டில் ஏழ்மை, வறுமை, இல்லாமை, போதாமை எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாக அமைந்திருப்பது கல்வி அறிவு இன்மைதான். இதை அகற்ற கல்வித்துறையில் அரசு அதிக முதலீடு

டாக்டர் திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 18]

செய்வது மட்டும் போதாது. மக்கள், ஆசிரியர்கள், உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். அந்த முறையில் இன்றைய தினம் அதிகமான ஒத்துழைப்பைத் தந்து வருகிற கல்வித்துறை செயலாளர், தொழில் நுட்ப கல்வி இயக்குநர், பள்ளி இயக்குநர், இத்துறை அலுவலாளர்கள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆகிய எல்லோருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : சார் ஆன் ய பாயிண்ட் ஆப் க்ளாரிபிகேஷன். சார், கல்லூரிகளில் ஆங்கில மீடியம் வேண்டுமென்று கேட்கிற மாணவர்களை தமிழ் மீடியம் எடுத்துக்கொள்ளச் சொல்லி கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். அப்படியின்றி ஆங்கில மீடியம் வேண்டுமென்று கேட்கிற அத்தனை மாணவர்களுக்கும் ஆங்கில மீடியம் வழங்க அரசு ஏற்பாடு செய்யுமா?

இரண்டாவதாக, அப்பரெண்டிஸ் என்பதாக பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். ரெகுலர் போஸ்ட் வரும்போது இவர்களை எடுத்துக்கொள்ளாது, வெளியில் இருந்து புதியதாகக் கொண்டுவருகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியின்றி இவர்களைத்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்வார்களா?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : இன்றையதினம் ஏறக்குறைய பி.யு. சி. யில் 52 ஆயிரம் இடம் ஆங்கில மீடியத்திற்குத் தான் இருக்கிறது. 20 ஆயிரம் இடம் தான் தமிழ் மீடியத்திற்கு இருக்கிறது. அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் கூட திரு. ஏ. எல். முதலியார் சிபார்சுப்படி ஒரு ஆங்கில மீடியம் செக்ஷனும் திறப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறோம். அதுபோல தனியார் கல்லூரிகளில் ஒரு தமிழ் மீடியம் வகுப்பு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற கொள்கை கூட வற்புறுத்தப்படவில்லை. அவர்கள் இன்னமும் எல்லா வகுப்புகளையும் ஆங்கில மீடியமாகவே வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில், இருக்கிற இடங்களில் எல்லாம் ஆங்கில மீடியம் வேண்டுமென்று கேட்கிறவர்களுடைய தகுதி. தேர்ச்சி எல்லாம் பார்த்துச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். கேட்கிறவர்களுக்கு எல்லாம் கொடுக்க வசதி செய்வது என்பது எங்கும் முடியாது. எம்.எஸ்.ஸி. பிசிஃஸ் படிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் 50 பேர்களாக இருக்கலாம். இருக்கிற சீட் பத்துத்தான் இருக்கிறது என்றால் அவர்களிடையே தேர்ச்சி, மெரிட் பார்த்து பத்துப்பேர்களே சேர்த்துக்கொள்ள முடிகிறது. காமர்ஸ் வேண்டும் என்கிறார்கள்

வாக்கெடுப்பு

1972 மார்ச் 18]

இருக்கிற இடங்கள் பூர்த்தியாகிவிட்டது என்றால் மற்றவர்கள் வேறு சப்ஜக்ட்டான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே கேட்கிறவர்களுக்கு எல்லாம் ஆங்கில மீடியம் கொடுக்கவேண்டும் என்பது இயலாத காரியம், நடக்காத காரியம்.

அடுத்ததாக, அப்பரெண்டிஸ் ஆக இருக்கும் ஆசிரியர்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதில் குறை இருக்குமானால் பரிசீலித்து அந்தக் குறை அகற்றப்படும்.

இவ்வளவு எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு கல்வித்துறைக்கு 100 ரூபாய் குறைக்கவேண்டும் என்கிற உங்கள் வெட்டுத்தீர்மானங்களை வற்புறுத்தினால் அது நியாயம் ஆகாது, ஆகவே உங்கள் வெட்டுத் தீர்மானங்களை எல்லாம் திரும்பப்பெற்றுக்கொண்டு இந்த மானியத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றித் தருமாறு உங்களை வேண்டி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே, திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி திரு சோ. அழகர்சாமி, திரு. கே. ஏ. வகாப், திரு. கே. எஸ். கோதண்ட ராமையா ஆகியவர்கள் தங்கள் வெட்டுத் தீர்மானங்களை வற்புறுத்த வில்லையாதலால் அவை பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப்பெறப் பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி “கோரிக்கை எண் 13—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 91,24,22,800-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் நிகழ்ச்சிகள் இன்று இந்த அளவில் முடிவடைகின்றன. நாளை பேரவைக் கூட்டம் கிடையாது—நாளைக்கு மறுநாள் திங்கட்கிழமை 20—3—1972 அன்று காலை 9 மணி அளவில் பேரவை மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.